உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேநம:

உண்மைவிளக்கம்

எனும

சித்தாந்ததீபிகை.

1897ஞ மகாராணியாரின் வைர ஜூபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியசுவாமிகள்

அருளிய

வியாசசூத்திர சைவபாஷ்யம்.

ஸ்ரீமத் அப்பயதீக்ஷித யோகிகள் செய்தருளிய சிவார்க்கமணிதீபிகா சுலோகம் வருமாறு: —

[illegible]
[illegible]

மகாபாசுபத ஞானஸம்பிரதாயப் பிரவர்த்தகர்களும் சிவபெருமானுடைய அம்சாவதாரர்களுமாயுள்ள (சுவேதாசாரியர் முதலிய) யோகாசாரியர்களை உபாசிக்கின்றோம்.

சிவார்க்கமணிதீபிகாநுசார சூசனம் வருமாறு: — வாயு சங்கிதை பூருவபாகத்து இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயத்திலே,

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

சைவமே பரமமாகிய தருமம் என்றும், அதுவே முக்கியமாக அநுஷ்டிக்கற்பாலதாம் என்றும், அச்சிவதருமத்திலேயே சாக்ஷாத்தாக வீடளிக்கும் சிவபிரானார் அபரோக்ஷமாக அறியப்படுகின்றார் என்றும், அந்தத்தருமம் (பின்வருமாறு) கிரமமாகப் பிரிவினால் (பருவங்களால்) ஐவகைப்படும் என்றும், அவை கன்மயாகம், தபயாகம், செபயாகம், தியானயாகம், ஞானயாகம் என்பனவாம் என்றும், இக் கன்மயாகமுதலியவை ஒன்றுக்கொன்று ஏற்றமுடையனவாம் என்றும், பரோக்ஷஞானம் அபரோக்ஷஞானம் என்னும் இரண்டும் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பனவாம் என்றும், பரமதருமம் அபரதருமமாகிய இரண்டும் வேதங்களிலே சொல்லப்பட்டன என்றும், தருமம் என்னும் பதத்துக்குப் பொருளாயவனைத்துக்கும் வேதமே பிரமாணம் என்றும், யோகத்தை முடிவாகக்கொண்ட பரமதருமம் உபநிடதங்களிலே அமைந்தது என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், கன்மயாகம், தபயாகம், செபயாகம், தியானயாகம், ஞானயாகம் என்னும் இவ்வைந்தனுள்ளே நான்காவதாகிய தியானயாகம் எனப்படும் யோகமே அதர்வசிரசு அதர்வசிகை முதலிய சிவாத்துவித பாசுபதோபநிடதங்களிலே சொல்லப்பட்டதாம் என்றும் கூறி, பின்னரும் அந்த வாயுசங்கிதை அந்த இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயத்திலே,

[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

மிக்கபுகழ்படைத்த ருரு, ததீசி, அகஸ்தியர், உபமன்னியு என்னும் நால்வரும் பாசுபதர்களாமென்றும், (இவர்கள் வைதிக காமிகாதியாகம) சம்பிரதாயப் பிரவர்த்தகர்களாமென்றும், அவர்கள் நால்வரின் சிஷ்யசந்ததிகள் நூற்றுவரும் ஆயிரவருமாய்ப் பல்கினர் என்றும், (அந்தவைதிக காமிகாதி ஆகமங்களிலே பேசப்பட்ட) பரமமாகிய தருமம் சரியைமுதலிய நான்கு பாதங்களாம் என்றும், இந்நான்கனுள்ளே பாசுபதயோகமே சிவத்தை உறுதியாகப் பிரத்தியக்ஷமாக்கிவிடும் என்றும், ஆதலால் பாசுபதயோகமே முக்கியமாக அநுட்டிக்கற்பாலதாம் என்றும் உரைத்து, ஈண்டுக்கூறிய சரியை முதலிய நான்கும் இவையென்றுணர வாயுசங்கிதை உத்தரபாகத்துப் பதின்மூன்றாம் அத்தியாயத்திலே,

[illegible]

சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பன நான்கு பாதங்களாக எக்காலமும் சொல்லப்படுகின்றது சிவதருமமாம் என்றும் சொல்லப்பட்டிருத்தலால், அதர்வசிரசு அதர்வசிகையாதி பாசுபத யோகோபநிஷத்துக்களிலும், காமிகாதி வைதிக சிவாகமங்களிலும் பேசப்படும் பாசுபதயோகம் (யோகபாதம்) ஒரே முடிவையேகொண்டு முடியுமாமென்றும், இதுவே சிவத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாக்குமாம் என்றும் உணரற்பாலதாம். கன்மயாக முதலிய ஐந்தும் இது இதுவாமென்றுணர வாயுசங்கிதை மேற்கூறிய அத்தியாயத்திலே,

[illegible]

கன்மயாகமாவது சிவார்ச்சனையேயன்றிப் புறத்தே செய்யப்படும் (கன்மகாண்டம் பற்றிய) யாகாதிகளன்று என்றும், தபயாகமாவது சிவபிரான்பொருட்டுத் தேகத்தை வாட்டுதல் செய்யும் இவ்விரதங்களாமன்றி மற்றைக் கிருச்சிராதிவிரதங்களன்று மென்றும், செபயாகமாவது பஞ்சாக்ஷரசெபம், பிரணவசெபம், ருத்திராத்தியாயசெபம் என்பனவாமன்றிக் கன்மகாண்டம்பற்றிய வேதாத்தியயன மன்றுமெனவும், தியானயாகமாவது சிவத்தியானமாமன்றி ஆன்மஸாக்ஷாத்கார மன்றுமென்றும் (நிர்க்குணப்பிரமஞான மன்றுமென்றும்), ஞானயாகமாவது சிவாகமத்துப் பேசப்பட்ட ஞானமாமன்றி மற்றை ஞானமன்றுமென்றும், இந்தச் சிவாகமத்திலே சொல்லப்பட்ட பசுபதிபாச திரிபதார்த்த ஞானமே ஈண்டு ஞானமெனச் சொல்லப்பட்டதாமென்றும் உரைரற்பாற்றும். இந்த வாயு[illegible] சொல்லிய கருத்துக்கொண்டே வைதிககாமிகாதி இருப[illegible]ட்டு ஆகமங்களுள்ளே இருபத்தைந்தாவதாகக் கணிக்கப்படும் சர்வோக்தம் என்னும் ஆகமத்துக்கு உபாகமமாய் நின்ற சிவதருமோத்தரத்து ஐவகையாகவியலிலே,

செய்துசிறக்கச்சிவபூசைசெந்தீவளர்க்கைமுதல்கரும
கையவுடலம்விரதத்தைகவிற்றலாதிதவஞ்செபமும்
பையப்பயிற்றல்பிராசெவியிற்படாதுபயிற்றன்மந்திரத்தை
மையலகலமனத்தாலும்வருக்கையெனமூவகைத்தாமே.

ஒப்பிலமலன்றனை யுணர்த்து முறையை யோத லோதுவித்தல், செப்பும் பொருளைத் திரிவுமறத் தெளிகை பிறரைத் தெளிவிக்கை, தப்பாததனை மனத்தகத்தே தரிக்கையென வுந்தானைந்தாம், வைப்பா யருந்தா மருந்தாகிச் சிறந்தஞான மகவினையே.

அறைந்தகருமயாகமுதலைந்துமொன்றுக்கொன்றதிகஞ்
சிறந்தபலமும்போகவிதஞ்சிந்தைசெய்தபயனெல்லா
மறைந்துதீயவினைமாய்கையாதலுருவமெனவழிவ
மிறந்தும்பிறந்துமினையாதேயிருக்கையெனுமிவையைந்தும்.

என்னும் செய்யுட்களால், கருமயாகமாவது சிவபூசை செய்தல் சிவாக்கினிவளர்த்தல் முதலிய கன்மங்களாமென்றும், தபயாகமாவது சிவபிரானையுற்றுச் செய்யும் சிவவிரதங்களினாலே தேகத்தை வாட்டுதலாம் என்றும், செபயாகமாவது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமுதலிய மந்திரங்களை மானசமுறைமுதலியவுறச் செய்தலாம் என்றும், தியானயாகமாவது விஷயங்களிலே மனதைப் போகவொட்டாது நிறுத்திச் சிவபிரானை அன்பினாலே இடையறாது தியானித்தலாம் என்றும், ஞானயாகமாவது சிவாகமங்களைக் கேட்டுச் சிந்தித்தலாதியாம் ஞானபூசையாமென்றும், கன்மயாகமுதலிய வைந்தும் பலத்தினால் ஒன்றுக்கொன்று உயர்வுடையனவா மென்றும் மேலேகூறிய வாயுசங்கிதைக்கு மாறுபடாது கூறிய உண்மை தெளியப்படும். வாயுசங்கிதையிலே காமிகாதி ஆகமங்களை அசிரௌதமென்று கூறியதற்கு அவைதிகமெனப் பொருள்படுத்தல் கூடாதாம் என்று "வைதிகசைவ சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்தவிஷயம்" என்னும் புஸ்தகத்திலே அதிப்பிரபல பிரமாணங்களோடு விரித்தெழுதப்பட்டிருக்கின்றமையின் ஆண்டுக்காண்க. முண்டகம் சாந்தோக்கிய முதலிய வைதிகபாசுபத யோகோபநிடத முடிபுகொண்டு வாயு சங்கிதை

[illegible]

முத்தன் சிவசாமியத்தை அடைகின்றான் என்று சொல்லிய நெறியானே, ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியர் சிவமும் ஆன்மாவும் சாமியமாய் நிற்குநிலையை உணர்த்துமிடத்திலே வேதாந்த சூத்திரத்துச் சைவபாஷ்யத்திலே,

[illegible]

சர்வஞ்ஞத்துவம் (முற்றறிவு), அநாதிபோதம் (இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கிநிற்றல்), திருப்தி (வரம்பிலின்பமுடைமை), சுவதந்திரத்துவம் (தன்வயமுடைமை), சர்வசக்திமத்துவம் (சர்வவல்லமை), அலுப்தசக்தி (பேரருளுடைமை), அனந்த சக்திதுவம் (முடிவிலாற்றலுடைமை) என்னும் குணங்கள் சிவனுருக்குச் சாதிருச்சியமாக முத்தனுக்கு உரியவாம் என்று கூறியிருக்கின்றார். இந்த ஞானயோகம் பேசப்போகும் அவசரத்திலே சிவஞானசித்தியார் ஒன்பதாஞ் சூத்திரமும் "தீ இரும்பைச் செய்வதுபோல இறைவனுக்குரிய முற்றுணர்வு முதலிய எண்குணங்களும் படிகம் போலச் சார்ந்ததன்வண்ணமா மியல்புடைய ஆன்மாவுக்குரிய குணமாம்படி அத்துவித இயல்பானே ஆன்மாவின் மாட்டுவிளங்கித் தோன்றுவதே சிவானந்த மேலிடுவதாம்" என்ற கருத்தினால்,

"சிவனுளத்தே தோன்றித் தீயிரும்பைச் செய்வதுபோற் சிவன்றன்னைப், பந்தனையையறுத்துத தாளுக்கித் தன்னுருவப் பரம்பல்லாங் கொடுபோந்து பதிப்பனிவன்பாலே."

என அக்கருத்துப்பற்றிக் கூறியதாமென்க. இந்தச் சிவசாமிய நிலையுற்ற யோகிகள் ஞானயோகிகள் எனப்படுவாரென்றும், இந்த ஞானயோகிகளுக்குத் தானம் (புநராவாததியில்) மீளப்பிறவியிற் செலுத்தாத மகாகைலாச பிரமலோகமெனப்படும் சிவலோகமாம் எனறும் சாந்தோக்கியோபநிடத முதலிய வற்றின் முடிபுகொண்டு சைவபாஷியகாரர் உரைத்தாராக, இதற்கிசைந்த சாயுஞானோத்தராகமமும் ஞானயோகம்பற்றிப் பேசுமிடத்து,

ஸர்வஜ்ஞதா த்ருப்திரநாதிபோத: ஸ்வதந்த்ரதா நித்யமலுப்தசக்தி: । அநந்தசக்திஸ்ச நிராமயாத்மா விஸுத்ததேஹ: ஸிவதாமுபைதி ॥

ஆன்மாவானது சர்வஞ்ஞதை, திருப்தி, அநாதிபோதம், சுவதந்திரத்துவம், அலுப்தசக்தி, அனந்தசக்தி, நிராமயாத்மத்வம், விசுத்ததேகம் எனனும் குணங்களைப் பெறுதலாகிய சிவத்துவத்தை அடைகின்றது என்று கூற, சிவதருமோத்தரம்.

> அதற்குமேலுமையாள்புரமற்புத
> மதற்குமேற்சிவலோகமென்றுய்கவே
> யதற்குறும்வளம்வாக்கிடைடங்கிடா
> வதற்குப்புக்கவாமீள்பவரல்லரே.

"மகாசிவலோகத்தின் வளம் வாக்குக்கடங்காது, அந்த மகா சிவலோகத்தை ஞானயோகத்தி லடைந்தவர்கள் மீளப்பிறவியெடார்கள்" என்று கூறுதலால், வைதிகாகமங்களும் முன்னர்க்கூறிய பாசுபதயோக சிவாத்துவிதோப நிடதங்களுக்கும் வேதாந்த சூத்திர முதலியவைகளுக்கும் மாறுபடாது ஒரே முடிபுகாட்டி நின்றவாறு காணப்படுகின்றது. ஆதலால் ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியர்,

ஸிவாகமோக்தவிஷய: ஸௌத்ரவர்ணாஸ்ரமவிஷய: । ஸர்வவிஷயஸ்ருதி: । வேதஸௌத்ரவர்ணாஸ்ரமவிஷய: । ஸர்வவிஷயஸ்தாநத்ரய: । உபயோரேக ஏவ ஸிவ: கர்த்தா । ஸ்வயசோவேத ஸிவாகமயோர்மத்யே நைவ ப்ராமாண்யம் । வேதஸிவாகம: ॥

சிவாகமம் மூவருணத்தாற் குரியதும் நால்வருணத்தாற் குரியதுமென இருதிறப்படும் எனவும், அவற்றுள்ளே மூவருணத்தார்க்குரியது வேதமெனவும், நால்வருணத்தார்க்குரியது மற்றைச்சிவாகமுமாம் எனவும், இவ்விரண்டிற்கும் கர்த்தா சிவபெருமானேயாம் எனவும், வேதம் சிவாகமம் என்னும் இரண்டிற்கும் பேதம் கண்டிலேம். வேதந்தான சிவாகமம் எனவுங் கூறியிருக்கின்றாராதலினாலும், வேதாந்தம் ஆகமாந்தம் என்னும் இரண்டும் பெரியோர்க்கு அபேதமாம் என்ற கருத்தினால் ஸ்ரீமூலர்

> நாதனுரையிவை நாடிலிரண்டந்தம்
> பேதமதென்னிற் பெரியோர்க்கபேதமே.

என்று மொழிந்தாராதலினாலும், அவ்வாறே வைதிகபாசுபத யோகத்தை முடிவாய்க்கொண்டு பேசிய அதர்வசிகைமுதலிய உபநிடதங்களும ஞானயோகம் பேசியவிடத்து வைதிகசிவாகமங்களும் முடித்துக் காட்டியநிலையும் ஒன்றாய் முடிபுபெற்றமைகாண்க. இதனால் வைதிகபாசுபத யோகோபநிடத நெறியானும் வைதிகசிவாகம ஞானயோகநெறியானும் எய்தும் முத்திநிலை ஒன்றுமென்பது உணரற்பாற்றும்.

அருணந்திசிவாசாரிய சுவாமிகள் ஞான பாதத்திலே உள்ளார்க்கு ஞானயோகக்கிரியை சரியை என்னும் நான்குபாதமும் உரியவாம் என்னும் கருத்தினால்,

"ஞானயோகக் கிரியாசரியைநாலு நாதன்றன்பணி ஞானி நாலினுக்கு முரியன்"

என்று கூறினமையானும், வாயுசங்கிதை

வேதஸாரம் ஸிவஜ்ஞாநம் ஸ்வாஸ்ரிதாநாம் விமுக்தயே ।

தன்னை ஆசிரயித்தவர்களுடைய முத்தியின் பொருட்டுள்ளது வேதசாரமாகிய சிவஞான ஆகமமாம் என்றும்,

ஸிவாகமோக்தவிஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநம் நாந்யத்ஸ்வவேதநம் ।

சிவாகமத்திலே சொல்லப்பட்ட (பதிபசுபாசம் என்னும்) திரிபதார்த்த விஞ்ஞானமே ஞானம் என்றும்,

பஸுபாஸபதிஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநமித்யபிதீயதே ।

பசுபதிபாச ஞானமே ஞானமென்று சொல்லப்படும் என்றும்,

ஸிவாகமோக்தயஜ்ஜ்ஞாநம் ததேவ ஜ்ஞாநமீரிதம் ।

சிவாகமத்திலே சொல்லப்பட்ட ஞானமே ஞானமென்றும் கூறுமாற்றால், வைதிகசைவ சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த ஞானபாத நிலையிலுள்ளார்க்கு வைதிகபாசுபதயோகம் கூறும் ஈசகேந கட பிரசிந முண்டக மாண்டூக்கிய ஐதரேய தைத்திரீய சாந்தோக்கிய பிருகதாரண்ணிய கைவல்லிய காலாக்கினி ருத்திர பிருகச்சாபால சாபால பஸ்மசாபால நிருசிம்மோத்தரதாபநி அதர்வசிரசு அதர்வசிகை முதலிய சிவாத்துவித பாசுபத யோகோபநிடதங்களும் அவற்றின் உபப்பிருமணமாகிய சிவாகமத்திலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட யோகபாதமும், மற்றைச் சரியை கிரியாபாதங்களும் உரியவாமென்க.

நிஷ்களாதீத சிவநிலையையுடைய வைதிக சைவசித்தாந்த ஞானபாதத்தார் குடிலை எல்லையைக்கடந்து நிற்பவராதலால்

ஒருவர் பேசும் சிருட்டியுண்மையும், நியதகள சிவநிலையையுடைய வைதிகசைவ பாசுபதயோகசிவாத்துவிதிகள் சிவதத்துவத்தி னின்று வேறுபடாத முடிநிலையையே முடிந்த எல்லையாய்க்கொண்டு நிற்பவராதலில் இவர் பேசும் சிருட்டியுண்மையும் முறையே கேவல நிமித்தகாரணமும் நிமித்தோபாதானமுமாய் அந்தந்நிலைக்குத்தகப் பேசியது தக்கதேயாம். அதனால் விரோதமுமின்றாம். மேலும் சைவத்துக்கு அந்தரங்க உரிமையுடைய பாஷாணவாதசைவம், பேதவாதசைவம், சிவசமவாதசைவம், சங்கிராந்தவாதசைவம், ஈசுரவவிகாரவாதசைவம், சிவாத்துவிதசைவம் என்னும் அறுவகை அகச்சமயங்களுள்ளே வேதாந்தசூத்திர நீலகண்டசிவாசாரியரது பாசுபதயோகசிவாத்துவித யோகமே தலைபாயதாய் நின்றவாறு நன்கு துணியப்படும்.

சிவாக்கமணி தீபிகை வருமாறு:—வாதராயண முனிவர் எனப்படும் வியாசபகவான் அருளிய பிரமசூத்திர ரூபமாயுள்ள வேதாந்த மீமாஞ்சா சாஸ்திரத்துக்கு வியாக்கியானமாகப் பாஷ்யஞ்செய்கின்ற ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியா இடையறாச் சிவத்தியானத்தினாலே தமக்கு இடையூறு சிறிதும் அணுகப்பெறாராயினும் சிஷ்டாசாரம் பாதுகாத்தற்பொருட்டு வழிபடுகடவுளாகிய சிவபிரானைத் துதிப்பாராயினர்.

சைவபாஷ்யகாரர் அருளிய முதலாவது சுலோகம்வருமாறு:

ஓம் நம: அஹம்பதார்த்தாய லோகாநாம் ஸித்திஹேதவே । ஸச்சிதாநந்தரூபாய சிவாய பரமாத்மநே ॥

(இ - ள்.) ஓங்காரப் பொருளும், பரமாத்மாவாகிய சிவபிரானும், சச்சிதானந்த ரூபரும், (புண்ணிய) லோகங்களை (ஆன்மாக்கள்) அடைதற்குக் காரணராயுள்ளவரும், அகம் என்னும் பதத்தினாலே சுட்டப்படுகின்ற ஆன்மாவுக்கு அந்தரியாமியுமாயுள்ளாருக்கு நமஸ்காரம்.

சிவார்க்கமணிதீபிகை வருமாறு:—ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியர் தகரோபாசனை செய்யும் இயல்பினையுடையராதலினால் அத்தகரவித்தையை விளக்கும் "அஹம்பதார்த்தாய லோகாநாம் ஸித்திஹேதவே" என்று மீட்டும் மீட்டும் அன்பு மேலீட்டினால் இச்சைவபாஷ்யத்திலே வியாக்கியானஞ் செய்வாராயினர். சிவவித்தையிலே ஆசாரியர்க்குப் பிரியமுண்மையால், காமாதி அதிகரணத்திலே சான்டில்லிய வித்தை முதலிய பரவித்தைகள் அனைத்தினும் தகரவித்தையே சிரேஷ்டமுடையதென்று உரைக்கின்றார்.

தமது சாகையிலே சொல்லப்பட்ட தகரவித்தையையுற்று உபாசிக்கற்பாலரும் நமஸ்கரிக்கற்பாலருமாயுள்ள பரம்பொருளாகிய சிவபிரானை "பரமாத்மா" என்னும் விசேஷார்த்த மொழியினால் ஈண்டு விதந்தார். "நாராயணரின் இதயாக்கினி சிகையிலே பரமாத்மா உளர்" என்று தைத்திரீய மகாநாராயணோபநிடதத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பரமான்மாவைச் சிவபிரானல்லாத மற்றொருவராம் என்று கொண்டு சிலர் பிறரை மயக்கவைக்கின்றார்கள். அந்நெறியானே சாதுக்கள் மயங்கவொண்ணாதென்று கொண்டு "பரமாத்மா" எனப்பட்டவர் ஈண்டுச் சிவபிரானேயாம் என்றுணரச் "சிவ" சப்தத்தை விசேஷமாகப் புணர்த்திக் கூறினர். ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியர் தகரவித்தையிலே உபாசிக்கப்படுபவர் பரமாத்மாவாகிய சிவபிரான் என்று சாரீராதிகரணத்திலே மிகு சாமர்த்தியத்தோடு பேசுவார். அவ்வாறாயினும் தைத்திரீயோபநிடதத்திலே போற்றப்பட்ட பரமாத்மா என்னும் சப்தத்தை விசேஷித்துப் பேசும் பொருட்டு உபக்கிரமத்திலே (தொடக்கத்திலே)

யாதந: ப்ரஸாதாதிசயேந தீச: ।

சிவப்பிரசாதத்தினாலே மகிமாதிசயத்தோடு கூடிய ஈசர் என்றும்,

ய: பராத்பரோ மஹேச்வர: ।

"எவர் மேலானவரோ அவர் மகேசுவரா" என்றும் உபசங்காரத்திலே

ஊர்த்வரேதம் விரூபாக்ஷம் ।

ஊர்த்துவவீரியர் விரூபாக்ஷர் என்றுங் கூறப்பட்ட இடத்திலேபோந்த "ஈசர்," "ருத்திரர்," "மகேசுவரர்," "விரூபாக்ஷர்" என்னுந் திருநாமங்களுள்ளே ஒன்றை ஈண்டு விதந்து பேசுதல் யுக்தமேயாகவும்,

மநுஷ்யாணாம் ப்ரியார்த்தாய ஸர்வோபகரணாநி ச ।
சிவஸ்ஸ்ருஜதி மநுஷ்யாணாம் ஸ்வாத்மா ஸர்வாத்மகோ ஹி ஸ: ॥

மனிதர்களுக்கு இன்பங் கொடுக்க விரும்பிப் பொருள்கள் அனைத்துக்கும் ஆகற்பாலனவாகிய உபகரணங்களை எக்காலமும் விருத்திசெய்கின்றவர் சிவபெருமானும் எனப் பொருள்கொண்ட மகாபாரதவசனத்தினால், பரிபக்குவமுள்ள மாணவாகள் சிவநாம சங்கீர்த்தனஞ்செய்து அதன் மெய்ப்பொருளை அறிதல் வாயிலாக இந்தச் சைவபாஷ்ய பாடாரம்பம் இடையூறின்றி நிகழும் பொருட்டும், சிவப்பிரசாதத்தினாலே எக்காலமும் அச்சைவபாஷ்ய பாடமானது முற்றுப்பெறும் பொருட்டும், சகல புருஷார்த்தம் சித்திக்கும் பொருட்டும், ஈண்டுச் "சிவ" சப்தம் விசேஷித்துரைக்கப்பட்டதெனவுங் கொள்க.

ஹ்ருத்யபேக்ஷயா து மநுஷ்யாதிகாரத்வாத் ।

இதயத்தை நோக்கி மநுஷ்யாதிகாரம் என்னும் சூத்திரத்திலே போந்த "மனுஷ்ய" சப்தங்கொண்டு, உபலக்ஷணையினாலே தேவர்களும் ஈண்டுச் சேர்க்கப்படுவோர் என்னும் நெறியானே, முன்னர்க் கூறிய மகாபாரதவசனத்திலே போந்த "மனுஷ்ய" சப்தத்தினாலே தேவாமுதலாயினோரும் தழுவப்படுவோா என்க. பின்னரும்,

ஸுராஸுரா மத்த: ப்ரபவந்தி ஸர்வே ப்ரஸாதயிஷ்யன் । சிவோ
ஹ்யஹமாத்மநாம் சிவகல்பதாமிச்சன் பராத்பர: ॥

தேவர்களும் இராக்ஷதர்களும் என்னிலே (சிவத்திலே) உற்பத்தியாகின்றார், சர்வசேதனப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் சிவத்துவத்தைக் கொடுக்க இச்சித்தலால் சிவனாகின்றேன்" என்னும் வசனத்தினாலும் அவ்வுண்மை துணியற்பாலதாம். "சிவன் இச்சித்தலினால்" என்று கூறினமைக்குப் பிரமாணம் என்னையெனிற் கூறுதும். இச்சையாம் "காந்தி" எனப் பொருள்படும் "வச" என்னும் தாதுவுக்கு "இ" ப்பிரத்தியஞ் செய்து, வர்ண விபர்யயஞ் செய்தலால் "சிவ" என்னும் நாமம் சித்தித்தது. இவ்வுண்மை "இம்சித்தல்" எனப் பொருள்படும் "ஹிம்ஸ"

துவிலிருந்து "சிம்ம" சப்தமும், "இச்சித்தல்" எனப் பொருள்படும் "வச" தாதுவிலிருந்து "சிவ" பதமும், "பார்ப்பவன்" எனப் பொருள்படும் "பச்யக" (பஶ்யக) என்னும் பதத்திலிருந்து "கச்யப" (கஶ்யப) பதமும் வர்ணவிபர்யயத்தினாலே போந்தன என்று அபியுக்தர் சொல்லுமாற்றால் உணரப்படும். இதனால் சிவசப்தத்துக்கு இச்சிப்பவர் (விரும்புபவர்) என்று பொருள் எய்திற்று. இந்த இச்சை எவ்விஷயத்தில் நிகழ்ந்ததாமோவெனில், தேவர், அசுரர், மனுஷராயினோர்க்குச் சிவபிரான் சிவத்துவஞ்செய்ய விரும்புகின்றார் என்று முன்னர்க் கூறிய மகாபாரதவசனத்தினால் வெளிப்படையாயிற்று. இன்னும் "சுபம்" (கல்யாணம்) எனப் பொருள்படுகின்ற "சிவ" சப்தம் சுபத்தைச் செய்கின்றார் என்னும் பொருளிலே (பசாத்யச் பிரத்தியயஞ் செய்தலினால்) போந்தது. இவ்விரண்டு சித்தியினாலும் (வியத்பத்தியினாலும்) பரமேசுவரருக்குச் "சிவ" என்னும் சப்தம் எய்திற்று. சிவ சப்தத்தை ஒரு தரம் உச்சாரணஞ் செய்துவிட்டால் சகல பாபங்களும் நசித்துவிடும். இவ்வுண்மை

யஸ்து சாண்டாலோ'பி ஶிவ இதி வாசம் வதேத் தேன ஸஹ ஸம்வதேத் தேன ஸஹ ஸம்வஸேத் தேன ஸஹ ஸம்புஞ்ஜீத ।

சண்டாளனாயினும் "சிவ" என்னும் சப்தத்தை உச்சரிப்பானாயின், அவனோடு கலந்துபேசுக, அவனோடுகூட உறைக, அவனுடனிருந்து உண்ணுக என்றும் முண்டகோபநிடத சுருதியினால் அறியப்படும்.

யத்த்வ்யக்ஷரம் நாம கிரேரிதம் ந்ருணாம் ஸக்ருத்ப்ரஸங்காதகமாஶு ஹந்தி ।

இரு அக்ஷரங்களால் அமைந்த சிவசப்தத்தை நாவினால் ஒரு தரம் உச்சரித்தலால் அது விரைந்து பாபங்களையெல்லாம் நாசமாக்கும் என்று சிவபுராணமுங் கூறிற்று. இவ்விரண்டு சுருதி புராணப் பிரமாணங்களினால் பதினெட்டு வித்தைகளின் சாரமாயுள்ளது சிவசப்தம் என்று பௌராணிகர் வர்ணனஞ் செய்கின்றார்.

வித்யாஸு ஶ்ருதிருத்க்ருஷ்டா ருத்ரைகாதஶினீ ஶ்ருதௌ । தத்ர பஞ்சாக்ஷரீ தஸ்யாம் ஶிவ இத்யக்ஷரத்வயமிதி ॥

பதினெட்டுவித்தைகளுள்ளும் சுருதி உத்கிருஷ்டமாயிற்று. அச்சுருதிகளுள்ளும் ஸ்ரீருத்திரம் மேலாயிற்று, அவ்வுருத்திரத்துள்ளும் சிவ என்னும் இரு அக்ஷரமும் மேலாயிற்று. எல்லாப் பாபங்களையும் நஷ்டமாக்கும் "சிவ" நாமத்தை முதற்கண்ணே விதந்து கூறுதலால், கேட்பவர்களாகிய மாணவர்களுடைய கேட்டலாதிகளிலே (சிரவணாதிகளிலே) நிகழும் இடையூறும் பாபங்கள் நிவிர்த்தியாய் விடுமாதலினால், அங்ஙனம் சிவசப்தங் கூறினமை மற்றோர் பிரயோசனமுமாயிற்று. இதனால், தைத்திரீய மகாநாராயணோபநிடதத்திற் சொல்லப்பட்ட தகரவித்தையிலே உபாசிக்கற்பாலராய் நின்றவர் பரமேசுவரராமென்பது சிவன், மகேசுவரர், உருத்திரர், விருபாக்ஷர் என்னும் நாமங்களினாலே வெளிப்படையாயிற்று.

உபநிஷதங்களிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட தகரவித்தியாப் பிரகரணங்களிலே பேசப்பட்ட விசேஷகுணங்களினாலே சிவபிரானை விசேடிப்பாராய், "ஓம்" முதலிய நான்கு விசேஷணங்களினாலே விதந்தெடுத்துரைக்கின்றார்.

ஹரதீதி ஹர: ।

என்னும் சுருதிப்பிரமாணத்தினாலும்,

ஸம்ஹாரகத்வாத் ஹரோ ஹ்யேஷ விஷ்ணுர்வ்யாபகத்வத: ।
பகவான் ஸர்வவிஜ்ஞானாதவனாதோமிதீரித: ॥

அனைத்தையும் நாசஞ் செய்பவராதலினால் அரன் எனவும், வியாபகரா யிருத்தலினால் விஷ்ணு எனவும், சர்வஞ்ஞராதலின் பகவான் எனவும், காப்பவராதலினால் "ஓம்" எனவும் நாமங்கள் சிவபிரானுக்குப் போந்தன என்னும் கூர்மபுராணப் பிரகரணத்தினாலும், "ஓம்" என்பது பரப்பிரம (சிவ) வாசகமேயாம். பிரணவம் "இரக்ஷித்தல்" என்னும் பொருளிலே போந்தமைக்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

அவதேஷ்டிலோபஶ்ச ।

என்னும் உணாதி சூத்திரத்தினாலே இரக்ஷணார்த்தத்திலுள்ள "அவ" என்னும் தாதுவுக்கு "மந்" பிரத்தியயஞ் செய்து, அந்தப் பிரத்தியயத்து, "அந்" என்னும் "டி" க்கு லோபஞ்செய்தலால் அவ்+ம் என்று நிற்ப,

ஜ்வரத்வரஸ்ரிவ்யவிமவாமுபதாயாஶ்ச ।

என்ற சூத்திரத்தினாலே "அவ" என்னும் தாதுவிலுள்ள அகரத்துக்கும் வகரத்துக்கும் தனித்தனி ஊகாரஞ் செய்தலால் (ஊ+ஊ+ம்) என நிற்குங்கால்

ஏக: பூர்வபரயோ: ।

என்னும் சூத்திரத்தினாலே "ஊம்" என நின்று,

ஸார்வதாதுகார்த்ததாதுகயோ: ।

என்னும் சூத்திரத்தினாலே குணமாகி "ஓம்" என முடிந்தது. இதனால், "சிவ" என்பது "சிவாய" என நான்காவது வேற்றுமையிலே நிற்க, "ஓம்" என்னும் பதமும் அவ்வாறு நான்காவது வேற்றுமையிலே யிருக்கவேண்டுமோவெனில்,

ஸுபாம் ஸுலுக்பூர்வஸவர்ணாச்சேயாடாட்யாயாஜால: ।
ச்சந்தஸி ।

என்னும் சூத்திரங்கள் இரண்டனுள் ஒன்றினால் லோபமாயிற்று.

ய: புனரேதம் த்ரிமாத்ரேணோமித்யேதேனைவாக்ஷரேண பரம் புருஷமபித்யாயீத ।

எவன் மும்மாத்திரையையுடைய பிரணவவாயிலாகப் பிரதம புருஷராகிய சிவபிரானைத் தியானஞ் செய்கின்றானோ எனப் பொருள்கொண்ட அதர்வணவேதிய பிரசிநோபநிடதத்திலே பிரதி பாதிக்கப்பட்ட தகரோபாசனை பற்றிப் போந்த அகார உகார மகாரம் என்னும் மும்மாத்திரப் பிரம (சிவ) வாசகமாகிய "ஓம்" என்னும் பதம் ஈண்டு பிரயோகிக்கப்பட்டது.

பசுவை (ஆன்மாவை) நோக்கி ([illegible]) "அஹம்" என்னும் பதம் பிரயோகஞ் செய்யப்பட்டமை ஆன்மாவானது அந்த ரான்மாவோடு (சிவத்தோடு) பின்னமற்றதாய ஒருக்கியபாவத்தை யுணர்த்தும் ([illegible]) "அஹம்பதார்த்தாய" என்று கூறப்பட்டதாம். பிருக தாரணியத்திலே சொல்லப் பட்ட தகரவித்தியாப் பிரகரணத்திலே போந்த

[illegible]

"நானே எல்லாமாயிருக்கின்றேன் என்றிருக்கின்றானே அவன் சிவலோகத்தான்" என்னும் வாக்கியத்திலே உரைக்சப் பட்ட சீவ (ஆன்ம) வாசகமாகிய "அஹம்" பதத்துக்கும் அந்த ரான்மாவாகிய பரமான்மாவுக்கும் (சிவத்துக்கும்) உள்ள அபரிச்சின்னமாகிய ஐக்கியத்தையும், பரமான்மாவின் குணத்தையும் விளக்கும்பொருட்டு அங்ஙனம் பிரயோகிக்கப்பட்டதுமாய சாந்தோக்கியோப நிடதத்திலே

[illegible]

பரமாத்ம (சிவ) ஞானத்தோடு உள்ளவர்களுக்கு எல்லாவுலகங்களிலும் சமஸ்தசத்திய ஆசைகளும் முற்றுமாம் என்று சொல்லப்பட்டவாறு, தகரோபாசனை செய்பவர்க்குப் பலன் கொடுத்தற்குச் சிவபரப்பிரமமே காரணராதலினுல் அதனை அவ்வாறு விசேஷித் துணர்த்தும்பொருட்டு அங்ஙனம் பிரயோகிக்கப்பட்டதுமாம்.

[illegible]

ஆதி மத்தியாந்தமில்லாதவரும், ஏகரும், வியாபகரும், சிதானந்தரும், அற்புதருமாம் என்று கைவல்லியோப நிடதத்திலே சொல்லப்பட்ட "பரமாத்மாவின்" சச்சிதானந்த ரூபத்தை விளக்கும் பொருட்டே "சச்சிதாநந்த ரூபாய" என்று விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டது.

"உமாசகாயரும், பரமேசுவரரும், பிரபுவும், முக்கண்ணரும், நீலகண்டரும், அதிசாந்தரும், பூத யோனியுமாகிய சமஸ்த சாக்ஷியுமாயுள்ளாரைத் தியானித்து மகான்கள் பிரகிருதிக்கு மேலே செல்வாராயினார்" எனப் பொருள்கொள்ளும் கைவல்லியோபநிடத மந்திரத்திலே பரப்பிரமமாகிய சிவனார் "பூதயோனி" விசேஷணத்தோடு போற்றப்பட்டார். இதனுல் சமஸ்தகாரியங்களுக்கு உபாதானம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. தயிரின் இயல்படைந்த பால்போல, சிவபிரானும் சகல காரியப்பிரபஞ்சவியல்பை அடைந்தாராக அதனுல் அவருக்குள்ள "சச்சிதானந்தம்" என்னும் விசேஷணம் எடுபட்டுப்போமாதலில் ஆதி மத்தி அந்தமுள்ள பிரபஞ்சத்தைக் கடந்தவர் என்பது போதர.

[illegible]

"ஆதி மத்தியாந்த மிலாதவர்" என்னும் விசேஷணம் புணர்த்தப்பட்டதாமென்க. பின்னும் பிரபஞ்சத்தை "அஸத்" என்பது காட்டி, அந்தச் சடதோஷம் சிவபிரானார்க்கு இல்லையாமென்பது உணர்த்த 'சத்' என்னும் விசேஷணம் கொடுக்கப் பட்டது. படவே, சிவபிரான் எக்காலமும் சச்சிதானந்தரூபரேயாய், சத்துத்தன்மையை ஓர்காலும் நீங்காதவர் என்பது பெறப்பட்டது.

ஈண்டு இந்த உத்தரமீமாஞ்சா சாஸ்திரத்திலுள்ள நான்கு அத்தியாயங்களிலும் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களுக்கியையவே பரமான்மாவாகிய சிவனார் "ஓம்" முதலிய நான்கு விசேஷணங்களினாலே புணர்த்தப்பட்டார். படவே, ஞானம் அனைத்திலும் மொழியப்படுவதும், பிரமசாரியர்களா யிருக்குங்கால் அவரால் விரும்பப்படுவதும், எல்லா வேதங்களாலும் பேசப் படுவதுமாகிய பலத்தை உனக்குச் சுருக்கிச் சொல்கின்றேன் என்னும் பொருளைக்கொண்ட

[illegible]

என்ற மந்திரத்தினாலே கூறி, பின்னர்

[illegible]

அப்பதம் "ஓம்" என்பதாம் என்றும், அது அக்ஷரமாகிய பிரமம் என்றும் கடவல்லி யுபநிடதங் கூறுதலினுல், "ஓம்" என்னும் பதத்தினாலே விசேஷிக்கப்பட்ட பரப்பிரம சிவத்திலே சாவவேதங்களும் போய் அமைவுபெறுகின்றனவாமென்க. பிரணவ சம்பந்தமாகிய அகார உகார மகாரம் என்னும் மூன்றும் இருக்கு யசு சாமரூபமாயுளதாய், அதாவண வேதோபநிடதங்களினும் பிரபஞ்சசாரத்திலும் பேசப்பட்டுளது. இன்னும் அகாரமானது இருக்கு வேதத்தின் முதலிலேயுள்ள ([illegible]) "அக்நிமீளே" என்னும் மந்திரத்தின் முதலிலும், உகாரமானது ([illegible]) "சமுத்திரோபர்து" என்னும் அந்த (இருக்கு) மத்திய வேதத்து மத்திய மந்திரத்திலும், மகாரமானது ([illegible]) "சமாநம்பரம்" என்னும் அந்த (இருக்கு) அந்திய வேதத்து அந்தத்திலும் போந்தமையால், (இருக்கு) வேதம் முழுமையும் தொகுட்புறப் பிரணவமாயிற்று. வேதத்திலே பிரதிபாதிக்கப்பட்டது பிரணவமாதலில், நாற்றில் ஐய்பது.

[illegible]

என்னும் நியாயங்கொண்டு பிரணவத்தினாலே விசேஷிக்கப் பட்ட பரப்பிரமசிவத்துக்கே சாவவேதாந்தப் பிரதிபாதியம் சித்தித்தவாறாயிற்று.

[illegible]

என்னும் மந்திரத்திலே "தபசு" என்னும்பதம் "ஞானம்" எனப் பொருள்படும்; "ஆலோசனை" (ஞானம்) எனப் பொருள் படுவது "தப" என்னும் தாது மொழியா மாதலினென்க. இதனுல் வேதாந்தத்து ஞானமே பிரதானமென்பது சாற்றப்பட்டது. வேதாந்த விஷயமாயுள்ள பிரணவபதத்தினாலே விசேஷிக்கப்பட்ட விசேஷ்யமாகிய சிவத்தையே வேதாந்தம் பிரதிபாதிக்கின்றது. அங்ஙனமாயினும், வேதாந்தத்திலே பிரமத்தைப் பிரதிபாதித்தற்கு வேறு விசேஷணங்கள் புணர்த்தாது

"ஓம்" என்னும் பதத்தினலே விசேஷித்தது என்னையெனில், சுலோகத்து முதற்பாதத்திலே "ஓம் நமஃ" என்னும் பதமும், நான்காவது பாதத்திலே "சிவாய" என்னும் பதமும் புணர்ந்து, (ஓ நமஃ சிவாய) "ஓம்நமஃசிவாய" என்னும் மகாமந்திரியான ஸ்மரணை மாசைவர்களுக்கு எய்தும் பொருட்டே யாமென்க.

வாலவ்ஹனை ஸ்ரீவஸுப்ராஷிதீயகா ஸஂவஂமஜ
லெஙத ஸ்ரூஂதீநாஂ விரோய கஷிதீயகா ஸஂவ
மஜ லெஙதஸ்ரூஂதீநா ஷித்விரோயஂ ।

பரப்பிரமசிவத்துக்கு அத்துவிதீயப்பிரமம் என்று பொருள் பண்ணில் அத்வைதசுருதிக்கு விரோதமாகும்; துவிதமாகச் சொல்லில் அத்துவிதத்துக்கு விரோதமாகும் என்னும் சங்கை நிகழுங்கால், அதனை நிவாரணஞ்செய்யும் பொருட்டே, சமஸ்தப் பிரபஞ்சாகார பரமசத்திவிசிஷ்ட பரமேசுவரருக்கு அத்துவிதீயம் உண்மையாலும், ஆன்மாவுக்கும் அந்தர்கதமாயுள்ள பரமேசுவரருக்கும் பேதமின்மையாலும், அவ்விரோதமின்மை யுணருமாறு இரண்டாம் அத்தியாயத்தின் பொருளாயுள்ள "அஹம்" என்னும் பதத்தினுற் சுட்டப்படும் பசுவாகிய ஆன்மாவுக்கு அந்தரியாமியாயுள்ளாரெனப் பொருள்படும் "அஹம்பதார்த்தாய" என்னும் விசேஷணவாயிலாகச் சிவமாகிய "பரமாத்மா" விசேஷிக்கப்பட்டார். இதற்கு ஸ்ரீகண்டசிவாசாரியர் நான்காம் அத்தியாயத்திலே "அஹம்" என்னும் பதத்தைச் சகலப் பிரபஞ்சாகார பராசத்திவிசிஷ்ட சிவாத்வைத வாசகமென்று சொல்வாராவர்.

எவா பரமான்மாவாகிய சிவபிரானைப் பார்க்கின்றார்களோ, (எனவே, சாக்ஷாத்காரஞ் செய்கின்றார்களோ)

லொகயெஜ ஸாதாநதீத்லொகாஃ ஶிவஸாக்ஷாச
காரவஜஃ ।

"அவர்க்கு முத்தியாம் பலலாபத்துக்கு ஏதுவாயுள்ளவர் சிவபிரானே" என்று காட்டுமாறே "லொகாநாஂ ஸிஷிலெஹ தவெ" என்னும் விசேஷணம் அவ்வாறு கொடுக்கப்பட்டதாமென்க. இதனுல் சிரவணமனன உபாசனை செய்தபின் சாக்ஷாத்காரஞ் செய்யப்பட்ட பஞ்சகிருத்திய காரணராகிய சிவபிரான்தான் முத்தி கொடுப்பவர். இதனுல், சிவபிரானே முத்திக்குக் காரணா என்பது மூன்றும் அத்தியாயத்திஞலே சொல்லப்படும்.

"சச்சிதானந்தரூபாய" என்னும் விசேஷணத்திலே போந்த "ஆனந்தரூபம்" என்னும் பதத்தினுலே, நிரதிசயானந்தமாயுள்ள பரப்பிரம சிவானுபவத்தை அவர் முத்தர்களுக்குப் பலமாகக் கொடுப்பவரென்பது போதருதலினுல் அவ்வாறு விசேஷிக்கப்பட்டது.

வாஂஜஂஸாஜ்ஜஂலெஙதி ।

"சிவ பரமசாமியத்தை அடைகின்றான்" எனப் பொருள்படும் முண்டகோப நிடதவர்க்கியத்தினுலே பிரமசாமியமே ஆன்மாவுக்கு முத்திபலம் என்று கேட்கப் படுகின்றது. அங்ஙனமாயில் அநுபவிக்கப்படுதலினுல் பிரமத்தின் ஆனந்தம் பிரமத்தின் பலமாயின் அப்பரமானந்தம் முத்தர்களுக்கும் பலமாயுளதாம் என்னும் உண்மை உணர்த்தும் பொருட்டே "ஆனந்தம்" என்பது "சித்" என்று விசேஷிக்கப்பட்டது. ஆனந்தவல்லியிலே நிரதிசயானந்தமயுள்ள பரப்பிரமசிவனுர் ஆத்மாவுக்கு ஆனந்தரூபமாகிய மற்ருேர் ரூபத்தைக் கொடுக்கின்ருர் என்று கேட்கப்படுதலால், ஓர்கால் ஆனந்தரூபம் ஆத்மாவுக்கு இலையாதல் உண்மை பெறப்பட்டு முத்தர்களுக்கும் ஆனந்த போக்கியபலம் அநித்தியமாகுமே என்னும் ஆக்ஷேபத்தை அறுக்குமாறு "சிதானந்தம்" என்பது "சத்தினுல் விசேஷிக்கப்பட்டு சச்சிதானந்தம்" என முடிந்தது.

சிவன்தான் உலகத்துக்கு உபாதான காரணராயினும் அதிகாரியாயிருக்கின்ருர். இதைப்பற்றிப் பிரகிருதி அதிகரணத்திலே ஆசாரியர் (ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியர்) ஸ்தாபனஞ் செய்வார். இவ்வாறு நமஸ்கார ரூபமாகிய சுலோகத்தைச் செய்து இப்பொழுது பரப்பிரம சிவவஸ்துவைக் குறித்துச் சுலோகஞ் செய்வாராயினர்.

சைவபாஷ்யகாரர் அருளிய இரண்டாவது சுலோகம் வருமாறு:

நிஜஶக்தி ஸித்தி நித்திஂத நிவிலஜஜமஜாலஸீத்ர நிகாஂயஂவஃ।
ஸஜயதிஶிவஃவொரா தாவஸகா மஹெயாஂ ஸஸஂஹுலஂ॥

(இ - ள்.) தமது பராசத்தியாகிய பித்திகையிலே நிருமிக்கப்பட்ட சமஸ்த (சேதனு சேதனப்) பிரபஞ்ச ஜால சித்திர சமூகத்தை யுடையரும், சகல நிகமாகம (வேதாகம) சாரநிதியாயினவருமாகிய அந்தப் பரமாத்மாவாம் சிவனுர் உத்கிருஷ்டராகின்ருர்.

சிவார்க்கமணிதீபிகை வருமாறு:—இச் சுலோகத்திலே (ஸஃ) அவர் என்னும் பதத்தினுலே சம்சாரியாகிய சீவனுக்கு வேருய் எக்காலமும் தோஷமில்லாத சகல மங்கல நிதியாகிய பரமாத்மாவாகிய சிவனே உத்தமபுருஷராவார் என்பது குறிக்கப்பட்டது. எனவே, சிவனிடத்திலே அநாதிமல சடப்டற்று இயல்பாகவே இல்லையாமாதலின் அவர் அத்தியந்த பரிசுத்த பரமாத்மாவாகிய சிவன் எனப்பட்டார். அனந்தகல்யாணத்துக்கு நிதியாயுள்ளவர் ஈசுவரனுகிய சிவனுமெனச் சிவதத்துவத்தை அறிந்த சத்துக்கள் சொல்லுகிருர்கள் எனதுடாம். இப்பொழுது சிவனுருக்குக் கல்யாண குணரூபநிதியும் சாவோத்கிருஷ்டமும் குறிப்பித்தற்பொருட்டே (ஜயதி) "உத்கிருஷ்ட ராகின்ருர்" என்னும் பதம் கொடுக்கப்பட்டது. எஞ்சிய இரண்டு விசேஷணங்களினுலும் சிவபிரானுக்கு உலகத்துக்குக் காரணஞ் சாற்றப்பட்டது. எங்ஙனமெனில், அவருடைய பராசத்தியாம் சுவரை (பித்திகை) ஆசிரயித்து இடைக்கணுள்ள சமஸ்த சகச்சால (சமூக) மாகிய சித்திரத்தை எழுதுகின்ருர். இதனுலே பராசத்திவாயிலாக உலகசிருஷ்டி செய்பவர் என்பதாம். சமஸ்த ஆகமங்களுடையவும் உபநிஷதங்களுடையவும் சாரமே அவருடைய எல்லாநிதியுமாம். ஆகவே, மிருதியும் நிதியோசை ஆதரிக்கற்பாலராய் ஆகம உபநிஷதங்களினுலே பிரகாசிக்கப்பட்டவா சிவபிரானே யாம் என்பது காட்டப்பட்டது.

இப்போது ஆசிர்வாதச் சுலோகஞ் செய்கின்றார்.

சைவபாஷ்யகாரர் அருளிய மூன்றாவதுசுலோகம் வருமாறு:

[illegible]

(இ - ள்.) எவருக்குச் சித்தும் அசித்துமாயுள்ள பிரபஞ்ச முழுமையும் அம்சமாயுளதோ, சர்வமங்கல குணங்களினின்று வேறுபடாத உமாசமேதரும, உத்கிருஷ்ட இலட்சுமியோ டிசைந்தவருமாகிய அந்தச் சிவனார் (சைவபாஷ்ய சிரவணஞ் செய்பவர்களாகிய) உங்களுக்குச் சித்திபலமாவாராக.

சிவார்க்கமணிதீபிகை வருமாறு:—அவர் புருஷருமம, கிருஷ்ணபிங்கலரும்,

[illegible] க்ருஷ்ணபிங்கலம் ।

என்றற்றொடக்கத்த வாக்கியங்களினாலே புகழப்பட்டவரும், சகல மங்கலமாகிய பராசக்தியாம் கவுரியோடும் சமஸ்தகல்யாண குணங்களோடும் கூடியவருமாயுள்ள பரமாத்மாவாகிய சிவனார் உங்களுக்கு (சுரோதாக்களாகிய மாணவர்களுக்கு) அநுக்கிரகஞ் செய்து விரும்பிய சம்பூரண இஷ்டசித்தியின் பொருட்டு மாவாராக. சமஸ்த வேதோதகிருஷ்டரும், சம்பூரண இஷ்டசித்தியைக் கொடுப்பவரும் சிவபெருமானே. இவ்விஷயத்தைப் பற்றிப் பின்னே போதருமாறு சொல்லுகிறார். பிரபஞ்சம் சித்து அசித்துமயமாயுளது. இங்கே 'மயட்' பிரத்தியயம் ஸ்வரூபப்பொருளிலே போந்தது. எனவே, சமஸ்தப் பிரபஞ்சமும் அவருக்கு அம்சமாம். இவ்விடத்திலே 'அபி' என்னும் பதம் "முழுமையும்" என்னும் பொருளிலே உறுதி செய்யப் போந்தது. அதிகாரார்று சாரமாகச் சிவாராதவ ரூப ஞானமும் கர்மமும் (பசு) சேதனப் பிரபஞ்சத்துக்கும் சிவாராதன உபகாரம் (பாச) அசேதனப் பிரபஞ்சத்துக்குமாக, பிரபஞ்ச முழுமையும் (அசேஷம்) சிவபிரானுக்கு அம்சமாயிற்று.

ப்ரஹ்மாத்யாஸ்தம்பபர்யந்தாந் பஶூந் பத்த்வா மஹேஶ்வர: । பாஶைரேபி: பதிர்தேவ: கார்யம் காரயதி ஸ்வகம் ॥

"பிரமாதி ஸ்தம்பபரியந்தமாயுள்ள பசுக்களைச் சிவபிரான் பாசத்தினாற் கட்டித் தன் காரியத்தை நடத்துவிக்கின்றார்" என்று சிவபுராணங் கூறியதும் அக்கருத்துப்பற்றியவாமெனக. இதனாலே சமஸ்த சேதனமும் அசேதனரூபமாயுள்ள கஜதுரக ஆபரணமுதலிய சர்வோத்கிருஷ்ட இலட்சுமி சிவபெருமானுக்கேயன்றி மற்றொருவர்க்கின்றாம்.

இதற்குப்பின்னர் இந்தச் சைவபாஷ்யஞ் செய்தற்கு உபயோகஞ் செய்யப்பட்ட சகல உபநிஷதங்களின் அர்த்தமுரைப்பவராகிய தமது குருவை "நம:" என்றற்றொடக்கத்த சுலோகத்தினாலே துதிக்கின்றார்.

சைவபாஷ்யகாரர் அருளிய நான்காவதுசுலோகம் வருமாறு:

நம: ஶ்வேதாசார்யாய நாநாகமவிதாயிநே ।
கைவல்யகல்பதரவே கல்யாணகுரவே நம: ॥

(இ - ள்.) ஒன்றுக்கொன்று மாறுதல்போலப் பொருள்கள் போதிக்கும் ஆகமவேதங்களுக்கு விரோதமுறாத பொருளினாலே விளக்குபவரும், முத்தியாகிய கைவல்யத்தை விரும்பினவர்களுக்குப் பிரசாதிக்கும் கற்பகத்தருவும், இவ்வுலக இன்பத்தை விரும்பினவர்களுக்குப் பிரசாதிப்பவருடைய குருவாயுள்ளவருமாகிய சுவேதாசாரியருக்கு நமஸ்காரம்.

சிவார்க்கமணிதீபிகை வருமாறு:—பலவகையாய் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயுள்ள அர்த்தத்தை விளக்கும் ஆகம வேதாந்தங்களுக்கு விரோதமில்லாத அர்த்தத்தினாலே உபயோகஞ் செய்தல் வாயிலாகப் பிரசாதம் செய்யு மியல்பினையுடையவாகண்டு "நாநாகமவிதாயி" எனப்பட்டார். சகல வேதாந்தங்களின் தாற்பரியத்தை விரோதமின்றிச் சிவபிரானிடத்திலே திருமகாரஞ் செய்யுமாறு லோகோபகாரமாகச் சுவேதாசாரியர் அவதாரமாயினார். கற்பகவிருக்ஷமானது யாசகருக்கு அளவில்லாப் பொருள்களைக் கொடுத்தல்போல முமுட்சுக்களுக்கு மோக்ஷரூபமாகிய கைவல்யங் கொடுக்கின்றாராதலினாலே "கற்பகதரு" என்று விசேஷிக்கப்பட்டார். படவே, பிரசித்த கற்பகதருவானது போகவஸ்துக்களாகிய அற்பபலத்தைக் கொடுப்பதேயாக, இந்தச் சுவேதாசாரியரானவர் கைவல்ய ரூபமாகிய பெரும்பலத்தைக் கொடுக்கின்றார் என்பதாம். இதனாலே கற்பகதருவிலும் சுவேதாசாரியராகிய கற்பகதருவே சிரேஷ்டமாகிய கைவல்ய முத்தியைக் கொடுப்பதனறிப் போகவஸ்துவிலே விருப்பமுடையவர்களுக்கு அது யாதும் கொடுக்க இயலாதாக, கற்பகதருவிலும் கைவல்ய பதம் கொடுக்கும் சுவேதாசாரியர் சிரேஷ்டராயினமை எவ்வாறெனின் ஆசேக்ஷபத்தை அறுக்கும்பொருட்டுக் "கல்யாண" என்னும விசேஷணம் புணர்த்தல் வாயிலாக, அவர் "கல்யாணகுரு" என்று கூறப்பட்டார். கல்யாணத்தை (இன்பத்தை) விரும்பினவர்களுக்கு இவ்வுலகத்துக்குரிய உத்கிருஷ்டமாகிய பலத்தை அநுக்கிரகிப்பவர்கள் "கல்யாணர்" என்று சொல்லப்படுகின்றார். ஆகவே "கல்யாணகுரு" என்றது அப்படிப்பட்ட "கல்யாணர்களுக்குக் குரு" என்று அர்த்தஞ் சித்திப்பதாகும். ஈண்டுக் "கல்யாணர்" என்றது சுவேதாசாரியருடைய சீடரென்பதாம்.

யம் யம் லோகம் மநஸா ஸம்விபாதி விஶுத்தஸத்த்வ: காமயதே யாம்ஶ்ச காமாந் । தம் தம் லோகம் ஜயதே தாம்ஶ்ச காமாம்ஸ் தஸ்மாதாத்மஜ்ஞம் ஹ்யர்சயேத் பூதிகாம: ॥

எவன் எவ்வெவ்வுலகத்தை ஞானத்தினாலே நினைந்து எந்தெந்தலோகத்தை விசுத்த சத்துவமுடையனாய் விரும்புகிறானோ அவன் அந்தந்த லோகத்தை ஜயிக்கிறானாதலில், அப்படிப்பட்ட பரமசிவத்தை அறிந்தவனை அருட்செல்வத்தை விரும்பும் ஒவ்வொருவனும் பூசிப்பானாக எனப் பொருள்படும் முண்டகோபநிஷதசுருதியினாலே, பரமேசுவர சாக்ஷாத்காரஞ்செய்யும் சுவேதாசாரியருடைய சிஷ்யர்களை நமஸ்காரஞ் செய்பவர்களுக்கும் அவர்கள் வாயிலாகச் சம்பூர்ணமாகிய பலம் சித்திக்குமேயானால், ஆசாரியரைப்பற்றிப் புகழவேண்டியதென்? இன்றேல், கல்யாணகுரு என்றது சமானாதிகரண சமாசத்தினாலே கல்யாணமுடையவரே குரு எனப் பொருள்படும். படவே,

கைவல்லியத்தைக் கொடுத்தருளும் சிரேஷ்டமாகிய ஞானபக்தி வைராக்கியமாம் கல்யாணம் எந்தக் குருவிடத்திலே இருக்கின்றதோ அவரே "கல்யாணகுரு" எனப்படுவர் என்பதுமாம். இன்றேல், எந்தக் குருவுக்குப் பக்தி செய்தலால் சிஷ்யர்களுக்கு ஆனந்தாதியின் பிராப்தியும் ஞானோதயமும் பிறக்கின்றனவோ, அந்தக்குரு "கல்யாணகுரு" எனப்படுவார் என்றுமாம். ஆகவே, உலகத்திலே சிவசாஸ்திரப் பிரசாரணஞ் செய்யும் பொருட்டுச் சிவாவதாரரூபராகிய இருபத்தெட்டு ஆசாரியர்களுக்குந் தலைவராயுள்ள சுவேதாசாரியருக்கு நமஸ்காரம் செய்யப்பட்டது. "தாராமல்யாயி" என்னும் பதத்துக்குப் பலவகையாகிய பாசபந்தங்களைச் செய்பவர் எனப் பொருள் கோடலும் ஒன்று. "சவர்ணபாசுக்களையுடையவரே நமஸ்காரம்" "அவனியதிக்குக்களுக்கெல்லாம் தலைவரே நமஸ்காரம்"

"நமோ ஹிரண்யபாஹவே ஸேநாந்யே திசாஞ்ச பதயே நம:॥"

என்றற் றொடக்கத்த வாக்கியங்களிலே "நம:" என்பது போந்தவாறு போலவே, ஈண்டும் "நம:" எனனும் பதம் ஆதாரத்திலே போந்ததாமெனக. இன்றேல் பூர்வார்த்த சுலோகத்திலே சிரேஷ்டராகிய சுவேதாசாரியரையும், உத்தரார்த்த சுலோகத்திலே தமது ஆச்சிரமகுருவையும் நமஸ்கரித்தாரெனப் பொருள் கோடலுமாம்.

இப்பொழுது ஸ்ரீகண்டசிவாசாரியசுவாமிகள் தாம் செய்த பாஷ்யத்தின் உத்கிருஷ்டமுணர்த்துமாறு இச்சுலோகம் இயற்றுகின்றார்.

சைவபாஷ்யகாரர் அருளிய ஐந்தாவது சுலோகம் வருமாறு:

வ்யாஸஸூத்ர மிதம் நேத்ரம் விதுஷாம் ப்ரஹ்ம தர்சநே । பூர்வாசார்யை: கலுஷிதம் ஸ்ரீகண்டேந ப்ரஸாத்யதே ॥

(இ - ள்.) சிவத்தை அடைந்த வித்வான்களுக்கு அந்தப் பிரமமாகிய சிவத்தை (மறவாது) தரிசிப்பித்தலிலே இந்த வியாசசூத்திரம் நேத்திரமாகும்; முன்னுள்ள வியாக்கியான கர்த்தாக்களினாலே செய்யப்பட்ட வியாக்கியானங்களினாலே வேதாந்த சூத்திரம் மலினமாக்கப்பட்டுப் போக அது ஸ்ரீகண்டாசாரியராலே நிர்மலமாக மூற்றுவிக்கப்பட்டது.

சிவார்க்கமணிதீபிகை வருமாறு —எந்தச் சூத்திரத்துக்கு வியாக்கியானஞ் செய்ய இச்சை பிறக்கின்றதோ அதனைப் புத்தியிலாகச் சமீபித்ததாக்குதலால் "இதம்" என்னும் பதம் கொடுக்கப்பட்டது. அந்த்வஸ்து வியாச சூத்திரமாம். வியாசசூத்திரம் என்பது ஈண்டு ஜாதியேகவசனம். ஷடங்கத்தோடு கூடிய உபநிஷதங்களையும், வேதங்களையும் அத்தியயனஞ் செய்தலினாலே பிரமமாகிய சிவத்தை அடைந்த வித்வான்களுக்கு அந்தப் பிரமமாகிய சிவத்தை மறவாது சிரவணமனனாதிகளினாலே தரிசிப்பித்தலில் வேதாந்தசூத்திரம் நேத்திரமாயுளது, கடபடாதி வஸ்துக்களைப் பகுத்தறிதலில் மற்றொன்றை அபேக்ஷியாத நேத்திரம் போலாம் என்க. இப்படிப்பட்ட உத்கிருஷ்டமாகிய வியாசசூத்திரம் முன்னுள்ள வியாக்கியான கர்த்தாக்களினாலே செய்யப்பட்ட கடினவியாக்கியானங்களினாலே மலினமாய்விட்டது. அஃதாவது, அந்த வேதாந்த சூத்திரத்தின் இயல்பாயும் நிர்மலமாயுமுள்ள குணம் கெடுக்கப்பட்டதென்பதாம், அந்த வேதாந்தசூத்திரம் இப்பொழுது ஆசாரியர்களுள்ளே சிரேஷ்டராகிய ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகளது வியாக்கியானத்தினாலே நிர்மலமாக்கப்பட்டது. அஃதாவது சூத்திரகாரருடைய அபிப்பிராயத்தைக் கோமல வியாக்கியானத்தினாலும் நேராகிய வியாக்கியானத்தினாலும் பிரகடனஞ் செய்கின்றார் என்பதாம். எவ்வாறெனில், நன்றாகப் பார்க்கிறதற்கு இயன்ற நேத்திரமானது முன்னரே பிராணசாரியராகிய வைத்தியரால் இதமில்லாத அஞ்சனப்பிரயோகத்தினாலே மலினமாக்கப்பட்டு (குருடாக்கப்பட்டு)ப்போய், பின்னர்ச் சிரேஷ்டவைத்தியரினாலே இதமாயுள்ள அஞ்சனப் பிரயோகத்தினாலே அக்கண்ணினது குருடு நீக்கப்பட்டாற் போலாம் (நிர்மலமாக்கப்பட்டாற்போலாம்) என்க. மலினமாக்கப்பட்டது "கலுஷிதம்" என்னும் பதத்தினாலே சாமானியமாக மற்றைப் பாஷ்யங்களின் சூத்திரார்த்த மாறுபாடு உணர்த்தப்பட்டது. பொதுவாகக் "கலுஷிதம்" என்று வாளாசொன்னாரன்றி அந்தச் சூத்திரங்களிலே அவ்விருத்தத்தை (மாறுபாட்டை) எடுத்துக் கண்டித்தாரில்லை என்பது முணரற்பாற்று. எவ்வெவை, மற்றைப் பாஷ்யங்களிலே தத்தம் பாஷ்யங்களுக்கு உத்கிருஷ்டம் காட்டவேண்டிக் கண்டிக்கும் பிறபாஷ்யகாரராலே, அங்கங்கே சூத்திரங்களின் கீழே மற்றைப் பாஷ்யகாரர்களைத் தாமும் கண்டித்து ஸ்ரீகண்டாசாரியர் உத்கிருஷ்டங் காட்டினாரில்லை என்பதாம். அப்படிச் செய்வது அவருக்கு இஷ்டமில்லையாம் என்னும் உண்மையை நிறுத்தும்பொருட்டே "ஸ்ரீகண்டர்" என்னும் தமது நாமபதத்தை முன்னரே எடுத்துவிதந்தார்; என்னையெனிற் கூறுதும். காளகூடவிஷத்தைக் கண்டத்திலே எக்காலமுங் கொண்ட சிவபிரானுடைய கண்டம் நீலநிறத்தையுடையதாயிருத்தமையால் ஸ்ரீகண்டர் என்னும் நாமம் சிவபெருமானுக்காயிற்று.

குணதோஷௌ புதோ க்ருஹ்ணந்நிந்துக்ஷ்வேளாவிவேச்வர: । சிரஸா ச்லாகதே பூர்வம் பரம் கண்டே நியச்சதி ॥

சந்திரனையும் விஷத்தையும் சிவபெருமான் கொண்டது போல, பெரியோர் குணத்தையும் தோஷத்தையும் கிரகிக்கின்றார்கள். அப்படி அங்கீகாரஞ் செய்யினும், சிவபிரான் குணமாகிய சந்திரனைச் சிரசிலும் தோஷமாகிய விஷத்தைக் கண்டத்திலும் கொண்டாற்போல, அப்பெரியோரும் குணங்களைச் சிரசிலும் தோஷத்தைக் கண்டத்திலுந் தாங்கி அடக்கியிருக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட சற்குணம் வாய்ந்த சற்புருஷர்களையொத்து ஸ்ரீகண்டாசாரியரும் மற்றைப் பாஷ்யங்களின் தோஷத்தை விசேஷமாகப் பிரகடனஞ் செய்யாது சாமானியமாகக் காட்டினார் என்பது போதர, ஸ்ரீகண்டர் என்னும் தமது நாமமொழியை எடுத்து விதந்தார் என்றோர்க. அங்ஙனமாயினும் மற்றைப் பாஷ்யங்களின் தோஷத்தை எடுத்துக் காட்டாமை ஆசாரியர்க்குள் ஆபாவகுணமா யிருத்தலிடத்தும், "கலுஷிதம்" என்னும் சப்தத்தைச் சாமானியமாகத் தானும் அவர்

அவ்வாறு பிரயோகிக்க வேண்டிய தென்னையெனில், இந்தச் சைவபாஷ்ய சிரவணஞ் செய்பவர்களுக்கு மற்றைப் பாஷ்யங்களினும் இந்தப் பாஷ்யம் பிரமாண முடையதென்றும், இப் பாஷ்யத்திலே அன்பு செனிப்பித்தல் வேண்டுமென்னும் கருத்தினலாமென்க.

இன்னும் பாஷ்யோத்கிருஷ்டம் காட்டுவதற்காக "ஸ்ரீமதாம்" என்னும் சுலோகம் ஆரம்பஞ் செய்கின்றார்.

சைவ பாஷ்யகாரர் அருளிய ஆறுவது சுலோகம் வருமாறு:

ஸ்ரீமதாம்வ்ராஹஸம்த்ராணாம் ஸ்ரீகண்டீயஸ்வ்ரகாஸ்ய்தே । ஸம்க்ஷேபா ஸாஷ்ய ஸந்மேஷு மஹா
செய்ஷாநாதிவிஸ்தரம்॥

(இ-ள்.) இருக்கு யசுர் சாமம் என்னும் மூன்று வேதங்களின் பொருளைக்கொண்ட வேதாந்த சூத்திரங்களுக்கு இருக்கு யசுர் சாமம் என்னும் மூன்று வேதங்களையும் கண்டத்திலே கொண்ட ஸ்ரீகண்ட சைவபாஷ்யகாரரால் அருளப்பட்டமையால் மகாரத்த முடைய இந்தப் பாஷ்ய புஸ்தகமானது மதுரமாகவும் சுருக்கமாகவும் பிரகாசஞ் செய்யப்பட்டது.

"ஸ்ரீவிஷ்வேதி ஐவ் ஸாஸாநி யஜூம்ஷி ஸாமி
ஸ்ரீமதாம் ஸதாம்॥"

"ஸ்ரீ எனப்படும் இருக்கு யசுர் சாமம் என்னும் மூன்றும் சத்துக்களுக்கு இன்பஞ் செய்வதாக" என்னும் இந்தச் சுருதிப் பிரமாணத்தினாலே, "ஸ்ரீ" என்பது மூன்று வேதத்துக்கும் பெயராயிற்று. எந்த வேதாந்த சூத்திரத்திலே இந்த மூன்று வேதங்களும் அதிகமாக நிகழ்கின்றனவோ, அதற்கு "ஸ்ரீமத்" என்று பெயர் போதரும். இப்படிப்பட்ட மூன்று வேதங்களையும் கண்டத்திலே கொண்டவருக்கு "ஸ்ரீகண்டர்" என்னும் நாமம் போந்தது. அப்படிப்பட்ட இவர் மனசினாலே அமைத்துச் செய்தருளிய பாஷ்ய முழுமையும் புஸ்தகரூபமாகப் பிரகாசஞ் செய்யப்பட்டது. எனவே, மூன்று வேதத்தையும் அறிந்த ஆசாரியர் மூன்று வேதங்களையுங் கொண்ட வேதாந்த சூத்திரத்துக்குப் பாஷ்யஞ் செய்யத் தொடங்கினர். இது யுக்தமேயாம். இரஸத்துக்கும் இரஸத்தையுடைய வஸ்துவுக்கும் மதுரஸம் என்னும்பெயர் செல்வதாகும். அந்தமதுரஸத்தினாலே வண்டானது இன்பம் அடையுமாறுபோல, பண்டிதர்களும் காவியமதுரஸத்தினாலே இன்பம் அடைகின்றார்கள். சுந்தரமாகிய அக்ஷரங்கள் எந்தப் பதத்தில் உள்ளனவோ, எந்தப் பதம் எதிலிருக்கின்றதோ, மதுரசப்தமும் அர்த்தமும் எதிலிருக்கின்றனவோ அது காவியரூப ஸந்தர்ப்பமாம். எமது சைவபாஷ்ய கிரந்தமானது

"ரஸோவைஸ:"

எனும் சுருதியினாலே வர்ணிக்கப்பட்ட "அதிசய ஆனந்த ரூபமாகிய பராசக்தியோடு கூடிய பரப்பிரமத்தைச்" சந்தர்ப்பமாகக் கொண்டது; கொள்ளவே, காவியத்தைப் போலப் பிரமத்துக்கு யாதுகுணம் உண்மையாக இருக்கின்றதோ, அந்தக் குணங்களை வர்ணனஞ் செய்வதே இந்தக் கிரந்த ஸந்தர்ப்பம் என்பதாம். பிரமத்தை நிர்ணயஞ் செய்தற்கு உபயோகமாயுள்ள ஆயிரநியாயங்களினாலே பூரணஞ் செய்யப்பட்டமையால் இந்தப் பாஷ்யம் மஹார்த்தம் எனப்பட்டது. இப்போது அப்படியிருந்தாலும் பாஷ்யம் அநேக சப்தங்களுடைய விரிவுடையதாயில்லை. அங்ஙனமாயினும், பிரமலக்ஷணமுதலிய அபிப்பிராய விசேஷங்களைக் காட்டுகிற ஆயிரம் நியாயங்களினாலே அநேகமாய்ப் பிரமத்தை நிர்ணயஞ் செய்தற் கியன்ற நியாயங்களை அங்கங்கே (பாஷ்யத்தில்) விளக்கியிருக்கின்றாரென்க. இவ்வுண்மை.

"வ்யாஸ்யாநதோ விஶேஷ ப்ரதிபத்திர் நஹி ஸந்தேஹாதலக்ஷணம்"

"அநேக பொருள்களை அடக்கிய வாக்கியங்களுக்கு வியாக்கியானங் கொண்டே, விசேஷஞானங் கொள்ளற் பாலதாம்" எனப் பொருள் கொண்டு போந்த மகாபாஷ்யத்தொனி அர்த்தத்தினாலே அறியப்படும். மிகலேசாகக் கடினமின்றிப் பாஷ்யத்தைச் சுருக்கிச் சொல்லியிருக்கின்றாராதலில், (நாதிவிஸ்தர) "விஸ்தாரமில்லாத" எனப்பொருள்படும் பதம் புணர்த்தப்பட்டது. இவ்வாறு குணவிசேஷங்களோடிசைந்தது இந்தப் பாஷ்யமாமென்க.

இந்தப் பாஷ்யத்தின் விஷயத்தை அங்கீகாரஞ் செய்யாத மானிடர்களாலே இந்தப் பாஷ்யம் ஆதரணீயஞ் செய்தற்கு யோக்கியதை யாகாததாய், இந்தப் பாஷ்யத்திலே எவ்வோர்க்குஞ் சிரத்தை பிறக்கமாட்டாதாய், அதனால் பாஷ்யந் தோஷமுடையதோவெனில் குற்றமாகாது, குணமாம் என்பது காட்டுதற்கே பின்வரும் சுலோகம் போதருவதாயிற்று.

சைவபாஷ்யகாரர் அருளிய ஏழாவது சுலோகம் வருமாறு:

ஸர்வவேதாந்த ஸாரஸ்ய ஸௌரஸ்ய ஸாரஸோநிதா । ஆநந்தஸ்ய நிஷ்டாநாம் ஸாஷ்யமேதத் ரஸாயநம்॥

(இ-ள்.) சர்வவேதாந்த சாரமாகிய சுகந்தத்தின் இனிமையினாலே ஆனந்தமடைந்த ஆரியராகிய சிவநிஷ்டர்க்கு இந்தப் பாஷ்யம் மகாநிதியாம்.

சிவார்க்கமணிதீபிகை வருமாறு:— சர்வவேதாந்தங்களிலேயுள்ள சுவாரசியம் எனவே, நிரதிசய ஆசுவாதநீய (ரசரூபமாகிய) பரப்பிரமத்திலே தாற்பரியமே ஈண்டுச் சௌரபம் எனப்பட்டது. எவ்வாறெனில், ஓரிடத்திலேயுள்ள புஷ்பசுகந்தம் அநேக இடத்திலே வியாபகமாயிருக்குமாறு போலப் பரப்பிரமத்திலே முற்றுகின்ற வேதாந்த தாற்பரியமாகிய சுகந்தம் குருசிஷ்ய பரம்பராக்கிரமத்தினாலே யாண்டும் வியாபித்துள்ளதாமென்க. எனவே, வேதாந்த சாஸ்திரத்தைப் பாரிஜாத விருக்ஷத்திலேயுள்ள பூங்கொத்துக்குச் சமானமாகச் சொல்லியது உசிதமேயாம். ஆகவே, பாரிஜாத புஷ்பம் போல வேதாந்த சாஸ்திரமும் தனது பக்தர்களுக்கு மோக்ஷரூப பலத்தைக் கொடுக்கின்றது. அப்படியே அரிவம்சத்திலே பாரிஜாத சங்கிதையிலே பாரிஜாத புஷ்பக்கொத்துக்கு மகிமை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பாரிஜாத புஷ்பக்கொத்தானது சகல

சங்கற்பார்த்தங்களைக் கொடுக்குமாறுபோல வேதாந்த விருத்தமும் (தொகுதியும்) தன்னைச் சேவித்தவர்க்கு முத்தியைக் கொடுக்கும் என்பது "பிதிர் லோகத்தை அடைய விரும்புகின்றவனுடைய சங்கற்ப ஞானமாத்திரையினுலே அவன் பிதிர் அவனை எதிர்கொள்ளுகிறார். (அதனுல்) அவன் மகிழ்வாயிருக்கின்றான்" என்பது

"ஸ யதி பித்ருலோககாமோ பவதி ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய பிதர: ஸமுத்திஷ்டந்தி"

என்னும் இந்தச்சுருதியினுலே விளங்குகின்றது. அவ்வாறே, வேதாந்த விருத்த சாரசுகந்த சுவாது மகரந்தத்தை மகிழ்கின்றவர்க்கு, எனவே, சுபாவசித்த வேதாந்த சாஸ்திரத்திலே சிரத்தா தாற்பரியம் செய்பவராகிய சிவசிஷ்டர்க்கு, எனவே சிவனை எக்காலமுந் தியானஞ் செய்யும் ஆரியர்க்கு, எனவே பூச்சியர்க்கு, எனவே ஸத்புருஷர்க்கு இந்தப் பாஷ்யம் மகாநிதி என்பதாம். ஆகஸ்மாத்தாகத் தனமானது தனக்கு வாய்ப்பத் தரித்திரன் மகிழுமாறுபோல, இந்தப் பாஷ்யமும் மிகு விரைவிலே சகல வேதார்த்த நிர்ணயஞ் செய்தலினுல் நிரந்தர சிவத்தியானத்துக்கு உபயோகமாகிய மங்கல யதார்த்தஞானத்தையும் மோக்ஷத்தையுங்கொடுத்து இது ஸத்புருஷர்க்கு மகானந்தத்தை விளைப்பதாகும். இதனுல், "உத்தமர் எனது கிரந்தத்தை அங்கிகாரஞ் செய்வார்; துஷ்டர் நிந்தை செய்தாலும் எனக்கு யாதும் நஷ்டமில்லை என்பதாம்.

"[illegible]"

என்டு உபநிஷதமீமாஞ்சை ஆரம்பிக்கற்பாற்று.

இப்போது இந்த ஆரம்பம் எப்புருஷார்த்தம் பற்றியது? அப்புருஷார்த்தமானது எக்காலமும் விருப்புக்குத்தானமாம் இன்பத்தை அடைதலாம், இன்றேல் வெறுப்புக்குத் தானமாய துன்பத்தை முழுதும் ஒழித்துவிடுகையாம்.

(இந்த உபநிஷத மீமாஞ்சா விசாரத்துக்கு) அதிகாரியார்? இதனை அறியவேண்டும் என்பனவாதியாய அவாவுடையவரே அதிகாரியாம்.

அதன் விஷயமென்னை? சந்தேகம் என்னும் ஊஞ்சல்பற்றி (ஓர் பிரகாரம்) வெளிப்படையாயும், முழுமையும் வெளிப்படையாகாமலும் நிகழும் (பிரம) விசாரமே விஷயமாம்.

எதற்குப் பின்னர் இது ஆரம்பிக்கற்பாலது? எக்காலும் நியமமாய் (இன்றியமையாததாய்) முற்பட்ட (சாஸ்திர) விசாரத்துக்குப் பின்னர் இது ஆரம்பிக்கற்பாலதாம்.

சிரவணஞ் செய்வோருடைய மனசிலே நிகழ்ந்த சங்கையாம் சல்லியத்தை நிர்மூலஞ் செய்யுமாறே சர்வஞ்ஞசிகாமணியாராகிய வியாசபகவானுல் அருளிச் செய்யப்பட்டது இந்த வேதாந்த சூத்திரமாமென்க.

முதற்சூத்திரம்.

அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா।

பின்னர் ஆதலினுல் பிரமஞான விருப்பம்.

இது (இந்தச் சூத்திரம்) ஓர் அதிகரணம். விஷயம், சம்சயம், பூருவபக்ஷம் சித்தாந்த நிர்ணயம், சங்கதி என்பவற்றுக்கு இடமாயுள்ளது அதிகரணமாம்.

அத பின்னர்—ஈண்டு (வடமொழிச் சூத்திரத்தின் முதற்கண்ணேயுள்ள) "பின்னர்" எனப்பொருள்படும் (அத) என்னும் மொழி (இன்ன விஷயத்துக்குப் பின் இன்னது ஆரம்பிக்கற்பாலதாம் என்னும் (பின்னர்) "அனந்தர" அர்த்தத்தில் போந்ததாமன்றி, இப்போது "யோகத்தைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்குதும்" எனப் பொருள்கொள்ளும் (அத யோகாநுசாஸநம்) என்னும் யோகசூத்திர முதலியவைகளிலே போந்த (அத) என்பது போல 'அதிகாரப், பொருளுடையதன்றும். "அதிகாரம்" என்னும் மொழி ஆரம்பம் (தொடக்கம்) எனப் பொருள்படும். படவே, (ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா) "பிரமத்தை அறியவேண்டும் என்னும் ஆசையானது) காரிய ரூபமன்மையால் ஆரம்பிக்கப்படுவதின்றாய், விஷய இனிமையால் மாத்திரம் அறியப்படுகின்றது. "ஓங்காரம்" (அத) என்னும் இரு மொழிகளும் முன்னரே பிரமாவினுடைய கண்டத்தைப் பிளந்து வெளிப்பட்டமையால், அவ்விருமொழியும் மங்கல சத்தங்களாம்" எனப் பொருள்கொள்ளும்

(க) "ஓங்காரஶ்சாதஶப்தஶ்ச த்வாவேதௌ ப்ரஹ்மண: புரா। கண்டம் பித்வா விநிர்யாதௌ தஸ்மான் மாங்கலிகாவுபௌ"

என்னும் ஸ்மிருதி சுலோகத்தினுல் அறியப்படுதலால், அந்த (அத) என்னும் மொழி "மங்கல"ப் பொருளிலே போந்தது மன்றும், பிரமஞானத்தையுற்று இம்மங்கலப்பொருள் பொருந்துமாறின்றுமாதலினென்க.

சிஷ்டாசாரம் பாதுகாக்கும் பொருட்டுச் சாஸ்திராரம்பத்திலே மங்களாசரணம் செய்யவேண்டுமேயெனில், அதுவும் (அத) என்று வாயினுல் உச்சரித்தன் மாத்திரையினுலே சித்திக்கின்றது. (ஆதலில் (அத) என்பது மங்கலப்பொருளிலே போந்தது மன்றும்.)

ஓர் விஷயஞ் சொல்லி மற்றோர் விஷயம் சொல்வதாகிய பக்ஷாந்தரப் பொருளிலே இந்த (அத) என்னும் மொழிபோந்ததாமோவெனில், அதுவுமன்றும், எவ்விஷயம் பற்றியேனும் எந்தப் பக்ஷமாயினும் பேசப்பட்டதாய் அதைப்பற்றிய பிரசங்கம் ஒன்றும் முன்னர் நிகழ்ந்திலாமையினுலென்க.

(அத) என்னும் இம் மொழி போசனமேனும் போதலேனும் செய்தல் என்றமைபோல நியமமில்லாமல் (அநியதமாய்) முன்னிகழ்வதொன்றைக் குறித்ததுமன்றும், அது (அம்மொழி) நியமமாய் உள்ளதொன்றைக் குறித்து ஈண்டுப்போந்ததாமாதலினென்க. எந்தக் (கரும) சம்பாதனத்தைத் தேடிக் கோடலால் பிரமவிசாரத்துக்கு அதிகாரி விசேஷம் சாதனமாகின்றதோ, அந்தச் சம்பத்தியே ஈண்டு முன்னுளதாவதாகச் சொல்லப்பட்டதாமென அறியக் கிடக்கின்றது.

எங்ஙனமெனில், எட்டாம் வயசு முதலியவற்றிலே செய்யப்படும் உபநயன சம்ஸ்கார வாயிலாக, "சுபதினங்களிலே வேதம் அத்தியயனஞ் செய்யத்தக்கது" என்று தந்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரகாரம் தினந்தோறும் செயற்பாலதாயும், நியமமாக வழிபடப்படும் ஆசாரியர் வாயிலாக எய்தும் அக்ஷரவடிவமாயும், அர்த்தஞானத்தை யுடையதாயுமுள்ள வேதாத்தியயனத்தையே பிரமவிசாரத்துக்கு முன்னுளதாதலாக உரைப்பது யுக்தமாம், தருமமும் (கருமமும்) பிரமமும் வேதவாயிலாகவே அறியக் கிடத்தலில், வேதாத்தியயனஞ் செய்யாதவனுக்குப் பிரமவிசாரம் சித்தியாகாமையினுலென்க. கேவலம் வேதாத்தியயனத்துக்குப் பின் பிரமவிசாரம் செய்யலாமோ வெனில், நன்று. சொல்லுதும்.

முன்னர் வேதாத்தியயனஞ் செய்து அதன்பின்னாத் தருமவிசாரம் செயற்பாலதாகும், அப்படிப்பட்ட வேதாத்தியயனமின்றித் தருமவிசாரஞ் சித்திக்கமாட்டாமையின் என்க. இது பற்றியே ஆசாரியராலே (சைமினிமுனிவராலே) "பின்னா ஆதலினுல் தருமவிசாரம் செய்யவிருப்பம்" எனப் பொருள்படும்

(௨) "அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா"

என்னும் சூத்திரம் சொல்லப்பட்டது. முதற்கண்ணே உபாத்தியாயரிடத்திலே அத்தியயனஞ்செய்து, பின்னாத் தருமவிசாரம் எய்தற்பாலதாம் (சைவபாஷ்யகாரராம்) நாம் தருமத்தையும் பிரமத்தையும் முறையே உணர்த்தும் (பூருவமீமாஞ்சா உத்தரமீமாஞ்சா) சாஸ்திரங்களுக்கு மிகுதியும் பேதம் சாற்றுவேமல்லேமாய், ஒரே அபிப்பிராயமே கொள்வேமாகின்றேம். "பின்னா ஆதலினுல் தருமவிசாரம் செய்ய விருப்பம்" எனப் பொருள்படும்

(௩) "அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா"

என்னும் முதற்சூத்திரம் தொடுத்தும், "புநராவாத்தி இல்லை" (மீளப்பிறவி இல்லை) எனப் பொருள்படும்.

(௪) "அநாவ்ருத்தி: சப்தாத்"

என்னும் இறுதிச்சூத்திரம் இறுதியாகவும், முறையே கூறும் தருமமீமாஞ்சையும் பிரமமீமாஞ்சையுமாம் இரண்டும் ஆராதன ஆராதியயங்களாகிய தருமம் பிரமம் என்னும் இரண்டையும் பிரதிபாதனஞ் செய்யும் ஒரே சாஸ்திரமாம். (பூருவமீமாஞ்சையிலுள்ளே) "பின்னர் ஆதலினுல் சேஷலக்ஷணம்" எனப் பொருள்படும்

(௫) "அதாத: சேஷலக்ஷணம்"

என்னும் சூத்திரம் போந்தாற்போல, இடைக்கண்ணே போந்த விஷயப்பிரிவை உணர்த்துமாறே "அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்னுஞ் சூத்திரமும் ஆரம்பித்ததுமாமென்க.

இனைத்தால் தருமமானது பிரமஞானத்துக்குக் காரணமாம்; ஆகவே, தருமசாஸ்திரத்திலே பேசப்பட்டசுருதி, லிங்கம், வேதசோதனம், அர்த்தவாதம், ஸ்மிருதி முதலாயின பிரமவிசாரத்துக்கு இன்றியமையாமையால், தருமவிசாரம் செய்தபின்னாட் பிரமவிசாரமாகற்பாலதாம்; யாதினுலெனில், சாதனம் நிச்சயமில்லாமல் சாத்தியநிச்சய மாகாதாமாதலினென்க. பிரமஞானத்தையுற்றுத் தருமம் சாதனமாம் என்பதற்கு, "பிராமணர் வேதாத்தியயனத்தினுலும், யஞ்ஞத்தினுலும், தானத்தினுலும், தபசினுலும், விரதத்தினுலும் அவரை அறிய விரும்புகின்றார்கள்."

(௬) "தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாசகேந"

என்று இங்ஙனம் கூறும் சிரேஷ்டமாகிய சுருதியே பிரமாணமானமையினு லென்க.

கருமமானது பிரமஞானத்துக்குச் சாதனமாயின், தருமமே விசாரிக்கற் பாலதும் அநுஷ்டிக்கற்பாலதுமாம். இந்தப் பிரமத்தைப் பற்றிய வேதாந்த வாக்கியங்களை விசாரஞ் செய்தலாம் சிரமத்தினுற் போதரும் பயன் என்னை? என்று ஆசங்கிப்பது தக்கதன்றாம். பலத்தை விரும்பாத அதிகாரிகளுக்கு அந்தக் கருமமானது பிரமஞானத்துக்குக் காரணமாய்ப் பாடமாகிய மலத்தை நீக்கும் சம்ஸ்காரவாயிலாகச் சித்தசுத்தியைப் பிறப்பித்தற்குக் காரணமாயிருத்தலினு லென்க. எங்ஙனமெனில், "எந்தப் புருஷனுக்கு * நாற்பது சம்ஸ்காரம்" என்று தொடங்கி, அவன் பிரம சிவ) சாலோசகிய சாயுச்சியம் அடைகின்றான்" என்பதிறுதியாக, சாட்பாதாருதி கருமம் அனாதிக்கும் பாப மலங்களை ஒழிக்கும் சம்ஸ்காரகாரணம் உளதாக அபியுக்தஸ்மிருதியானது விளக்குதலினுலென்க.

(ஆக்ஷேபம்) யஞ்ஞாதின் பொருட்டுச் சாலிசோமீது பலங்கொண்டு புரோக்ஷிததலாம் சம்ஸ்காரம் போல சாவகன்மங்களும் மற்றொன்றற்குச் சம்ஸ்காரமாய் எய்துமாயின், "சம்ஸ்காரமடைந்த புருஷரெல்லாம் புண்ணியலோகத்த ராகின்றார். எனப்பலத்தையுற்றுச் சுருதியிலே சொல்லப்பட்ட ஆச்சிரம சம்ஸ்காரங்களுக்குச் சுவாதந்திரியம் இல்லையாய் விடுமாலோவெனில்,

(சமாதானம்) அவ்வாறின்றாம். சுவர்க்கமுதலிய புண்ணியலோக ரூபமாகிய பலத்தை அளாவிச் செய்யப்படும் கருமங்கள் சுவாதந்திரியங்களாயினும், பலத்தை அவாவாது அக்கன்மங்களை அநுஷ்டித்தபுருஷனுக்கு அக்கன்மங்கள் சித்தசுத்தி முதலியவற்றைப் பிறப்பித்தற்குக் காரணமா யிருத்தலினுலு மென்க. அவ்வாறே, அந்தப் புருஷனுக்கு எது ஞானபலமாயுள்ளதோ அது கருமபலமாம், எங்ஙனமெனில், விரீகிப் புரோக்ஷண

* நாற்பது சம்ஸ்காரங்களாவன:— கர்ப்பாதானம், பும்சவனம், சீமந்தம், ஜாதகருமம், நாமகரணம், அன்னப் பிராசனம், சௌளகருமம், உபநயனுதி நாலு வேதங்களின் அத்தியயனம், சமாவர்த்தனம், விவாகம், பஞ்சமகாயஞ்ஞம் (தேவயஞ்ஞம், பிதியாஞ்ஞம், மநுஷ்ய யஞ்ஞம், பூதயஞ்ஞம், பிரமயஞ்ஞம்) ஏழு பாகயஞ்ஞம் (அஷ்டகை, பார்வணம், சிராத்தம், சிராவணி, ஆக்கிரகாயணி, சைத்திரி, ஆசுவாயனம்), ஏழு ஹவிர்யஞ்ஞம் (அக்னியாதானம், அக்கினிகோத்திரம், தர்சபூர்ணமாசம், அவக்கிரகாயணம், சாதுர்மாஸ்யம், நிரூடபசுபந்தம், சௌத்திராமணி,) ஏழு சோமயஞ்ஞம் (அக்கினிஷ்டோமம், அத்தியக்கினிஷ்டோமம், இருத்தியம், சோடசி, வாஜபேயம், அதிராத்திரம், உப்தம்) என்பனவாம்.

மானது (சென்மேம் புரோக்ஷணமானது) அதிருஷ்டபலத்தைப் பிறப்பிக்கத் தர்சபூரணமாசயஞ்ஞத்துக்கு அங்கமாய், சுவர்க்கமடைதற்கு மூடிவாய் நிலையுதல் போல, கன்மங்களும் ஞானபலத்துக்குப் பிரேரகமாய் முத்தியை அடைதற்கு ஒருங்கு நிலையுற்றன.

(ஆக்ஷேபம்) ஆவசியகம் செயற்பாலதாக விதிக்கப்பட்ட சோதிஷ்டோமாதிகள் மற்றோர் முக்கியப் பேற்றைக் கொடுக்க மாட்டாமையின், அவை சம்ஸ்காரங்களாக எய்தமாட்டாவோ வெனில்:—

(சமாதானம்) அன்றாம்; யாதினாலெனில், சுவதந்திர விதிகொண்டு காரணமாக விதிக்கப்பட்ட சௌத்திராமணி யஞ்ஞமும், பிருகஸ்பதிசவமும், பிறவும் முறையே அக்கினிசயனம் வாசபேயமுதலிய யஞ்ஞங்களுக்கு அங்கமாயிருத்தல் போல, மற்றோர் கன்மத்தைக் குறித்துச் சுவதந்திரமாய் நின்ற கன்மம் ஒன்றே மற்றொன்றற்கு அங்கமாயும் ஈரியல்பு பூண்டிருத்தலினாலென்க. ஆதலால் ஞானோற்பத்திவரையும் கன்மங்கள் அநுஷ்டிக்கற்பாலனவாமென்க.

(ஆக்ஷேபம்) "அறிதற்கு விரும்புகின்றார்" என்று (முன்னர் சு—ம் இலக்கமந்திரத்தினால்) கேட்கப்படுதலால், ஞானத்தின் மேல் இச்சை பிறக்கும் வரையும் கன்மங்கள் அநுஷ்டிக்கற்பாலனவோவெனில்,

(சமாதானம்) இவ்வாக்ஷேபம் சாரமற்றதாம், வாளா இச்சையானது புருஷார்த்த மாகாமையினாலென்க. ஆதலால் பிரமஞானத்துக்குச் சாதனமாகிய கன்மவிசாரஞ் செய்தபின்னரே, பிரமஞானத்தைப் பிறப்பிக்கும் (வேதாந்தசூத்திர) சாஸ்திராரம்பம் செய்தல் மிகவும் உசிதமாகும்.

(ஆக்ஷேபம்) கருமப்பிரம விசாரம் என்பவற்றுக்குக் கர்த்தா ஒருவனே யாமாதலின் கிரமநியமஞ் சொல்வது எவ்வாறு யுத்தமாகும்? அந்தக் கர்த்திரைக்கியமாவதியாது? அது ஈண்டு ஆதானமாகிய அங்கத்துக்கும், தர்சபூர்ண மாசமாகிய அங்கிக்கும் கர்த்தா ஒருவனேயாதல் போல்வதா? இன்றேல் (கன்மப்பிரம விசாரத்தின்) கிரமநியமம் ஒரே அங்கியாகிய தர்சபூர்ணமாசமும் அவேக்ஷமாகிய பஞ்சப் பிரயாசமும் போல்வதா? இன்றேல், தர்சபூரணமாச யஞ்ஞத்திலே போதரும் சமபாத்திரமாகிய சமனைக்குப் பதிலாக,

“[illegible]” என்னும் சுருதிப்பிரமாணம் பலவயத்தின் பொருட்டு விதிக்கப்பட்ட கோதோகன பாத்திரமானது (சுவர்க்காதிகன்மரூப) அதிகாராந்தரத்தினாலே உபஜீவகமாதல் போல்வதா? இன்றேல், தர்சபூர்ண மாசத்திலே போதரும், ஆறு யாகமும் ஒருங்குசேர்ந்து பலம் ஒன்றேயாய் முடிதல் போல்வதா? அவ்வாறு தருமவிசார சாஸ்திரம் பிரமவிசார சாஸ்திரம் என்னும் இரண்டுக்கும் சம்பந்தமுளதாகச் சுருதியாதிப் பிரமாணம் இல்லையாய், கருமப்பிரம விசாரங்களுக்குக் கிரமநியமஞ் சொல்வது பொருந்தாதென ஆக்ஷேபிப்பின்,

(சமாதானம்) சுருதியாதிப் பிரமாணம் இல்லையாயின் அவ்வாறு கிரமநியமஞ் சொல்லுதல் யுக்தமாகாததான். "எந்தப் புருஷன் ஞானம் (வித்தை), கன்மம் (அவித்தை) என்னும் இரண்டையும் அறிகின்றானோ, அவனே பிரமத்தை அறிகின்றான்" என்பது பொருள்பட,

(எ) “[illegible]”

என்றும், இந்தக் காரணத்தினாலே "புண்ணியஞ் செய்பவன் பிரமத்தை அறிகின்றான்" என்பது பொருள்பட,

(அ) “[illegible]”

என்றும், "சத்தியத்தினாலும், தபசினாலும், சம்யக்ஞானத்தினாலும், பிரமசரியத்தினாலும் இந்தச் சிவனாகிய பரமான்மா அறியப்படுகின்றார்" என்பதுகொண்டு

(கூ) “[illegible]”

என்றும் பிறவுமாக ஞானத்தையும் கன்மத்தையுஞ் சேர்த்து விதிப்பனவாகிய சுருதிகள் பொருத்தமாயுண்மையின், கருமத்துக்கும் ஞானத்துக்கும் மோக்ஷம் என்னும் பயன் ஒன்றே உண்மையாதல்பற்றி, அந்தக் கருமப்பிரம விசாரங்களுக்குக் கிரமநியமம் யுக்தமேயாம்.

இங்ஙனமாக, அத்தியயனவிதி அக்ஷரத்தைப் படித்தல் மாத்திரத்தில் முற்றுவதாகுமாயினும், அது தர்மப்பிரமவிசாரத்துக்குப் பிரவிருத்தியிலதாய் ஒழியாது; யாதினாலெனில், ஷடங்கத்தோடு வேதாத்தியயனஞ் செய்தலினாலே நன்குகப் பதார்த்தஞானம் எய்துவதாகுமாதலினென்க. சாங்காத்தியயனஞ் செய்த பிற்பாடு, பிரமத்தின் [illegible] உபாசனையாயுள்ள ஜோதிஷ்டோமாதிகளை விதிக்கும் வேதாந்த [illegible] உபாசனையாகிய [illegible] வித்தைகளை விதிக்கும் வேதாந்த [illegible] ஒன்றுக்கொன்று விரோதம் [illegible]

ஷோக்ஷ, புருஷார்த்தத்தை விரும்பும் புருஷன் கருமப்பிரம விசாரத்திலே சுவயமாகப் பிரவர்த்திக்கின்றான். ஆதலினுலே கருமப்பிரமவிசாரம் நிஷ்பிரயோசனமன்றும்.

(ஆக்ஷேபம்) "சிரவணஞ் செய்யற்பாலது" என்னும் வாக்கியத்தினுலே, வேதாந்த சிரவணம சாக்ஷாத் (நேரே) விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றதாலோவெனில்—,

(சமாதானம்) இன்றும், விதிரூபமாகிய தருமத்தை விளக்கும் சம்பத்தி (சாமக்கிரி) இல்லாமையினுலாமென்க. அவ்வாறாயின், வேதாந்த சிரவணமானது (மற்றோ வாயிலாக முன் அறியபபடாததாய் விதிக்கும்) அபூர்வவிதியின் பாலதன்று, எல்லோர்க்கும் அவ்வேதாந்த சிரவணம் இன்றியமையாது அமைந்தன்மையினுலென்க. வேதாந்தத்திலே சொல்லப்பட்ட பொருளை அறிதற்குப் போந்த வேதாந்தசிரவணம், வைத்தியசாஸ்திர சிரவணம்போல்வதாம். முன்னையது போலப் பின்னையதும் சாஸ்திரவிசாரமாயிருத்தலினுலென்க. இனி வேதாந்தசிரவணம் செய்யவேண்டுமென்பது (சாலியின் உமியைப் போக்குதற்குப்போந்த பலவகை உபாயங்களுள்ளே முசலத்தினுல் அவ்வுமியைப் போக்குதல் வேண்டுமென விதிக்கும்) நியமவிதிபாலதுமன்றும், யாதினுலெனில், வேதாந்த விசாரமொழிந்து ஒரே பேற்றைக் கொடுக்கத்தக்கதாட மற்றோர் உபாயம் பிரத்தியக்ஷத்தில் இல்லாமையினுலாமென்க. இனி அவ்வேதாந்த சிரவணஞ் செய்யத்தக்கதென்பதைப் பரிசங்கியா விதியாகக் கொள்வோமெனில், அதுவுமன்றும் ; (அப்பரிசங்கியா விதியினுல்) வேதாந்த சிரவணம் மாத்திரம் எய்துவதாமன்றி வேதாத்தியயனம் பெறப்படமாட்டாதாமாதலினென்க. அவ்வாறாரும்போது, வேதாத்தியயனஞ் செய்யாதவர்களுக்கு வேதாந்தவிசாரம் எய்தமாட்டாதாய், அதனுல் புருஷார்த்தம் எய்தமாட்டாது வேதாந்த சிரவணமானது கருமகாண்ட சிரவணம் செய்யவொண்ணுது என்னும் பரிசங்கியாவிதியின் பாலதாயின், கருமவிசாரஞ் செய்யாது கன்மாநுஷ்டானம் எய்தாது ; கன்மாநுஷ்டானம் இல்லாது சித்தசுத்தி எய்தாது ; அதனுல் ஞானம் உற்பத்தியாகாது. ஆதலினுல் (கன்மவிசாரம் செய்தபின்னர்ப் பிரமவிசாரம் செய்யவேண்டுமென) முன்னுரைத்தமையே சால்பாமென்க.

வேதாந்தசூத்திரத்துக்குப் பிரேரகமாயுள்ள சோதனுலக்ஷணமாகிய வாக்யரூபமாயும், அந்தப்பிரமத்தை ஆராதித்தவர்க்கு எய்தும் விசேஷப்பிரயோசன ரூபமாயும், அந்தக்க அர்த்தவாதத்தினுலே பிரகடனஞ் செய்யப்பட்ட உத்கிருஷ்டவிஷயகமாயும், சுருதிகளினுலே நிறைந்த சகல அங்கங்களோடு இசைந்ததாயும், தனக்கு (தருமத்துக்கு) பிரமாணுநுகூலமாகிய ஸ்மிருதி, இதிகாசபுராணத்தின் பாலதாம். அபியுக்தருக்குப் பிரமாணத்தினுலே இசைந்த உபப்பிருமமணமாயும், விதி நிஷேதம் (injunctions and prohibitions), விகற்பம், சமுச்சயம், (alternatives and conjunctions), உத்சர்க்கம், அபவாதம், (general and special rules), வாதம், அப்பியுச்சயம், (weakening exceptions and strengthening illustrations) முதலியவைகளோடிசைந்ததாயும, சமஸ்த புருஷார்த்த சாகரமாயும், பிரமஞானத்துக்குச் சாதனமாயுள்ள சிரேஷ்டமாகிய தருமம (பூருவமீமாஞ்சா) விசாரஞ் செய்த (அத) பின்னரே (அதாத:),—சித்து அசித்துப பிரபஞ்சாகாரமாகிய பராசத்தி விசிஷ்ட அத்துவிதீய வைபவரும், சகல வேதசாரரகசிய தத்துவாலயரும், பவா, சிவன், சர்வா, பசுபதி, பரமேசுவரர், மகாதேவா, உருத்திரர், சம்புமுதலிய பரியாயவாசக சப்தங்களின்சாரத்தினும் பிரகாசிக்கின்ற உத்கிருஷ்டமகிமாவிலாசத்தை யுடையவரும், தமது சேஷ அம்ச) ரூபமாகிய சமஸ்த சேதனத்தினுலே (ஆன்மாவினுலே) நன்றாகச் செய்யப்படும். உபாசனையினுல் தமக்கு அநுகூலமாக உதித்த தமது அருட்பிரசாதத்தினுலே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட புருஷார்த்தத்தினுலே சாரத்தகருமாகிய பரப்பிரமத்தைப் பிரதிபாதனஞ் செய்யும். உபநிஷத் சாஸ்திரவிசாரஞ் செய்யத்தக்கதா மென்பதாம் என்பது ("அத") சப்தத்துக்குப் பின்னர் (அநந்தரம்) என ஆத்த நிர்ணயஞ் செய்யப்பட்டது.

«அத:» ஆதலினுல்—எந்த ஏதுவினுல் தருமவிசாரஞ்செய்யப்பட்டதோ அந்த ஏதுவினுல் பிரமவிசாரஞ் செய்யவேண்டியது என்னும் ஏதுப்பொருளிலே போந்தது ஆதலினுல் எனப் பொருள்படும் « அத: » (அத:) என்னும் மொழியாமென்க. இதனுல், வேதாத்தியயனஞ் செய்த புருஷனுலே பூர்வமீமாஞ்சை விசாரஞ் செய்யத்தக்கதா மாதலின், (அக்) கர்மாநுஷ்டானஞ் செய்தல் வாயிலாகப் பிறந்த சித்தசுத்தியினுல் வாய்ந்தவனும், அச்சித்தசுத்தி எய்திய காலத்திலே உதித்த விவேகாதி குணத்தோடிசைந்த பரமபக்தி வாய்ந்தவனுமாகிய புருஷனுல் நிரதிசய கல்யாணகரமாகிய பிரமமும் விசாரஞ் செய்யவேண்டியதா மென்பது.

(௧௦) ‹‹ஜன்மாத்யஸ்ய யத:››

பிரமத்தை அறிதற்குள்ள இச்சையே "ப்ரம்மஜிஜ்ஞாஸா" என்பது, இது சஷ்டீதத்புருஷ வேற்றுமையில் நின்றது.

(கக) "[illegible]"

"கரும பலரூபங்களாகிய புத்திர தாராதிகளின் விழுதற்பாலனவாயும், விழுதற்பாலன வல்லனவுமாகிய மூன்றையும் நிச்சயஞ் செய்து (எனவே அவற்றையெல்லாம் இழிவென்று நிச்சயித்து என்றபடி), விரக்தியுடைய பிராமணனுக்கு பிரேமத்துக்கு (அன்புக்கு) இருப்பிடமாகிய சிவபிரான் மீது ஞானம் உதயமாகும்; அப்படிச் சற்கருமஞ் செய்தலினால் அகிருதன் (துஷ்டகருமஞ் செய்பவன்) ஆகான்; அந்தப் பிரமத்தைப் அறியும்பொருட்டே அவன் சமித்துக்களைக் கையிலேயேந்திக்கொண்டு பிரமநிஷ்டனும், வேதம் அறிந்தவனுமாகிய குருவை அடைகின்றான்" என்றற் றொடக்கத்தனவே பிரமாணமாம்.

பிரமவிசாரஞ் செய்வது யுக்தமா அன்று என்னும் சந்தேகம் தோர்கின்றது, பிரமவிசாரஞ் செய்யத்தக்கதன்று, அதிலே (பிரமத்திலே) சந்தேக மின்மையால்; சந்தேக மூலதாயது எவ்வாறு?

(கஉ) "[illegible]"

"இந்த ஆத்துமா பிரமம்" என்னும் சுருதியானது, (ஸோஹம்) "அகம்" என்னும் ஞானத்தினாலே பிரத்தியக்ஷ சித்தமாக, "ஆன்மாவே பிரமம்" என்று உபதேசிக்கின்றது. ஆதலினால் சந்தேக தளங்கப் பிரசங்கம் எற்றுக்கு? இன்னும் (சிவபிரானுடைய) பரமான்மாவுடைய விசாரபலமே அப்பிரமஞான விஷயமாம்; (ஞேயமாகிய) ஞானவிஷயமாகிய (பாகத்தின்) வேதாந்தவிசாரம் வாயிலாகப் பிறந்தப் பிரமவிசார ஞானமானது, பிரமத்தை வேறுபிரிவு படுத்துகின்றதா இல்லையா? பிரமத்தை வேறுபடுத்துங்கால், அந்தப் பிரமத்துக்குச் சண்டத்துவப் பிரசங்கம் வருமே (அகண்டமாகா தென்றபடி), பிரமத்தை வேறு பிரிக்கா தொழியின், பிரமம் பிரகாசிக்கமாட்டாது "இது இவ்வியல்பினது" என்று (படத்தினின்று) வேறுபிரிக்கப்பட்ட [illegible] (போல), (பிரமத்தை வேறு பிரிக்கா தொழியின்) பிரம விஷய ஞானம் [illegible]

அதனும் பிரயோசனமும் சிறிதும் காண்கிலேம்; அதனும் முத்திப் பிரயோசனமும் சம்சாரமுடிவும் எய்தாவா மாதலின் என்று இங்ஙனம் ஆக்ஷேபிப்பின், சொல்லுதும்.

வேதாந்த சாஸ்திரம் எப்பிரகாரத்தினாலும் நன்றாக ஆரம்பிக்கத்தக்கதாம், பிரமத்தின் மீது சந்தேகமுண்மையின், வேதாந்தசாஸ்திர விஷயத்திலும் அச்சந்தேகம் எய்துதலினாலும், அப்பிரமத்தை நிர்ணயஞ் செய்தல் வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் பயனாதலினாலு மாமென்க. யாதினாலெனில்

(கங) "[illegible]"

"இந்த ஆத்துமா பிரமம்" என்றற் றொடக்கத்த சுருதிகள் அகங்காரத்தினாலே கட்டுண்ட இந்தச் சம்சாரியாகிய "ஆத்துமாவைப்" பிரமம் என்று சொல்லுகின்றதென்னும், இதனாற் றான் சந்தேகம். நீக்கப்பட்ட சமஸ்த சம்சார ரூபகளங்கத்தையுடைய பிரமத்துக்கு நிரதிசய ஞானனந்தமுதலிய குணங்களோடிசைந்த பராசத்தியின் மகிமாதிசயத்தை யுடையதே பிரமத்துவமாம் (பிரமத்தின் தருமலக்ஷணமாம்); அநாதியாயுள்ள அஞ்ஞான வாசனையினாலே பந்திக்கப்பட்டு வெளிப்பட்ட நானாவித கருமபலபோகத்துக்கு அநுகூலமாகிய அநேக சரீரங்களிலே பிரவேசித்தலும், அவற்றினின்று நீங்குதலுமாகிய வியாபாரத்தினாலே வசப்பட்டு, அதனால் எல்லையில்லாத துக்கத்தைச் சகிக்கும் இயல்பினையுடையதே (ஜீவப்பிரமலக்ஷணமாம்). அதனால், எவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணமாயுள்ள பரமாத்துமா சீவாத்துமா என்னும் இரண்டிக்கும்

(கச) "[illegible]"

"இந்த ஆத்துமா பிரமம்" என்ற சுருதி எவ்வாறு சொல்வதாகும்? இதனால் சீவப்பிரமம் பரப்பிரமம் என்னும் இரண்டின்மீதும் யாதினால் சந்தேகம் பிறக்காது? இன்னும் பின்வருமாறு சந்தேகம் நிகழுகின்றது.

(கரு) "[illegible]"

"அன்னம் பிரமம்", "மனம் பிரமம்" "விஞ்ஞானம் பிரமம்", "ஆதித்தியன் பிரமம்", "நாராயணன் பிரமம்" என்றற் றொடக்கத்த (சுருதி) வாக்கியங்கள் ஒவ்வொன்றையும் "பிரமம்" என்று சொல்லுகின்றன. அவ்வாறாயின் "எது பிரமம்" ஆகும்? இதனால் அதிகமாகச் சந்தேகித்தற் கிடனாய் நின்ற பிரமம் விசாரஞ் செய்தற்கு அருகமாயிற்று. கேட்பின், சிந்தித்.

தலாதிகளினலே நிச்சயிக்கப்பட்டவரும், பக்தியினாலும் ஞானத்தினாலும் பிரத்தியக்ஷமாக்கப்படுபவரும், பரமகாருண்ணிகரும், சர்வாநுக்கிரகமுடையருமாகிய சிவபிரானாகிய பரப்பிரமத்தின் அருளாதிக்கியத்தினலே, வேதாந்த சூத்திரத்துக்கு அதிகாரராயுள்ளாருக்கு நீக்கப்பட்ட (அவம் சிக்கப்பட்ட) பாசபடலத்தை யுடையதும், பிரத்தியக்ஷமாக்கப்பட்ட நிரதிசயானந்த ஸ்வரூபமாகிய அந்தப் பரப்பிரமத்தின் சாமியகுணசாரமாயுமுள்ள "கைவல்லியலட்சுமி" எய்துவதே வேதாந்தசாஸ்திரத்தின் பிரயோசனமாமெனக. இதனால் சவிஷயமும் (பிரமவிஷயமும்) சப்பிரயோசனமுமாம் (கைவல்லியலட்சுமியுமாம்) இரண்டுமே வேதாந்தசாஸ்திர சிரவணத்தின் பாலனவாம்.

ஞானவிஷயமாய்ப் பரிச்சேதரூபமாயிருக்கும் (பாகரூபமாயிருக்கும்) முன்னர்க் கூறிய ஞானமானது பிரமம் அகண்டவிஷயமாயிருத்தலால் எய்தமாட்டாதாமென்பது அஞ்ஞானத்தின் விளக்கமேயாம். யாதினலெனின், பிரமத்துக்கு "இப்படிப்பட்டது" என்னும் பரிச்சேதரூபஞானவிஷயம் எய்தமாட்டாதாயினும், சிலலக்ஷணவாயிலாகப் பிறவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்துதலினலே பரிச்சேத ஞானம் பிறக்குமாதலாலெனக. லக்ஷணத்திலே எவ்விடத்தும் இலக்கிய விஷயமும், மற்றொன்றினின்று வேறுபிரித்தலுமாம் ஞானமுமே பரிச்சேதமாம். உத்தேசிக்கப்பட்ட பிரமத்தினுடைய லக்ஷணத்தை வேதாந்த வாக்கியங்கொண்டு நிரூபித்துப் பரீக்ஷிக்குமிடத்து அந்தப் பிரமலக்ஷணங்களினின்று நீங்கிய யாவும் சஜாதீய விஜாதியமாயுள்ள (அப்பிரமத்தினின்று) வேறாய், பதார்த்தங்களிலிருந்து வேறு பிரிக்கப்பட்டுள்ளதே பிரமம் எனப்படும். (இதனால் வேதாந்தசாஸ்திர வாயிலாகப் பிரமத்துக்கு லக்ஷணஞ் சொல்லுமிடத்து, மற்றைய சேதனசேதன பதார்த்தங்களிலிருந்து வேறு பிரித்துச் சொல்லப்படுவதே பிரமம் எனப்படும் என்பதாம்) ஆதலினல் இந்தப்பிரமவிஷயமாயுள்ள சாஸ்திராரம்பம் யுக்தமேயாம். புத்திமான்கள் சந்தேகமில்லாத விஷயத்திலும், பிரயோசனமில்லாத விஷயத்திலும், விசாரஞ்செய்தலாம் படியிலேலார்கள் என்பது வேதாந்த சாஸ்திர விசாரத்தின் பிரமாணயுக்தி வாயிலாக லக்ஷண (ஆபாச), அலக்ஷண (பிரதிபாச) வசனத்தினலே பிரமமானது சந்தேகத்துக் கிருப்பிடமாய்ப் போந்தமையின், பிரமமானது சாஸ்திரவிஷயமாய்ப் புத்திமான்களால் விசாரஞ் செய்யத்தக்கதாயிற்று.

(கசு) "[illegible]"

"பிரமோபாசகன் இருதயத்தின்கண்ணே நிரதிசய புரமானந்தத்தை அடைகின்றான்" (எனத்தைத்திரீய சுருதியினல் நிரதிசயானந்தரூபமே பிரயோசனமாகச் சொல்லப்பட்டது.)

(கஎ) "[illegible]"

"சிவத்தை அறிந்து அத்தியந்த துக்க நிவிர்த்தியை அடைகின்றான்". (என்று சுவேதா சுவதரச்சுருதியினல் துக்கநிவாரணமாம். இரண்டாவது பிரயோசனம் உணர்த்தப்பட்டது.)

(கஅ) "[illegible]"

"சிவபிரானை அறிந்து மீளப்பிறவிகொடாத நித்தியமாய பிரமானந்தாநுபவ ருபமடைகின்றார்கள்." (என்னும் சுவேதாசுவதரச் சுருதியினல் மூன்றாவது பிரயோசனம் சொல்லப்பட்டது.)

(க௯) "[illegible]"

"அணுவுக்கணுவும் மகத்துக்கு மகத்துமாயிருக்கும்" என்ற சுருதிப்படி, ஆன்மாவின் இதயக்குகையின்கண்ணே உபாசனையின் பொருட்டுள்ளாரும், "பிராகிருத மகிமையோடு கூடினவராயுமுள்ள ஈசனைச் (சேதன அசேதனப் பிரபஞ்சாதாரமாயுமுள்ள அச்சிவப்பிரசாத வாயிலாகச் சோகம் நீங்கினவனாய்க் காண்கின்றான்" என்றும்,

(உ0) "[illegible]"

"பண்டிதன் இதயகுகையின்கண்ணே ஆத்துமாவை அரணியாய்வைத்தும் பிரணவத்தை உத்தராரணியாக வைத்தும் தியானப்பியாசமாம் கடைதலால் மலமாயாகருமம் என்னும் பாசத்தைத் தகிக்கின்றான்" என்றும்,

(உக) "[illegible]"

"சிவபிரானை அறிந்து சர்வபாசங்களினின்று விடுபடுகின்றான்" என்றும்போந்த இப்படிப்பட்ட சுருதி அபிப்பிராயத்தினும் அந்தப்பிரம ஞானோபாசனையினலே, அதிகாரியாகிய புருஷனுக்குப் பாசத்தை நீக்குதலாகிய ரூபமே (லக்ஷணமே) முத்தியுமாம் பிரயோசனமுமாம் எனப் பிரதமாதிகரணம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

என்று விரும்பப்பட்ட பிரமத்தை நிச்சயஞ் செய்யும் இலக்ஷணம் என்னை? என்று விசாரிக்குங்கால், அப்பிரமத்தின் இலக்ஷணத்தை விளக்குவதாகிய இரண்டாவது அதிகரணஞ்சொல்லப்போகின்றாராயினர் சூத்திரகாரராகிய பகவான் வேதவியாசர்.

இரண்டாம் அதிகரணம்.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்.

“ஜந்மாத்யஸ்ய யத:।”

(சூத்திரார்த்தம்) எங்கிருந்து இதின் பிறப்புமுதலியன.

இலக்ஷியம் அறியப்பட்டவிடத்து, அதன் இலக்ஷணம் (வேண்டப்படாது) வியர்த்தமாய் முடிதலினாலும், அவ்விலக்ஷியம் அறியப்படாதொழியின் அதனை விரும்புவதுளதாகாமையாலும், இங்கே பிரமத்துக்கு இலக்ஷணம் எங்ஙனம் உரைப்பதாகும் என ஆக்ஷேபிக்கற்பாலதன்றாம், வேதாந்தியயன வாயிலாக நிச்சயிக்கப்படாது அறியப்பட்ட பிரமத்துக்கு இலக்ஷணமுரைத்தல் யுக்தமாதலினென்க. இந்த (இரண்டாஞ்) சூத்திரம்.

“ஜந்மாதி, அஸ்ய, யத: ।”

என்று பதச்சேதம் பண்ணப்படுவதாகும்.

(அஸ்ய) சேதனம் (பசு), அசேதனம் (பாசம்) என்னும் இரண்டின் தொகுதியாய்ச் சமரசமாயுள்ள பிரபஞ்சவிலாசமாம் இதின்—சிருஷ்டி, திதி, சங்கார, திரோபவ, அநுக்கிரககிருத்தியமாம் (ஜந்மாதி) ஜென்மாதி—எங்கிருந்து (யத:) உளதாமோ, அதுவே பிரமமாம். “எங்கிருந்து இவ்வுலகமெல்லாம் பிறக்கின்றனவோ, எதினின்று பிறந்தவை நிலையுறுகின்றனவோ, ஒழியுங்கால் அவை எங்கே பிரவேசிக்கின்றனவோ, அதனை அறிய விரும்பு, அது பிரமமாம்” என்று கொண்டு, (தைத்திரீயம். III. 1.)

“யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தி தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத்ப்ரஹ்ம।”

என்றும், “சம்சாரத்தின் பந்தத்துக்கும் ஸ்திதிக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் காரணராய், பிரதானத்துக்கும் (பாசத்துக்கும்), க்ஷேத்திரஞ்ஞருக்கும் (சீவப்பிரமத்துக்கும்) பதியாயுள்ளார் (சர்வஞ்ஞதாதி) குணங்களையுடைய ஈசரேயாம்” என்று கொண்டு (சுவேதாசுவதரம். VI. 16.)

“ப்ரதாந க்ஷேத்ரஜ்ஞ பதிர்குணேஶ: ஸம்ஸார மோக்ஷ ஸ்திதி பந்த ஹேது:।”

என்றும், “சத்தியம், ஞானம், அனந்தம் பிரமம்” என்று கொண்டு (தைத்திரீயம். II. 1.)

“ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம।”

என்றும், “சௌமிய, சத்துத்தானே முதற் கண்ணிருந்தது,” “ஏகமாம் அத்துவிதீயம்” என்றும் கொண்டு (சாந்தோக்கியம். VI. II. 1.)

“ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம்”

என்றும், “மெய்யினரும், சத்தியரும், பரப்பிரமமும, புருஷரும், கிருஷ்ணபிங்களரும், ஊர்த்துவவீரியமுடையவரும், விருபாக்ஷரும், விசுவரூபருமாயுள்ளார்க்கு நமஸ்காரம்” என்பது கொண்டு (மகாநாராயணோப நிடதம் 23.)

“ருதம் ஸத்யம் பரம் ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்கலம்। ஊர்த்வரேதம் விரூபாக்ஷம் விஶ்வரூபாய வை நமோ நம:॥”

என்றும், பிறவுமாகப் போந்த (சுருதி) வாக்கியமே விஷயமாம்.

இங்கே பிரபஞ்சத்தின் பிறப்பு முதலாயின (ஜென்மாதி) பிரமத்துக்கு இலக்ஷணமாக எய்துமோ எய்தாதோ என்பது சந்தேகம்.

(பூருவபக்ஷம்) பிரபஞ்சத்தின் பிறப்புமுதலாயின பிரமத்தின் இலக்ஷணமாக எய்தாது சம்பந்தமின்மையால், இன்னும் “ஆனந்தம் பிரமம் என்று அறிகின்றான்” என்று கொண்டு (தைத்திரீயம். III. 6.)

“ஆநந்தோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத்।”

என்று கூறியவிடத்திலே,

“ஆநந்தாத்த்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே।”

“ஆனந்தத்திலிருந்தே இப்பூதங்களெல்லாம் உற்பத்தியாயின” என்பது காணப்படுதலால், ஆனந்தத்துக்கே பிரபஞ்சோற்பத்தி இலக்ஷணம் எய்துகின்றது. மற்றோரிடத்திலே, சௌமிய, சத்தே முதற்கண்ணிருந்தது” என்ற கருத்தினால்.

“ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்।”

என்று கூறப்பட்ட விடத்திலே, சத்துக்குப் படைப்பாதிகாரணம் எய்துவதாகின்றது. “சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரமம்” என்பது கொண்டு,

“ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம।”

என்று கூறியவிடத்திலே, முடிவிறந்த ஞானமே பிரமத்தினின்று பிரிவுறுதாய் உலகத்துக்குக் காரணமாக ஓரிடத்திலே உணர்த்தப்படுகின்றது. மற்றோரிடத்திலே (சுவேதாசுவதரம் IV. 18) “எப்போது இருள (மகாசங்காரகாலமானது) உளதாயிற்றோ, அப்போது பகலுமில்லையாய் இரவுமில்லையாய், சத்துமில்லையாய் அசத்துமில்லையாய் (எனவே, சத்தாகிய பசுவும் அசத்தாகிய பாசமும் நாமரூப ஸ்துலரூபமொழிந்து நின்றன என்றவாறும்), சிவன் ஒருவர்மாத்திரம் உளராயினர்” என்பதுகொண்டு,

“யதா தமஸ்தந்ந திவா ந ராத்ரிர் ந ஸந்ந சாஸச்சிவ ஏவ கேவல:।”

என்று சொல்லப்பட்ட விடத்திலே, சிவன் என்னும் மொழியினால் உணர்த்தப்படும் வஸ்துவே காரணமாய் அனைத்துக்கும் முன்னுளதாம் பிரமமாக அறியப்படுகின்றது. ஈண்டு ஆனந்த முதலியன பிரமம் என்னுமிடத்து, இவையெல்லாம் தனித்தனி பிரமமாதலாம் விகற்பத்தின் பாலதாமோ? இல்லேல் இவை

யெல்லாம் ஒன்றுதலாம் சமுச்சயத்தின் பாலதோ? விகற்பமாயின் சுருதிஹாநியாதிதோஷப் பிரசங்கமும், பிரமம் இதுவோ அதுவோ என்று நிச்சயிக்க இயலாததாம் அவ்வியவஸ்தையும் நேரும். ஆனந்தமுதலாயின வெவ்வேறாகத் தனித்தனி பிரமமாய் முடியின், பிரமம் அநேகமாதலாகிய அநேகேசுவரப் பிரசங்கம் எய்தும். ஆனந்தமுதலியவெல்லாம் ஒருங்கிசைந்து பிரமமாய் முடியுமோவெனில், குணங்களானமையால் இவை சமஸ்தலோகங்களையும் நிர்மாணஞ் செய்தற்கியன்ற உபாயஞானம் போன்ற குணங்களையுடைய பிரமமாகாவென்க. மேலும் "மாயையைக் காரணம் (பிரகிருதி) என்று உணர்க" என்னும் கருத்தினால்,

"மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத்।"

என்னும் (சுவேதாசுவதரம். IV. 10) சுருதியானது அசேதனமாகிய மாயையைப் பிரபஞ்சோற்பத்திகாரணமாகச் சொல்லுகின்றமையால் அதுவே பொருத்தமாம், ஞானரூபமுடைய பிரமத்தையே பிரபஞ்சோற்பத்திக்குக் காரணமாகச் சொல்லுங்கால், அந்தப் பிரமம் விகாரமுறுவதேயாய், "நிஷ்களரும் செயலிலிதவரும் சாந்தருமாம்" எனப் பொருள்பட (சுவேதாசுவதரம் VI. 19.)

"நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் ஶாந்தம்।"

என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகளுக்குப் பங்கம் நேருமாதலில், எப்பிரகாரத்தினாலேனும் பிரமத்துக்குப் பிரபஞ்சோற்பத்திலக்ஷணம் சாற்றுதல் அமைவுடைத்தன்றாம் எனப் பூருவபக்ஷம் செய்யப்படுமோயின், சொல்லுதும்.

பிரபஞ்சத்துக்குத் தோற்றமுதலியன வுண்மையால் பிரமத்துக்கு அது சம்பந்தமுறுதலில்லை யாமாயினும், அப்பிரபஞ்சோற்பத்தி முதலியன பிரமத்துக்கு இலக்ஷணமாகத் தடஸ்தமுறையானே சொல்லப்படும். சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்களையுடையதும், அஷ்டகாமங்களுக்கு அதிகரணமாயுமுள்ளது (பிரணவமாகிய குடிலையினின்று வேறுறாத) சிவதத்துவமாம்; அதுவே ஜகத்காரணமாகிய பிரமம்* என்று சொல்லப்படுமே.

சர்வஞ்ஞத்துவம் (முற்றறிவு), நித்தியதிருப்தத்துவம் (வரம்பிலின்பமுடைமை) அநாதிபோதம் (இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதல்), சுவதந்திரத்துவம் (தன்வயமுடைமை), அலுப்த சக்தித்துவம் பேரருளுடைமை), அனந்த சத்தித்துவம் (முடிவிலாற்றலுடைமை) என்னும் இவைகளே சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களாம். (இத்தக்குணங்கள் ஆறும் ஸ்காந்தபுராணத்துச் சனற்குமாரசங்கிதையிலே பிரபாகரனுக்கு நைந்திபாசுபதயோக தீக்ஷை உபதேசிக்கப்பட்ட பதினான்காம் அத்தியாயத்திலும், மகாபாரதத்திலும், கூர்மபுராண உத்தரபாகத்து எட்டாம் அத்தியாயத்திலும் பிறவிடங்களிலும்)

"ஸர்வஜ்ஞதா த்ருப்தி ரநாதிபோத: ஸ்வதந்த்ரதா நித்ய மலுப்தஶக்தி:। அனந்தஶக்திஶ்ச விபோர்விதிஜ்ஞா: ஷடாஹு ரங்காநி மஹேஶ்வரஸ்ய ॥"

என்று சொல்லப்பட்டது.

(க) சர்வஞ்ஞதை எக்காலும் கண்கூடாய் அறிதற்கு வேண்டப்படும் புறக்கரணங்கள் வேண்டாது சமஸ்தவஸ்துக்களும் களங்கமில்லாத அநுபவவிஷயமாய் உளதாதலே சர்வஞ்ஞத்துவமாம்; "எவர் சர்வஞ்ஞராய், எவற்றையும் அறிபவராய், எவருக்குத் தபசு ஞானமயமாயுளதோ" என்பது பொருள்பட (முண்டகோபநிடதம். I. 1. 9.)

"ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்யஸ்ய ஜ்ஞானமயம் தப:।"

என்று கூறினமையால், மேலே போந்த சர்வஞ்ஞதை என்னும் குணம் சித்தமாகின்றது. இதனால் சமஸ்தசேதனத்தின் (பசுக்களின்) கன்மபலபோகத்துக்கு உபயோகமாகிய அவ்வச்சரீரங்களை யாக்கும் உபாயமாயவைகளைப் பற்றிய விசேஷ ஞானமுடைய பிரமம் காரணமாகின்றது.

(உ) நித்தியதிருப்தத்துவம்—விபத்துக்களெனப்படும் களங்கமெலாமொழிந்த நிரதிசயானந்த பரிபூரணத்துவமே ஈண்டு நித்தியதிருப்தத்துவமாம். இதுபற்றியே ஆனந்தமுடையது பிரமம் என்பது பொருள்பட (தைத்திரீயம். III. 6.) சுருதியானது "ஆனந்தம் பிரமம்"

"ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம।"

என்று கூறிற்று. "அனனியமாய் அந்தரமாயுள்ள ஆன்மா ஆனந்தமயமாம்" எனத் (தைத்திரீய II. 5.) சுருதி

---

* (சைவபாஷ்யகாரர் சத்திதத்துவமுதல் பிருதிவியந்தமாகிய (முப்பத்தைந்து) தத்துவம் சிவதத்துவத்திலே நின்று பிறந்ததாக முதலாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் பாதத்து முதலாம் சூத்திரபாஷ்யத்திலே உரைப்பாராயினர். "சிருஷ்டிகாலத்திலே குடிலையானது குண்டலியாகாரமாயிருந்தது; அதன் மத்தியிலே ஞானமாய் உதித்தது நாதமாம்; இதுவே நிராமயமாகிய பரதத்துவமாய், சுத்தஸ்படிக சங்காசமாயுள்ள சிவதத்துவமென்று சொல்லப்படும்" என்னும் கருத்தினால் வைதிக ஞானசித்தி எனும் ஆகமம்.

"ஸ்ருஷ்டிகாலே குடிலா குண்டல்யாகாரவேஷ்டிதா।
தந்மத்யே ஜ்ஞானரூபேண நாதோ ஜாதஸ்ததோதித:।
ஸ ஏவ பரதத்த்வாக்யோ நிராமய:।
ஶுத்தஸ்படிகஸங்காஶம் ஶிவதத்த்வமிதீர்யதே॥"

என்று கூறுகின்றமையானும், "அளவிலாததும், உரைக்கவியலாததும், உபமையில்லாததும், அநாமயமானதும், சூக்குமமாயதும், சர்வவியாபகமாயதும், எக்காலமும் நிலையுறுவதும், அழியாததும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாய் நாயகத்தன்மை பூண்டு நிற்பதும் சிவதத்துவமாம், சாந்தியாதீதராய்ப் பரசிவனாருளராக, இது ஓங்காரஸ்வரூபமாய் விளங்குவதாம்" என்பது பொருள்பட வைதிகசுவாயம்புவாகமம்.

"அப்ரமேயமநிர்தேஶ்யமநௌபம்யமநாமயம்।
ஸூக்ஷ்மம் ஸர்வகதம் நித்யம் த்ருவமவ்யயமீஶ்வரம்।
ஶிவதத்த்வமிதம் ப்ரோக்தம் ஸர்வாத்வோபரி ஸம்ஸ்திதம்।
ஓங்காரார்த்ததயா ஸாக்ஷி ஶாந்த்யதீதே வ்யவஸ்திதம்॥"

என்று சொல்கின்றமையானும், சிவதத்துவம் குடிலையினின்று வேறுபடாத தொன்றாம் என்பது பெறப்படுகின்றது.)

"ஸைஷாநந்தஸ்ய மீமாம்ஸா பவதி।"

என்று தோற்றுவாய் செய்து, "இது ஆனந்தத்தின் அளவாகும் (மீமாஞ்சையாம்)" என (அத்தைத்திரீயம் II. 8.) சுருதி.

"தே யே ஶதம் மாநுஷா ஆனந்தா:।"

என்று ஆரம்பித்து, (பல்வகை ஆனந்தங்களை அடிதொடுத்து ஒன்றின் மேலொன்றாக) மீட்டும் மீட்டும் பெருக்கிப் பெருக்கி உரைத்து முடிவிலேபோய் நிரதிசயமாம் தலைக்கிரிடமாக, பிரமத்தின் ஆனந்தத்தையுற்று, "பிரமத்தினது ஆனந்தம் இது ஒன்றும்" என

"ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆனந்த:।"

என்று உரைத்தல் வாயிலாக, (முன்னர்க் கூறிய) ஆனந்தம் பரப்பிரமத்தின் குணமாக ஈண்டு உரைக்கப்பட்டதாயிற்று. ஆனந்தத்தின் மிகுதிபற்றியன்றோ அவானந்தம் பிரமமாகவே உபசரிக்கப்படும் என்பது போதர "ஆனந்தம் பிரமம்" என

"ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம।"

என்று உரைக்கப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட ஆனந்தபோகரசத்தையுடையது பிரமமாதலினால் நித்திய திருப்தத்துவமுடையதாகச் சொல்லப்பட்டது. பிரமத்துக்குப் புறக்கரணத்துட்படாத மனசினாலே (ஞானசத்தியினாலே) மகானந்தாநுபவமாம். அதனாலே பிரகாசமாகிய ஆகாசத்தைச் சரீரமாக வுடையது பிரமமாம்" என்றும்; "சத்தியாத்தும பிராணாராமம்" என்றும்; "மன ஆனந்தம்" என்றும்; "சாந்திசமிருத்தம் அமிருதம்" என்றும் பொருள்பட

"(a) ஆகாஶஶரீரம் ப்ரஹ்ம।
(b) ஸத்யாத்ம ப்ராணாராமம்
(c) மந ஆனந்தம்।
(d) ஶாந்திஸம்ருத்தம் அம்ருதம்"

என்று (தைத்திரீயம் I. 6) உரைத்தது.

(a) ஆகாசசரீரம் பிரமம்.

ஈண்டு காப்புறத்தும் பிரகாசித்தலால் ஆகாசமானது பிரகாசமாய்ச் சிதம்பரம் எனப்படும். இது பூதாகாச மன்றும், (சடமாய) விசேஷ மின்மையினுலெனக. சமஸ்தலோக, அண்ட கண்டமாகிய அமிழிக் கூட்டத்தையுடைய இரத்தினாகரமாகிய பரப்பிரகிருதி ரூபையாம் பரமசத்தியே (பராசத்தியே) சிதம்பரம் எனப்படும். இந்தப் (பிரகாசமாகிய) சிதம்பரரூபம் பிரம மாதலினாலே, "ஆகாசசரீரம் (பிரமம்)" என்று சுருதி சொல்லியது. சிதாகாயம் (சிதம்பரம்) பரமகாரணமாதல் "இந்தப் பூதங்களெல்லாம் ஆகாயத்திலே நின்று உற்பத்தியாயின, ஆகாயத்திலே ஒடுக்கு கின்றன" என்றும், "நாமரூபங்களாய அனைத்தையும் தோற்றுவிப்பது ஆகாயமாம்" * என்றும், (சாந்தோக்யம் I. 1.)

* (ஆகாசம் பராசத்திக்குப் பெயராதல், "சிவபிரானுடைய பரமதேவியாகிய சத்தியார் ஆகாயம் எனப் பெயர்படைப்பார்" என்பது சொல்லி, கூர்மபுராணம்

"ஸர்வாணி ஹ வா இமானி பூதான்யாகாஶாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே ஆகாஶம் ப்ரத்யஸ்தம் யந்தி।"

என்றும், (சாந்தோக்யம் VIII. XIV. 1.)

"ஆகாஶோ வை நாம நாமரூபயோர் நிர்வஹிதா।"

என்றும் உரைத்தமையினாலே அது சித்தமாகும்.

"பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே।"

என்று கூறினமையால் உணரப்படும். சிவதத்துவத்தினின்று வேறுறாத குடிலையானது பரப்பிரகிருதி எனவும், மகாமாயை எனவும் படும். பிரகிருதியானது ஸ்தூலம், சூக்குமம், பரம் என மூத்திறப்படும்; ஸ்தூலப் பிரகிருதியானது புருஷனுக்குச் சாத்துவிக ராசச தாமசம் என்னும் முக்குணத்தோடியைந்த புத்திமுதலிய (புத்தி, அகங்காரம், மனம், சித்தம், சோத்திராதி ஞானேந்திரியம் ஐந்து, வாக்காதி கன்மேந்திரியம் ஐந்து, சப்தாதி தன்மாத்திரை ஐந்து, ஆகாசாதி பூதங்கள் ஐந்து என்னும் இருபத்திநான்கு) போக்கிய கருவிகளைப் பிறப்பிப்பதாம் என்றும், சூக்குமப்பிரகிருதியானது கலைமுதலிய (கலை, காலம், நியதி, வித்தை, ராகம், புருஷன் என்னும்) தத்துவங்களின் பிரிவினைச் சொரூபமுடையதென்றும், பரப்பிரகிருதியானது (சத்திதத்துவம், சாதாக்கிய தத்துவம், ஈசுவரதத்துவம், சுத்தவித்தியாதத்துவம் என்னும் தத்துவங்களைத் தோற்றுவிக்கின்ற சிவதத்துவத்தினின்று வேறுறாத) மகாமாயையாம் என்று கொண்டு, வைதிகசிவாகமப் பிரகரணமாகிய இரத்தினத்திரயம்

"ப்ரக்ருதி: ஸ்தூலஸூக்ஷ்மாத்மா ...
...
...
... ।।"

என்று கூறிற்று. இந்த ஸ்தூலப் பிரகிருதி, சூக்குமப் பிரகிருதி பரபபிரகிருதி என்னும் மூன்றும் முறையே மகாமாயை, மாயை, பிரகிருதி எனப்படும் என்று கொண்டே, சைவபுராணம்.

"மஹாமாயா ச மாயா ச ப்ரக்ருதிஸ் த்ரிவிதா ஶிவ।"

என்று கூறிற்று. ஸ்ரீ அப்பயதீக்ஷிதர் இந்த மூன்று பிரகிருதிகளையும் சுத்தப் பிரபஞ்சம், மிசிரப் பிரபஞ்சம், மலினப் பிரபஞ்சம் என்னும் மூன்றுக்கும் காரணமாமென உரைத்தார். சிவதத்துவங்கள் ஐந்தும்

"ஶிவஶக்தி ஸதாக்யேஶ ஶுத்தவித்யாஸ் ஶிவாத்மகா:।"

என்று பிருகஜ்சாபாலோபநிடதத்திலே கூறப்பட்டது. "நியதி, காலம், ராகம், கலை, வித்தை என்னும் ஐந்தும் மாயையிலே நின்று உதித்தன என்றும், இதுபற்றியே மாயையைப் பிரகிருதி என்று உணர்க என்றற் றொடக்கத்ததாக

"மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத்।"

என்று (சுவேதாசுவதர) சுருதி கூறிற்று என்றும், இந்த மாயையிலே தோற்றிய கலாதி தத்துவங்கள் சந்தேகமின்றிச் சுருதியுக்தமாம் என்றும், இது பற்றியே (சுவேதாசுவதர) சுருதி

"[illegible]"

என்றற் றொடக்கத்ததாகக் கூறியதாம் என்றும், இந்த ஐந்து தத்துவமும் புருஷனுக்குப் பஞ்சகஞ்சுகம் எனப்படும் என்றும், இந்த ஐந்து தத்துவங்களை அறியாதவன் வித்துவானு யிருந்தாலும் மூடபுத்தி யுடையனும்" என்றும் சிவபுராண கைலாயசங்கிதை

"[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]"

என்று உரைத்த வாய்மையினாலே உணரப்படும். இந்த நியதி முதலிய தத்துவ பஞ்சகங்களோடு புருஷன், மாயை (யோகி) என்னும் இரண்டையும் சேர்க்குங்கால் வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழும் பெறப்படுகின்றன. இந்த வித்தியாதத்துவங்கள் சுருதியுக்தமாமெனக் கைலாச சங்கிதையினாற் குறிப்பிக்கப்பட்டமை சுவேதாசுவதரோபநிடதத்து முதலாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் மந்திரமாகிய

"[illegible]"

என்பதேயாம். ஆன்மதத்துவம் இருபத்திநான்கும் பிரசிநோபநிடதத்து நான்காவது பாகத்து எட்டாம் மந்திரத்தினால் அறிவுறுத்தப் படுகின்றது. இந்தப் பிரசிநோப நிடதத்து ஆன்ம தத்துவம் இருபத்திநான்கும், சுவேதாசுவதரோபநிடதத்துக் கலாதிமுதலிய வித்தியாதத்துவம் ஏழும், பிருகச்சாபாலோபநிடதத்துச் சிவதத்துவ முதலிய ஐந்தும் சுருதியுக்தங்களாய் வைதிக சிவாகமப் பிரதிபாதிதமாய்ப் போந்தன. இஃது இவ்வாறாகவும், மாயாவாதவராகோபநிடதத்துப் பேசப்பட்ட "ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், (புறக் கருவிகளுட்பட்ட) வாயுக்கள் பத்தும், மனமுதலிய அந்தக்கரணம் நான்குமாகச் சேர்ந்த ஸ்தூலப்பிரகிருதி எனப்படும் (மூலப்பிரகிருதிப் பாற்பட்ட) இருபத்து நான்கு தத்துவங்களையேனும், முப்பத்தா றென்னும் தொகையினாலே வேதத்திலும் சிவாகமத்திலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட மேலே போந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களைச் சமத்துவஞ் செய்யவேண்டும் என்னும் கபடமேலீட்டினாலே சூதசங் கிதையிற் புகுத்தப்பட்ட "ஆகாசாதி ஐந்தும், தன்மாத்திரை ஐந்தும், கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், (புறக்கருவிப்பாற்பட்ட) தசவாயுக்களும், மனமுதலிய நான்கும், பசுவாகிய சீவனும், அவித்தையுமாக (மூலப்பிரகிருதிப் பாற்பட்ட) இம்முப்பத்தாறு தத்துவங்களை யேனும் முடிவாகக்கொண்ட இம்முப்பத்தாறனுள்ளே மூலப்பிரகிருதிக்கு மேலுள்ள சுருதியுக்த வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழும், இவற்றிற்கு மேலுள்ள சுருதியுக்த சிவதத்துவங்கள் ஐந்தும் எவ்வாறு அடக்கப்படுமெனவாம்? அஃதன்றி, பிருதிவி தத்துவமுதல் சுத்தித்துவம் இறுதியாகப் போந்த முப்பத்தைந்து தத்துவங்கள் தோன்றுதற்குக் காரணமாய்க் குடிலைப் பிரணவத்தினின்று வேறுபடுத பரநாதம் எனப்படும் சிவதத்துவத்தின் பாலராய்ச் சாந்தோக்கியம் கைவல்லியம், பிருகதாரணியம், மாண்டூக்கியம், கடவல்லி, மகாநாராயண முதலியவைகளிலே புகழப்பட்ட அருளாம்பிகா சமேத பஞ்சகிருத்தியாதி காரராம் மகாசதாசிவராகிய ஈசர் பரப்பிரகிருதியிற் றாழ்ந்த சூக்குமப் பிரகிருதியினின்று உதித்த கலாதத்துவத்திற் றோன்றிய மூலப்பிரகிருதியின் விகிர்த சத்துவகுண சுத்தமாயாப் பிரதிவிம்பராகிய ஈசுரரெனை எவ்வாறு இரிவு படுத்தப்படுவர்? சிதம்பரம் அருட்பராசத்தியாம் என்று கொண்டன்றோ, சைவபாஷ்யகாரருக்கும் கூர்மபுராணத்துக்கும் இசைந்து, உமாபதி சிவாசாரியரும் "அருளாகுஞ் சிதம்பரமாம் பரமாந்திருச் சிற்றம்பலம்" என்று உரைந்தருளினர். கன்மயாகம், தபயாகம், செபயாகம், தியானயாகம், ஞானயாகம் என்னும் ஐந்தனுள்ளே, இறுதிக்கண்ணின்ற ஞானயாகத்தையும், சரியாபாதம் கிரியாபாதம் யோகபாதம் ஞானபாதம் என்னும் நான்கனுள்ளே, இறுதிக்கண்ணின்ற ஞானபாதத்தையும் ஒழித்து, எஞ்சிநிற்பனவற்றுள்ளே தலையாய் நின்ற தியானயாகம் எனப்படும் வைதிக பாசுபதி யோகபாதம் வரையுமே வேதசிரசுகள் பேசுவனவாமென்று முன்னர்க் காட்டப்பட்டமையாலும், சிரவண மனன நிதித்தியாசன சமாதி என்னும் நால்வகைப்படும் ஞானயாகமும், ஞானத்திற் சரியை, ஞானத்திற்கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தின் ஞானம் என்னும் நால்வகைப் பாதமுடைய ஞானபாதமும் ஒரே முடிபினவாய், சர்வஞ் ஞானோத்தரம்

"[illegible]"

என்று கூறியவாறு குடிலை எல்லை கடந்த பஞ்சகிருத்தியாதிகாரம் கேங்கிய சிவத்தை அறிவுமாத்திரையினால் வழிபடுதற்குச் சாதனமாய் முற்றுவனவாக, ஞான யோகம் எனப்படும் யோகபாதம்

"[illegible]"

என்று சிவதத்துவ நாதசக்கரமாகிய குடிலையிலே முற்றுகிற்பதால், இந்தப் பரப்பிரகிருதியாகிய மகாமாயை எனப்படும் குடிலையானது சர்வஞ் ஞானோத்தரம்

"[illegible]"

என்று கூறியவாறு, சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்கார, திரோபவ, அநுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்தியாதி காரத்தோடியைந்து அருட் பராசத்தியை நீங்காத சிவபதியார்க்குத் தானமாய் முற்றுதலால், இவ்விடத்தே முதற்காரணம், நிமித்த காரணம், துணைக்காரணம் என்னும் மூன்றும் ஒன்றுவப் பேசப்படும் என்று கொண்டன்றோ, வைதிக பாசுபதயோகத்தை முடிவாகக் கொண்டு பேசும் சிவாத்துவிதிகளை யுற்று உமாபதிசிவாசாரியர் "மண்டலிக்குலாலன் றண்ட சக்கராதி காரணமூன்றுபோலப் பேரமைத்தது" என்று கூறினராக, சிவஞானசுவாமிகள் "[illegible] முதல்வனில் வேறு பொருளன்றென் றுரைப்பர் [illegible] சைவர்" என்றுரைத்தாராக, ஏகான்மவாதியரும் [illegible]

(b) சத்தியாத்ம பிராணாராமம்.

"சத்தியாத்மா" என்றது சத்தாருபமாம்; "பிராணாராமம்" என்றதிலே போந்த "பிராணன்" என்னும் மொழி சமஸ்த (சேதனுசேதனப் பிரபஞ்சத்துக்கு) ஆதாரமாயுள்ள சிதம்பரசத்தியின் மேலாம். ஆகவே, எந்தப் பிரமத்துக்குச் சொருபமாயிருக்கின்ற எந்தப் பிராணனும் சிதம்பர சத்தியிடத்திலே இன்பமுணாதல் உளதாமோ, அது "பிராணாராமம்" எனப்படும்.

(c) மன ஆனந்தம்.

"மன"த்தின் கண்ணே (சிதம்பரசத்தியின் கண்ணே) ஆனந்தம் எந்தப் பிரமத்துக்குப் புறக்கரணம் வேண்டாதளதாமோ, அது "மன ஆனந்தம்" எனப்படும். ஏனெனில் "ஆனந்தம்" என்றது காரணமாகிய சிதம்பரத்தின் பாலதேயாம். இதுபற்றியன்றே, (தைத்திரீயம். II. VII, 1.) "இந்த ஆகாசம் ஆனந்தமாகாதுபோகின், யார் உயிர்ப்பார், யார் பிழைப்பார்" என்ற கருத்தினுல்

"யதேஷ ஆகாஶ ஆநந்தோ ந ஸ்யாத் கோஹ்யேவ
வாந்யாத் க: ப்ராண்யாத்,"

என்று கூறியதாமென்க.*

(d) சாந்திசம்ருத்தமம்ருதம்.

"சாந்திசமிருத்தமமிருதம்" என்றது சிவத்துவத்தை அடைதல் என்பது பொருளாம்; "அமிருதம்" என்றது (இயல்பாகவே பாசங்களினீங்கி நிற்றலாகிய) அநாதிமுத்தமே. ஈண்டு சச்சிதானந்தமாம் பரமாகாச சொருபமுடைய பிரமமானது சொருபானந்தத்தைப் புற அந்தக்கரணம் வேண்டாது மனதினுலே (சிதம்பரசத்தியினுலே) அநுபவிக்கின்றது என்பது மன ஆனந்தம் என்றதினுலே சித்தமாகின்றது; இதுவன்றி, இந்த "மன ஆனந்தம்" (சிதம்பரபரமசத்தியானது) சிவப்பிரமபாவனை அடைந்த முத்தான்மாக்கள் மற்றோர் புறக்கரணம் வேண்டாது நிரதிசயசொருபானந்த அநுபவத்தை அடைதற்குச் சா

தே "நிச்சயமாய் ஈசன் நிமித்தமும் உபாதானமும் என்பது வேதசம்மதம்" என்று உரைத்தமையால், ஞான பாதத்தையும் யோகபாதத்தையு முடைய தவிஜர்கள் வைதிகபாசுபத யோக முறைக்கும் வைதிகபாசுபத சிதம்பரோபநிடதப் பொருளேயும். இவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு கிளர்ந்த வேதாந்த சூத்திரப் பொருளேயும், ஓர்காலும் அங்கீகரியாதுடராமென்க).

* (ஐதரேயோபநிடதத்து ஐந்தாம் கண்டத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலே "இருதயம், மனசு, சஞ்ஞானம், ஆஞ்ஞானம், விஞ்ஞானம், பிரஞ்ஞானம், மேதா, திருஷ்டி, திருதி, மதி, மநீஷா, ஜூதி, ஸ்மிருதி, சங்கற்பம், கிரது, அசு, காமம்" என்னும் நாமங்களெல்லாம் பிரஞ்ஞானத்தின் பெயர்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் "பிரஞ்ஞானம்" என்னும் பெயர் "சைதன்னியத்தின்" பரியாயநாமம் என்றும், இந்தச் 'சைதன்னியமானது' சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவமாம் என்றும், சிவபுராணகைலாசசங்கிதை பத்தாம் அத்தியாயத்து நூற்றிருபத்து நான்காம், நூற்றிருபத்தைந்தாம், நூற்றிருபத்தாறும் சுலோகங்களால் அறியப்படுதலாலும், "பராசத்தியாரைச் சத்தியார் எனவும், அச்சத்தியுடையாராகிய சிவபிரானுரைச் சத்திமான் எனவும், வேத்தியர் சிவனுர் எனவும், சிவையாம் பராசத்தியார் வித்தை எனவும், பிரஞ்ஞை எனவும், சுருதி எனவும், ஸ்மிருதி எனவும், திருதி எனவும், ஸ்திதி எனவும், நிஷ்டை எனவும், ஞானேச்சாக்கிரியாசத்தி எனவும், ஆஞ்ஞை எனவும், சொல்லப்படுவோர் என்று கொண்டு,

"வேதோபநிஷதாம் ஸாரா ஸ்ம்ருதிர்தா ஶ்ரேயஸே ஸ்திதா
மதிர்வாசாமகோசரா ப்ரஜ்ஞா ஸ்ம்ருதிர் த்ருதிர் ஸ்திதி: நிஷ்டா ஞ|
ஜ்ஞாநேச்சாக்ரியாஶக்திராஜ்ஞா சைவ பரா ஶக்தி:|
யா க்லேஶாதிஷு நிர்லேபா ஜ்ஞாநேச்சா க்ரியாமயீ|
ஶைவா ....||"

என்று சிவபுராணவாயு சங்கிதை உத்தரபாகத்து எட்டாம் அத்தியாயத்திலே படிக்கப்படுதலாலும், இந்த நாமங்களுள்ளே ஐதரேயோபநிடதத்திலே காணப்படுவனவாக முன்னர்ச் சொல்லப்பட்ட "திருதி" "ஸ்மிருதி" என்பன காணப்படுதலால், அந்த ஐதரேயத்துள்ள மனமுதலிய பெயர்களெல்லாம் சிவையாம் பராசத்தியின் பெயராக அறியப்படுமோமாதலாலும், இந்தப் பராசத்தி சிதம்பரமாம் என்று கூர்மபுராணம் கூறுதலாலும், சைவபாஷ்யகாரர் மனசைச் சிதம்பர பராசத்திக்குப் பெயராகக் கொண்டமை முழுமையும் வாஸ்தவமேயாக, சங்கராசாரியர் சூதசங்கிதையைச் சார்ந்த பிரமகீதை மூன்றும் அத்தியாயத்துப் பத்தொன்பதாம் சுலோகமுதல் இருபத்திநான்காம் சுலோகம் இறுதியாக, — முன்னர் ஐதரேயத்து ஐந்தாம் கண்டத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலே போந்தசிருதி மனமுதலிய பெயர்களைத் தமது மாயாவாதபாஷ்யத்திலே சடமாகிய அந்தக்கரண விருத்திகளுக்குப் பெயராக எழுதினமைக்கு மாறுபடாதிருப்ப, "சிவன் உருத்திரன்முதலிய பெயர்கள் பிரமத்துக்கு உபாதிபூதப் பெயர்களாமாறு. அப்பிரமகீதை மூன்றும் அத்தியாயத்து இருபத்தெட்டாம் சுலோகம் நிறுத்தப்பட்டாற்போல,—மனமுதலிய பெயர்களேயும் உபாதிபூதசடமாகிய அந்தக்கரண விருத்திப்பட்டனவாய்ச் சங்கரனுக்குப் பெயராமாறு நுழைத்துவிட்டமை முழுமையும் வேதவியாசா கருததுக்குமாறுய், அவ்வேதவியாசருளிய புராணேபட்பிரும்மணத்துக்கு மாறுபடாது எழுதிய சைவபாஷ்யகாரர் கருத்துக்கு மாறுய் முடிந்ததாமென்க. ஆதலால், சைவபாஷ்யகாரர் மனம் என்றதை வேதபரிபாஷாப்பிரகாரம் பராசத்தியாகிய சிதம்பரத்துக்குப் பெயராக எழுதினமை முழுமையும் உண்மையாய், சங்கராசாரியர் மனசை வேதபரிபாஷை அறியாது அந்தக்கரண விருத்தியின் பெயராய்க்கொண்டு சிதம்பரசத்தியைக் கெடுத்து எழுதினமை அசாரமேயாம் என்க. சிவதருமோத்தரம் என்னும் ஆகமம் சிவபிரான் பராசத்தி யாரோடிசைந் தநுபவிப்பார் என்பது கொண்டு "சிவன்பரமசத்திதனை யநுபவிப்பனுர்க்தே" என்று கூறியவாய்மை சைவபாஷ்யகாரர் கருத்துக்கு இசைந்த சின்றமையினுலே தெள்ளிதிற் புலப்பட்டவாறும்).

தனமுமாகின்றது என்பதும் பெறப்படுகின்றது. ஆதலினால், பாகியகரணமின்றிச் சுத்தஞான போதசத்தி ரூபமாம் மனசினாலே (சிதம்பரசத்தியினாலே) முடிவிறந்த சொரூபானந்தமெய்துவது அநுபவசித்தமாதலினால், பிரமம் நித்தியதிருப்தம் எனப்படும் வரம்பிலின்பமுடைமையாதல் பெறப்பட்டது. ஆகவே பிரமத்துக்கு எக்காலத்தேனும் பாகிய சம்சார துக்கலேசமேனும் இல்லையாம் என்பது பெறுகுளாம்.

(ஈ) அநாதிபோதம்—இயல்பாகவே எக்காலத்துமுள்ள நிரதிசயஞானமே அநாதிபோதமாம். அவருடையானந்தாநுபவ சாதனமாய அந்தக்கரணஞானம் அநாதிசித்தமேயாம்; ஆதலில், அநாதிபோதமுடையது பிரமம், சம்சாரத்தினின்று (பாசத்தினின்று) நீங்கும் ஞானம் அநாதியே புண்மையினாலென்க. எக்காலத்தும் சம்சாரதோஷத்தை நீங்கிநிற்றலால் "சாந்திசமிருத்தமம்ருதம்" என்று சுருதி கூறிற்று.

(ச) சுவதந்திரத்துவம்—பிறிடத்திலே வருமைக்காரணமாகச் சேவகத்தன்மை பூண்டொழுகுவதின்றி, தனக்கு வேறுபுள்ள வஸ்துக்கள் அனைத்தையும் தன்னிடத்திலே வசீகரித்து நிற்றலே சுவதந்திரத்துவமாம். "ஞானனும் அஞ்ஞானனுமாம் இருவரும், பிறவாதவரும், (ஒருவன்) ஈசனும் (பதியும்), (மற்றவன்) அநீசனுமாம் (பசுவுமாம்) என்பது கொண்டு (சுவேதாசுவதரம். I. 9.)

«[illegible]»

என்றும், "போக்தா (பசு), போக்கியம் (பாசம்), பிரேரிதாரா (பதி) என்பவற்றை அறிந்து" என்பது கொண்டு (சுவேதாசுவதரம். I. 12.)

«[illegible]»

என்றும், வித்தை (பசு), அவித்தை (பாசம்) என்னும் இரண்டையும் ஆளுபவர் இவற்றுக்கு வேறாகியவராம் (பதியாம்)" என்பது கொண்டு (சுவேதாசுவதரம். V. 1.)

* (சிதம்பர பராசத்தியார் பரப்பிரமசிவனார் இன்பம் துய்த்தற்கும், முத்தான்மாக்கள் இன்பம் துய்த்தற்கும் சாதனமாய் நின்றார் என்று சைவபாஷியகாரர் கூறிய பொருள்.

பாரிலைப்பராகவ்பாவைப்படாப்பதிவிரதைதன்னை
யாரியமுனைாந்தனக்கனைவடனைந்திவேப்பனூமதே
பாரிலையப்பராசுண்பாவைப்படாப்பராசத்திதன்னை
யாரியனருகிமுத்தனைவடனைத்திணைப்பனர்க்கே.

"முத்தான்மாவானவன் மும்மலங்களும் நீங்கிச் சாயுச்சியத்தைப் பெற்றபோது பதிவிரதையாம் பராசத்தியைப் பொருந்தி இன்பம் அநுபவிப்பன் எனவும், அநாதிமுத்தராகிய சிவபிரானும் தம்மைப் பிரியாதுற்ற பராசத்தி பேரின்பத்தைப் பொருந்தி அநுபவிப்பன் எனவும்" சுப்பிரமணிய சுவாமியானவர் அகஸ்தியமாமுனிவர்க்கு அறிவுறுத்திய வைதிகசிவ தந்திரோத்தராகமத்தினும் சைவபாஷியகாரர் உரைத்ததாய் மையாமாறு தெளியப்படுகின்றது.)

«[illegible]»

என்னும் போந்த சுருதிகளிலே கண்டபிரகாரம், ஜடம் (அசேதனமாகிய பாசம்), அசடம் (சேதனமாகிய பசு) என்னும் இரண்டையும் பிரமமானது செலுத்துந்தன்மையால் பிரமத்துக்கு முத்தொழில் எனப்படும் சர்வகர்த்திருத்தவமுடைமையாதல் எய்துகின்றது.

(ரு) அலுப்தசக்தி—(கெடுக்கப்படாத) சுவாபாவிகமாகிய சத்தியை உடைமையாதல் அலுப்தசக்தியாம்; இதுபற்றியே அவருடைய பராசத்தியானது ஞானசத்தி, பலசத்தி, கிரியாசத்தி எனப் பலவாறாகச் சொல்லப்படும் என்பது கொண்டு, (சுவேதாசுவதர VI. 8) சுருதி முதலாயின.

«[illegible]»

என்று கூறுவனவுமாம். சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சரூபசத்தி விசிஷ்டத்துவம் பிரமத்துக்கு ஸ்வாபாவிகமாம், இவ்வாறு விசிஷ்டசத்தி குணங்களோடு பிரமம் இருப்பதாமன்றி எக்காலமேனும் நிர்விசேஷமாயிருத்தல் (நிர்க்குணமாயிருத்தல்) இல்லையாம். *

முடிவிறந்த விசேஷ சத்தியுடைமையே அனந்தசத்தித்துவம். இந்த முடிவிறந்த சத்திகளையுடைமையினாலன்றோ பிரமமானது அனைத்தையும் உலகத்தை ஆக்கவும் அழிக்கவும் இயைக்கதாகின்றது. இதுபற்றியே (சுவேதாசுவதரம் III. 2.)

«[illegible]»

"இரண்டாவதிலதாய், உருத்திரர் ஒருவர் மாத்திரம் உளராய், இந்த லோகம் அனைத்தையும் பரமசத்திகளினால் ஆளுவாராயினார்" என்றும், அதாவசிரசு "அனைத்தையும் பிறப்பிக்கும் நாயகமாகிய பரமசத்திகளினாலே சமஸ்த லோகங்களையும் ஆளுகின்றார்" என்பது பொருள்பட

«[illegible]»

என்றும் கூறியவாறுமென்க. அனந்தசத்தியுடைமையால் பிரமமானது பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணமாயிற்று.

* (சைவபாஷியகாரர் மாயாவாதோபநிடதமாகாத வைதிக பாசுபதோபநிடதத்திலிருந்து பல சுருதிகள் வாயிலாக மேற்கோள் உதகரித்துப் போந்தவாறு, பிரமத்துக்கு (சிவனார்க்கு) சர்வஞ்ஞதாதி குணங்கள் உளதாந்தன்மை நிரூபணஞ்செய்து, குணங்களொன்றுமில்லையாக்கப்படும் நிர்விசேஷ்கள்வாம் மாயாவாதோபநிடதப் பிரகாரம் பேசப்படும் நிர்விசேஷ (நிர்க்குண)ப் பிரமம் பூர்வபக்ஷ ஒதுக்கிக் கண்டித்தனர் என்றும் கொள்கவாராக.)

அஷ்டமூர்த்தி ஸ்வரூபமே—பவர், சர்வர், ஈசானர், பசுபதி, உருத்திரர், உக்கிரர், பீமர், மகாதேவர் என்னும் அஷ்டநாமங்களுக்கும் அதிகரணமாயுள்ள (சிவத்துவ) வாச்சியம் பரப்பிரமமாம். இந்தப் பிரமம் சமஸ்த சப்தங்களால் உரைக்கப்படினும், அதன் பெருமை முக்கியமாகப் பவர்முதலிய நாமங்களினாலே புலப்படுவதாகும். இந்த எட்டு நாமங்கள் ஒழிந்த மற்றைய நாமங்களினாலே அப்பிரமம் சுட்டப்படா திருத்தலுமன்று மென்க.

௧. பவர் — எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் உண்மையினால் "பவர்" என்னும் நாமம் பிரமத்துக்குப் போந்தது, இந்தப் "பவ" என்னும் மொழி (இருத்தலாம்) சத்தை எனப் பொருள்படும் "பூ" தாதுவிலே யிருந்து பிறந்தமையினாலென்க. இது பற்றியே "சோமிய, சத்தாம் இது முதற்கண்ணிருந்தது, ஏகமாம் அத்துவிதியம்" என்றும் "சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரமம்" என்றும், "சத்தியாத்தம பிராணாராமம்" என்றும், "மன ஆனந்தம்" என்றும், "ஸர்மண" (சத்தாகிய மனம்) என்றும் பிறவுமாகச் சுருதிகள் எழுந்தனவாமென்க. "சத்குடம்" "சத்துபடம்" என்பன போல, சமஸ்த வஸ்துக்களிலும் ஊடுருவிநிற்றலால் சத்தாகிய பிரமமே அனைத்துக்கும் உபாதானமாதல் (காரணமாதல்) சித்திக்கின்றது, மண்ணோடு கூடிய கடமானது மண்ணினாலே ஆக்கப்பட்டதாய், (எனவே,) மண்ணையே உபாதானமாகக் கொண்டாற் போலாம். ஆதலினால், சத்தாகிய பிரமம் என்பது பவர் என்னும் சப்தத்தின் வாச்சியமாம்.

௨. சர்வர்—இம்சித்தல் எனப் பொருள்படும் "ஶ்ரு" என்னும் தாதுவினின்று பிறத்தலால், அது அனைத்தையும் சங்காரஞ் செய்யும் கர்த்தா பிரமம் என்று பிரதிபாதிக்கின்றது. இதுபற்றியே, "மகாசங்காரஞ் செய்பவராய், அனைத்தையும் கவளீகரணஞ் செய்பவராயுள்ளார்க்கு நமஸ்காரம்" என்பது பொருள்பட (அதர்வசிரசு)

"[illegible]"

என்றும், "இந்தப் (பிரமத்துக்கு) பிரமாவும் விஷ்ணுவுமாம் இருவரும் உணவாயினர்" என்பது கொண்டு (கடவல்லியும் II. 25.)

"[illegible]"

என்றும் பிறவுமாகப் போந்த சுருதிகளினாலே, "சர்வ" சப்தவாயிலாகப் பிரமத்துக்குச் சங்காரத்தொழில் உளதாதல் கேட்கப்படுகின்றது. *

௩. ஈசானர்—உபாதியில்லாத பரமைசுவரிய விசேடங்களுடைமையால் "ஈசானர்" என்னும் நாமம் பிரமத்துக்காயிற்று, "எவர் இந்த லோகங்களையெல்லாம் ஈசுரசத்திகளினாலே (ஈசசத்திகளினாலே) ஆளுகின்றாரோ" என்பது பொருள்பட (சுவேதாசுவதர) சுருதி

"[illegible]"

என்று உரைக்கின்றமையினாலென்க.

௪. பசுபதி — ஈசுவரராயுள்ளார் எவற்றையும் ஆளவேண்டியதன்மையால், பசுபதி என்னும் நாமம் பிரமத்துக்காயிற்று. இதுபற்றியே "நாற்காலும் இருகாலுமுடைய பசுக்களுக்கும் ஈசராயுள்ளார் பசுபதி எனப்படுவோர்" (இருஷ்ணயஜுர்வேதம் III. 1. 4.)

"[illegible]"

எனக் கூறியதுமாமென்க. பாசசம்பந்தத்தினாலே பசு என்னும் வியவகாரமுண்மையால், பசு என்னுமிடத்துப் பசு பாசம் என்னும் இரண்டும் கொள்ளக் கிடந்தன. பசுவாகிய சித்துக்கும், பாசமாகிய அசித்துக்கும் நாயகம் பிரமமாம் என அறியற்பாற்றும்.

௫. உருத்திரர் — சம்சாரரோகத்தைத் திராவகஞ் செய்தலால் (உருகச்செய்தலால்) உருத்திரர் என்னும் நாமம் பிரமத்துக்குப் பெயராகப் போந்தது. "பரமான்மாவைச் (சிவத்தை) அறிந்தவன் சோகத்தைத் தாண்டுகின்றான்" என்பது கொண்டன்றோ (சாந்தோக்கியம் VII. 1. 3.)

"[illegible]"

என்று கூறியதுமாமென்க.

௬. உக்கிரர் — (சூரியசந்திராதியராம்) ஒளிகளால் அடக்கப்பட மாட்டாமையால் உக்கிரர் என்னும் நாமம் பிரமத்தின் மேலாயிற்று. இதுபற்றியன்றோ, "அவ்விடத்தே சந்திரனுமின்றாம் சூரியனுமின்றாம்" என்றுகொண்டு (சுவேதாசுவதரம் VI. 1)

"[illegible]"

என்று கூறியது மாமென்க.

௭. பீமர்—சமஸ்த சேதனங்களையெல்லாம் (பசுக்களையெல்லாம்) நியாமகஞ் செய்தலாலும், அவற்றுக்கு அச்சமுண்டாக்குதலாலும் பீமர் என்னும் நாமம் பிரமத்துக்குப் பெயராய்ப் போந்தது. இதுபற்றியே "இவருக்குப் பயந்தே வாயு வீசுகின்றது" என்ற கருத்தினால் (தைத்திரீயம் II. 8.)

* (மேலே போந்த கடவல்லி சுருதியிலே காணப்படும் பிரமம் க்ஷத்திரம் என்னும் இரு பதங்களினாலே பிராமணரும் க்ஷத்திரியரும் சுட்டப்படாது, பிரமாவும் விஷ்ணுவுமாம் இருவருமே உணர்த்தப்பட்டாரென்க ; பிரமம் என்றமையினாலே பிரமாவானவர் கொள்ளப்பட, இடத்தினாலே "க்ஷத்திரம்" என்றது விஷ்ணுவையே உணர்த்திற்று. இதுவன்றி, புராணமும் விஷ்ணுவை க்ஷத்திரியர் என்று கொண்டு

"[illegible]"

என்று கூறிற்று.)

«ஸாக்ஷாத்ப்ரகாஶதே வந்தே।»

என்று கூறியதாமென்க.

அ. மகாதேவர்—மகத்துவ முண்மையாலும் பிரகாச முண்மையாலும் மகாதேவர் என்னும் நாமம் சிவனுர்க்குப் போந்தது. இது கொண்டே அதர்வசிரசானது "சிவபிரானை மகாதேவர் என்றது எற்றுக்கு?" என்னும் வினவுக்கு உத்தரமாக, "அனைத்தையும் ஒழித்துவிட்டு மகத்தாகிய பரமாத்தும ஞானயோக ஐசுவரியத்தின் பொருட்டுப் பூசிக்கப்படுகின்றார் என்பதுபற்றி மகாதேவர் என்னும் நாமம் போந்தது" என்ற கருத்தினுல், (அதர்வசிரசு)

«ஸர்வாந்பாவாந்பரித்யஜ்ய ஸர்வாந்லோகாந்
ஆத்மஜ்ஞாநயோகைஶ்வர்யே மஹதி மஹீயதே।»

என்று கூறிற்று. சமஸ்த சம்சாரதோஷமெல்லாம் அறுத்து, சமஸ்த மங்கலசார (குணநாமங்களுக்கு) உறைவிடமாக அறியப்படும் (பிரணவப்பாற்படும்) சிவதத்துவமானது சமஸ்த (சேதனுசேதன)ப் பிரபஞ்சோற்பத்திக்குக் காரணமாமியல்பு வாய்ந்தது. அப்படிப்பட்ட மகிமை வாய்ந்த சிவதத்துவத்திலே (நிமித்தமும் உபாதானமுமாம்) உபயகாரணமும் முற்றுவதாகின்றது. அந்தச் சிவதத்துவம் அப்படிப்பட்ட மகத்துவமுடைமையால் பிரமம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இந்தப்பிரமமே ஆனந்தாதி குணங்களுக்கு ஆசிரயமாய்ச் "சிவன்"என்று உரைக்கப்படுவதாகின்றது. *

ஆதலினுல் ஆனந்தாதிகளைத் தனித்தனியே பிரமமெனவிகற்பமுறக்கூறல் நிஷ்பிரயோசனமாமென்க. "மாயையைப் பிரகிருதி என்று அறிக" என்ற சுருதியிலே, மாயையானது காரணமாதலும், அம்மாயை ஈசுவரனுடைமைத்தமை உரைக்கவேண்டி எஞ்சிய சுருதியானது, "மாயையுடையானைமகேசுவரர்"என்று உரைத்தமையாலும் உணரப்படும். சூக்குமசிதசித் விசிஷ்ட பிரமம் காரணமும், ஸ்தூல சிதசித்விசிஷ்ட பிரமம் காரியமுமாகின்றது. ஆதலினுல் உலகோற்பத்தி லக்ஷணம் பிரமம் என்பது சித்தாந்த மாயிற்று.

இரண்டாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

---

* (பிரணவம் எனப்படும் பரப்பிரகிருதியின் இயல்பையுடையது சிவதத்துவம் என்று கொண்டன்றோ, சிவபுராணம்

«யா: ப்ரக்ருதிர்ஹ்யாத்ம்யா தஸ்ய யஸ்யாம் ஹ்ருதயமுச்யதே॥»

என்று கூறிற்று. யசுர்வேத ஆரணியகம்.

«ஓங்காரஞ்சைவ ஶிவதத்த்வதேவ்யம்॥»

என்று கூறினமைக்கிசைய, பிரமசக்கரமாகிய நிவிர்த்திகலையிலும், நாராயணசக்கரமாகிய பிரதிஷ்டாகலையிலும், வித்தியாகலையாகிய உருத்திரசக்கரத்திலும், சாந்திகலையாகிய மகேசுவர சக்கரத்திலும் தனித்தனியே வாய்ந்த நான்கு பிரணவப் பிரகிருதிகளும் முக்கியமன்றும் (கவுணமாம்), என்பதுகொண்டு

«ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரக்ருத் ப்ரணவாந்தேஶமவேஶ:
ஸோமோ்த்த்வ மௌளிஸ்ஸாந்த்யாதீத ஶிவ:॥»

என்று கூறினமையினலே சாந்தியாதீத கலையாகிய சதாசிவசக்கரம் எனப்படும் பிரமசக்கர பரப்பிரகிருதிச் சிவதத்துவத்தின்பாற்பட்ட பிரணவமே முக்கியமாம் என்பது பெறப்பட்டு, இந்தப்பிரணவத்தின் பொருள் சிவனுர் என்பது கொண்டு,

«ப்ரணவாத்மக ஶிவஸ்ஸாக்ஷாத் ப்ரணவாத்மகப்ரக்ருதி:॥»

என்றும்,

«ஶிவோவா ப்ரணவோஹ்யேஷ ப்ரணவோவா ஶிவ: ஸ்ம்ருத:।
வாச்யவாசகயோர்பேதோ நாத்யந்தம் வித்யதே யத:॥»

"சிவனே பிரணவம்; பிரணவமேசிவன்; வாச்சியவாசக சம்பந்தத்தினுல் பிரணவத்துக்கும் சிவனுக்கும் பேதமின்றும் என்றும் சிவபுராணம் கூறிற்று. பராசத்தியார் சிவனுக்குச் சமவாய சம்பந்தத்தினுல் உளர் என்பது கொண்டு அச்சிவபுராணம்

«அவயோரந்தரம் நாஸ்தி ஶிவஸ்ய ஶிவயோரிதி।»

என்று கூறிற்று. வைதிகபாசுபத யோகத்தையே முடிவாகக் கொண்டு நின்று பேசும் பரமமாகிய சிதம்பரோபநிடதங்களுக்கிசையப் பொருள் போதிக்கும் வேதாந்த சூத்திரமானது சிதம் பராசத்தியின்று வேறுறாத சிவபிரானையே இதயமாகவுடையதாகின்றது. பிரணவம் சிவதத்துவமேயாதலின் இவ்விடத்தே முன்னர்க் கூறிய உபயகாரணமும் சித்தமாகின்றது. சைவ பாஷ்யகாரர் சிவதத்துவத்தைப் பிரமம் என்றும், அந்தப் பிரமத்தைச் சிவன் என்றும் பொருள் பொருத்திக் கூறினர். பிரபஞ்சத்தின் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்கார, திரோபவ, அநுக்கிரகம் என்டன பிருகதாரணியோபநிடதத்துக் கார்க்கி ஆகாசம் எனப்படும் சிதம்பரத்திலே போய் முற்றுவதாமன்றி, சங்கராசாரியர் கருத்துறக் கூடஸ்தப் பிரமத்திலே போய் முற்றுவதன்றும்,

உண்மை விளக்கம்

அல்லது

சித்தாந்த தீபிகை.

1897ஆு மகாராணியார் வைர ஜுபிளி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க } 1897ஆு ஜூன்மீ 21உ திங்கட்கிழமை. { இலக்கம்-க

திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரம்.

அன்புடைமை.

அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலா
ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந் தாரே.

(இதன் பொழிப்புரை). அறிவிலார் அன்புஞ்சிவ (இன்ப நிலை) மும் வேற்றுமையுடையவென்று நினைப்பர். அன்பு குணமும் சிவம் குணியுமாகலான அவையிரண்டும் வெவ்வேறு பொருள்களாகாது ஓரே பொருளாதலை அவர் அறிகிலர். அவ்வாறவை யொன்றாதலை யறிந்தபின், தாம் வேறொன்றன் வயமாகாது அன்பேயாய அவ்வன்பே சிவமாதலின், அன்பேயான தாமும் சிவமாய்ப் பொலிந்திருப்பர். என்றவாறு.

(குறிப்புரை). அன்புடைய மடவாளொடு இணங்கும் ஆடவன் இன்புறும் அமயத்து அவளது அன்பு நலனை நோக்கும் தன்மையிழந்து அவ்வின்பமே தானா மாறுபோல, ஆன்மாவும் சிவத்தோடொன்றி யின்ப நுகர்வு முறைமையறியப் படுமென்க. அன்பு இன்ன தன்மைத்தென்று சுட்டிக் காட்டலாகாமையின், வாளா அன்பென் றொழிந்தார்; குழவியின்மீதுள்ள அன்பால் தாய்க்குப் பால் பெருகுமாறு போலவும், அன்புடையார் தம்மாலன்பு செலுத்தப்பட்டாரைக் கண்டவிடத்துத் தமக்கு இயல்பானே கண்ணில் நீர் சொரிகுமாறு போலவும், அன்புடைமைக் குறிகள் கொண்டே அன்புண்டென்றும் அது இன்ன வியல்பினதென்றும் அறிதற்பாலது. சிவம் என்பது இன்பத்திற்கு இலக்கணமாகவுள்ளது. அன்பு சிவத்தின் இயற்கைப்பொருளாயின் 'அன்பேசிவ மென்றது, அங்கொருகாலத்துச் சிவமாயது அல்லது ஆகும் எனும் பொருள்போதர "அன்பேசிவமாவது" என்று ஆக்கச்சொல் கொடுத்துக் கூறிய தென்னையெனின்;—அன்பு சிவத்தின் இயற்கைப் பொருளாயினும், இவ்வியல்பறியாது அவையிரண்டும் வேறு பொருளென்று திரியக்கருதிய அறிவிலான் பின்பவை ஒன்றேயாதலைக் கருதுமிடத்து அவனது மனவுணர்ச்சியான் அது செயற்கைப்படுதலின் அவ்வாறு கூறினாரென்பது. அன்பே சிவமாயமர்தல், பேரின்பவெள்ளத்தழுந்தி நிலைத்தல். அவ்விரண்டன் உண்மையியல் பறிந்தார்க்கு இப்பெரும்பேறு எய்துதல் உறுதியாகலான் 'அமர்ந் திருப்பாரே' என்னாது "அமர்ந்திருந்தாரே" என இறந்த காலத்தாற் கூறினார்; "வாராக்காலத்து வினைச்சொற்கிளவி, யிறப்பினு நிகழ்வினுஞ் சிறப்பத்தோன்றும், இயற்கையுந் தெளிவுங் கிளக்குங்காலை," என்றார் தொல்காப்பியனாராகலின்; 'இக்காட்டுக்குள் போனால் நீ உயிரிழந்தாய்.' என்பதுபோல. (க)

பொன்னைக் கடந்திலங் கும்புலித் தோலினன்
மின்னிக் கிடந்து மிளிரு மிளம்பிறை
துன்னிக் கிடந்த சுடுபொடி யாடிக்குப்
பின்னிக் கிடந்ததென் பேரன்பு தானே.

(இ-ரை.) பொன்வண்ண மழியத்திகழும் புலித்தோலாடையனும், திருமுடி வகையுந்தொறும் மின்போற் பிறழ்ந்து ஒளிவிளங்கும் மூன்றாம்பிறை நெருங்கிக்கிடந்த சடைமுடி யுடையனும், எல்லாப் பொருளும் தன் வைத்தலைத்துள்ள தீயால் அழிந்தகாலத் தவற்றின் சாம்பலாகிய திருமேனியிற் பூசிக் கூத்தாடிய இறைவன்பால் என் அன்பு பிரிக்கக் கூடாவாறு ஒன்றிக்கிடந்தது; எ-று.

(கு-ரை.) மாலே பிரமனே முற்றொழிந்த தேவர்களே முதலாயினோர் பிறரிருக்கவும், இறைவன்பாலே அன்பு செலு

த்தற்கென்னையோ? இடைப்பு என்று கடாவுவார்க்கு விடை யிறுப்பார் மூன்று காரணங் கூறினர்; பிறவிக்குவித்தாகிய யானென தென்னுஞ் செருக்கைப் பிறகட்டவர் அறுத்தா ரென்பது அவரைச் சிறப்புறக் கூறும் அவர் புராணங்களினு ளேயே பெறப்படாமையானும், அங்ஙனம் தாது பிறவி வேரறுக்கவே யறியாதார் தம்மைச் சார்ந்தார் தம் பிறவித் துன்பத்தை நீக்குவாரென்பது ஒருவாற்றானும் கிடைக்கப் பெறாமையானும், மாதேவன் அவற்றை யறுத்தனான் என்பதற்கு அகங்கார உருவினதாகிய புலியைக் கொன்று அதன் தோலை யுடுத்திருத்தலே சான்றென்பார் 'புலித்தோலினன்' என்றாகலானும் ஒரு காரணங் கூறினராயிற்று; "வேண்டுதல் வேண்டாமை" எனுந் திருக்குறள் உரையிலும் பரிமேலழகர் இவ்வாறே யுரை கூறினர். பிறதேவரெல்லாம் அழியா வின்பத்ததாய வீடுபேறெய்தற்கு வாயிலான ஞானமுடைய ரென்பதற்கோர் குறியின்மையின் அவரை யொழித்து, வீடுபேற்றை விரும்புவார்க்கு ஞானத்தைக் கொடுப்பாமென்பதைத் தெளிவுற விளக்கும் பொருட்டு இறைவன் ஞான சந்திரனைத் தலைமேற் பொறுத்திருத்தலை 'இளம் பிறை துன்னிக் கிடந்த' எனக் காட்டினராகலான் இரண்டாவது காரணம் கூறினர். பிரமன் மாலென்பார் முறையே படைத்தல் காத்தல் எனுந் தொழிற் குரியா ரெனவும் இறைவன் அழித்தற் றொழிற் குரியா னெனவும் அவ்வப் புராணங்களே விதந்து கூறுதலான், எல்லாம் அழிந்தொழிந்த காலத்து எஞ்சி நிற்பான் அழித்தலைச் செய்யும் இறைவனேயாம். ஆக, ஏனையோர் மேற் செலுத்து மன்பு அவர் அழியுங்கால் தானும் சிதையுமாகலான் அழியா அன்புகளுக்கலைக் களைகணாவான் இறைவனே யென்பார் "சுடுபொடியாடிக்கு" என்று கிளந்தோதினர். சித்தியாரினும் "இறுதியாங் காலந்தன்னில் ஒருவனே" என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. எனவே, மூன்றாவது காரணமுங் கூறினரென்பதாயிற்று. அப்பாய் நிலையால் 'தோலிற்' காடை யெனவும், 'இளம்பிறை துன்னிக்கிடந்த' என்பதற்குச் சடையெனவும் வருவித் துரைக்கப்பட்டது. பிறவு மன்ன. சுடுபொடி வினைத்தொகை, எண்டிறந்த காலங் காட்டிற்று. பொடி யென்பதற்குச் சொல்லாற்றலால் பூசி யெனவும், கூத்தாடி எனவும் பொருள் கூறப்பட்டது. பின்னிக்கிடத்தல், பிரிக்கப்படா வண்ணம் ஒன்றோடொன்று ஒற்றித்திருத்தல். முதற் செய்யுளில் அன்பின் தகைமையும், அவ்வன்பு செய்தார் எய்தும் பயனுங் கூறினர் இச்செய்யுளில் அன்பு செலுத்தப் படுவாரிவரென்பதும் அதற்குக் காரணமும் தெளியக் கூறினர். (உ)

> என்பே விறகா யிறைச்சி யறுத்திட்டுப்
> பொன்போற் கனலிற் பொரிய வறுப்பினு
> மன்போ டுருகிய கங்குழைவார்க்கன்றி
> யென் பொன்மணியினை யெய்தவொண்ணாதே.

(பொ-ரை.) என்புகளையே விறகாகமாட்டி அக்கூட்டத்திற் பிறந்த எரிதழலின்கண் தமதுடம்பின் தசையை யறுத்திட்டு அது பொன்னிறமாந்துணையும் வறுத்துச் செயற்கரிய வேள்வியை வேட்பாராயினும், அன்பினால் உளங்குழைந்து உருகுவார்க்கன்றி ஏனையோரால் என் பொன் மணிபோல்வான் எய்தப்படுதற்கெளியன் அன்று; எ-று.

(கு-ரை.) என்பே விறகாயிறைச்சி யறுத்திட்டுப், பொன்போற் கனலிற பொரியவறுக்குஞ் செயல் செயற்கரியவேனும், சூரன், சிங்கமுகன், இராவணன் முதலியோர்போல் அறம்பொருளின்பங்களுள் ஒன்றை விரும்பிச் செயப்படுவனவாகலான் உண்மை யன்பில்லா அவை பயனுடையவல்லவென்றார்; பல்வேறு சுவையவாய அடிசிலும் சுறியுஞ்சமைத்து வைக்கினும் உப்பில்வழி யவை கெடுதல்போல வென்க. அஃதேல், சூரன் முதலியோர் மாட்டன்பில்லை யென்றதென்னை? அவர் பெருந் தவம்புரியும் போதன்புடையராயினரன்றோவெனின்;—அவர்க்குளதாய அன்பு ஓரியைபுபற்றியுண்டாயதென்பது பெறுதலாலும், அதுதானும் நிலையுதலின்றி மாறி விட்டமையானும், ஈண்டுக் கூறியது ஒன்றன் பாற்பிறந்த விருப்பின் வழித்தல்லதாகலானும், பிரிவுபடாது ஒற்றுமைப் பட்டுக் கிடக்கு மென்று "பின்னிக்கிடந்ததென் பேரன்பு தானே" எனப் பின்னர் விளக்கியிருத்தலானும் அவற்றின் வேற்றுமை பெரிதென்பதாம். உருகுதல், கரைதல்; குழைதல், கரைதற்குக் காரணமாம் நெகிழ்ச்சி, நெகிழ்தல். மண், பெண், பொன் எனும் மூன்றின் மேலுஞ் செல்லுமவா ஒரு புடை யொத்தனவேனும், பொன்மேற் செல்வதே ஏனையிரண்டிற்குங் காரணமாதல் கண்கூடாக அறியக்கிடத்தலின், உலகர் பொன்மேற் செலுத்தும் பேரவாவைப் போல் ஈண்டாசிரியர் மறைமைப் பொன்றும் இறைவனைப் 'பொன்மணி' யென அன்போடழைத்து அப்பொன்றுலெய்தும் வீடெனும் மண்ணுலகையும், அதில் துய்க்கும் பேரின்பம் என்னும் பெண்ணையும் உய்த்துணர வைத்தவாறிக; இது 'சுருங்கச் சொல்லல், விளங்கவைத்தல்' எனும் செய்யுள் வளப்பாம். 'என்பே விறகா இட்டுக் கனலில் இறைச்சி யறுத்திட்டுப் பொன் போற் பொரிய வறுப்பினும்' எனப் பிரித்துக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. பொன்மணி, அழகிய மணி யெனவுமாம். அன்பில்லா வழிப்படும் செய்கை எத்துணை யரியவேனும் அவை பயனிலவென்பதிதனுற் காட்டப்பட்டது (ங)

> ஆர்வமுடையவர் காண்பரரன்றன்னை
> ஈரமுடையவர் காண்பரிணையடி
> பாரமுடையவர் காண்பர் பவந்தனைக்
> கோர நெருக்கொடு கோங்குபுக்காரே.

(பொ-ரை.) அன்புடையவரே சிவபெருமானைக் காண்பர்; அன்புடையவரே அவனது இணையடியாகிய வீட்டின்பத்தைப் பெறுவர்; யானெனதென்னுஞ் செருக்காகிய பொறை (பாரம்) உடையவர் பிறப்பைத் தேடிக்கொடிய துன்பங்களின் இடைக்கிடந்து விகாரமெய்துவர்; எ.று.

(கு-ரை.) ஆர்வ மெனினும், ஈரமெனினும், அன்பெனினும் ஒக்கும்; ஈண்டார்வம் நெஞ்சு கருதிய பொருண்மேற் செல்லும் பற்று; இது இப்பொருள் தருமாறு "அச்சமும்

"அவலமும் ஆர்வமு நீக்கி" எனும் மதுரைக் காஞ்சியில், நச்சினார்க்கினியாருரைத்தவுரையானுணர்க. அரனைக் கண்டார்க்கன்றி வீடுபேறெய்தல் கைகூடாமையின், "ஆர்வமுடையவர் காண்ப ரரன்றன்னை, ஈரமுடையவர் காண்ப ரிணையடி." என முறைதெரித் தோதினார். மாதேவன் அடிகளே வீடாமாறு "தாட்டாமரை காட்டித் தன் கருணைத் தேன்காட்டி." எனவும், "சேவடி படருஞ் செம்மலுள்ளமொடு, நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பிரிந் துறையுஞ், செலவுநீ நயந்தனையாயின்" எனவும் அதனை யுண்மையாக வுணர்ந்த திருவாதவூரடிகளும் நக்கீரதேவரும் அருளிச்செய்ததனா லுணர்க. இனி, இரட்டுறமொழிதல் என்னும் உத்தியால், "பாரமுடையவர் காண்பர் பவந்தனை" என்பதற்குச் சுமைதாங்கி நிற்போர் அதைத் தொலைக்க வழிதேடுவர் எனவும் உரைத்துக்கொள்க; ஈண்டுப்பவம், தொலைவது. மூலமலத்தைத் தொலைத்தற்குக் கருவியாதலின் பிறப்பும் பவமெனப்பட்டது. கோங்கு, விகாரம்; 'இவனென்ன கோங்கனுயிருக்கிறான்' என வழக்கினுள்ளும் இப்பொருளே பயத்தல காண்க. கோங்குபுகல் ஒரு தலையாகலான், "கோங்கு புக்காரே" என இறந்தகாலத்தாற் கூறினார். இதனால் அன்புளார்க்கு இறைவன் அண்ணியனென்றும் ஏனையோர்க்குச் சேயனென்றுங் காட்டப்பட்டது. (௪)

என்னன் புருக்கி யிறைவனை யேத்துமின்
முன்னன் புருக்கி முதல்வனை நாடுமின்
பின்னன் புருக்கிப் பெருந்தகை நந்தியுந்
தன்னன் பெனக்கே தலைநின்ற வாறே.

(பொ-ரை.) நான் இறைவனுக்குச் செலுத்துங் கனிந்த அன்பைப்போலச் சகத்திரே! நீவிரும் அன்பு செலுத்துமின். முதன்மையான அவ்வன்பைச் செலுத்தி முதல்வனது வியத்தகு தன்மைகளைக் கருத்தொருக்கி ஆராய்மின்; அவ்வாறு செய்திரேல், நந்திப் பெருந்தகை எனக் கருள்செய்தவாறு போல நுமக்கும் செய்யும்; எ-று.

(கு-ரை.) தன்னன்பு கரையுடைத்தெழும் வெள்ளமாய் அளவுபடாதிருத்தலின், வேறுவமை கூறுதலின்றித் தன்னனுபவ உணர்வினையே உவமை கூறுவாராயினர்; அவ்வாறு கூறுதல் வழுவோவெனின்;—"நான்பெற்ற வின்பம் பெறுக இவ் வையகம்" எனப் பின்னும் ஓதினாராதலின் அது அவ்வாறுதல் யாண்டையதென்க. இறைவன் தன்மைகளை உண்மையன்பான் ஆராயப் புகுதிரேல், அவ் வாராய்ச்சியில் அவற்றை இனிது தெளித்துக்காட்டுதற்பொருட்டு நந்தியும் நமக்குத் துணையாம் என்பது பின்னிரண்டடியின் கருத்து. முன்னன்பு, பண்புத்தொகை. அவ்வன்பு செய்தற்கு உபாயமும், அது செய்வார்க் கிடையூறின்மையும் இதனாற்கூறினார்.

தானொரு காலஞ் சயம்புவென் றேத்தினும்
வானொரு காலம் வழித்துணை யாய்நிற்கும்
தேனொரு பாற்றிகழ் கொன்றை யணிசிவன்
தானொரு வண்ணமென் னன்பினின் றானே.

(பொ-ரை.) தேன்போன்ற இன்ப வுருவினளாய உமாதேவியார் ஒரு கூற்றில் விளங்குகின்ற கொன்றைமலரை முடிக்கட்டணிந்த சிவபெருமான்றான் இன்ன தன்மையனென்றறிய வாராத என்னன்பில் நின்றான்; அதுவேயுமன்றி, ஒருவன்றான் தன்னை என்றாயினும் சயம்பு வெனத் தன் இயற்கைத் தன்மையைச் சொல்லித்தொழினும் அவற்குத் துறக்கத்தின் கண்ணும் ஒருகாலத்து வழித்துணையாகியும் நிற்பன்; எ-று.

(கு-ரை.) தன்னையடைந்தார்க்கு இன்பத்தை எளிதினளித்தலின் "தேனொருபாற்றிகழ்" என்றார். இன்பம் பெண்ணுருவழித்தாகப் பெறப்படுதல் உலக வழக்காதலால், ஈண்டும் பேரின்பத்தை உமாதேவியாரென உபசரித்துக்கூறினார். அன்றித் தேனொரு கூற்றில் பொலியுமெனக் கொன்றைமலர்க்கேற்றினுமமையும். கொன்றைமலர் ஓகார வடிவினதாக விருத்தலான் அது பரமேசுரனது பிரணவ ரூபத்தைக் குறிக்கும். கொன்றைமலர் என்பதில கொன்றை என்பதற்கு ஆங்காரத்தைக் கொன்றாய் எனப் பொருள் சொல்வாருளராலெனின்;—ஆங்காரத்தைக் கொன்றானென்பதற்குப் புலியதள் (தோல்) உடுத்திருக்கின்றமையே சாலுமாகலான், அதன்மேலும் ஒன்றுகோடல்மிகையாதலானும், மதி, கங்கை, பாம்பு, மழு, பறை, மான், உமை, புலியதள், முயலகன் முதலியன பிறவும் ஒவ்வோராடையாளங்களைக் குறிப்பன வாகவும் கொன்றைக்கு மாத்திரம் வேறு பொருள் கோடல் முரணுறுதலானும், பொதுவாகச் சிவபெருமானணியுந்தாருக்கு (மாலைக்குக்) கொன்றையென்றே யான்றோர் உரைத்தலானும் அவ்வாறு கூறுதல் போலியென்றொழிக. மனத்தினானும் வாக்கினானும் உணர்ந்துரைக்கப்படுவனவெல்லாம் அசத்தாயொழியுமென்று சிவஞானபோதத்தில் "அசத்தறியாய் கேணீ யறிவறிந்தவெல்லா, மசத்தாகும்" எனக் கூறப்பட்டமையானும், அவ்வியல்பினனாய இறைவன்றானே விளக்க விளங்கினல்லது "இப்படியன இவ்வுருவன் இவ்வண்ணத்தன்" என அவனைச்சுட்டிக் காட்டல் யார்க்குஞ் சாலாமையின "தானொரு வண்ணமென் னன்பினின் றானே." என்றார் ஆசிரியர் திருமூலர். ஒரு காலவன் றன்மையை யறிந்தவா றுரைப்பார்க்கே யவன் அருந்துணையாமாயின், பலகாலும் அன்பால் இடையறாது நினைவார்க்கு அவன் அருள் செய்யு முறைமை எத்தகையது! என்னுங் கருத்தடக்கித "தானொரு காலஞ் சயம்புவென் றேத்தினும், வானொருகாலம் வழித்துணையாய் நிற்கும்" என்றோதினார். இதனால் அன்பின் சிறப்புக் கூறினார். (௫)

முன்படைத் தின்பம் படைத்த முதலிடை
அன்படைத் தெம்பெருமானை யறிகிலார்
வன்படைத் திந்த வகலிடம் வாழ்வினில்
அன்படைத் தான்றன கலிடந் தானே.

(பொ-ரை.) தொன்மையே மலத்தான் மூடுண்டு அறிவுமாழ்கிக் கிடந்த எம்மைப்பேர் அருட்டிறத்தால் அதை யொழித்துத் தனதுபேரின்பத்தைத் துய்ப்பிக்கக் கருவிகரணங்களைப் படைத்து அன்றே வீட்டின்பத்தையும் தன்னில் வெளிப்

படைத்தி யருளிய முதல்வன்பால் அன்புசெலுத்தி (அடைந்து) அவன் செய்யுமுதவியை யறிகிலராகி உலகவாழ்க்கையினும் அசைபெயமைத்து வைத்த அப்பெருமானைதன் றவுகைதனிடத்து நிலையாவாழ்க்கையிலேயே உறுதிகொண்டு ஆ! கெட்டார்; எ-று.

(கு-ரை.) தனக்கோர் பயன் கருதாது உயிர்களின்பொருட்டே ஐந்தொழிலியற்றும் இறைவன்பால் அன்பு செலுத்தாமை பெரிதும் இழுக்குடைத்தென்பார் "முன்படைத்தின்பம் படைத்த முதலிலை" எனக் கூறினார். மலத்தைக் கழுவுதன்மட்டி னமையாது பேரின்பம் பயக்கும் வீட்டையும் உடன்படைத்த இறைவன்கருணைக் களவின்மை கூறுவார் 'இன்பம படைத்த' வென உடம்பொடு புணர்த்தார். களிம்பு மூடிய செம்பைத் தூய்மை செய்தற்கு நாடோறும் புளியிட்டு விளக்குதல்போல, மலப்பட்ட உயிரையும் கருவிகரணங்கள் கொடுத்துத் தூய்மைசெய்யினல்லது அவை போகாமையின் படைப்பு முதலிய ஐந்தொழிலும் அதற்கொரு தலையான வேண்டற்பாலதாயின. படைப்பு முதலிய தொழிற்படுங்கால் உயிர்க்கு அறிவு விளங்குதலின், அவ்வறிவால் தமது இடையீடின்றி வரும்பிறவித் துன்பத்தை விரைவில் நீத்தற்கு அன்புசெய்க வென்பார் 'அன்படைத்து' என்றார். ஒரு பொருளின் சிறப்பறிந்தன்றி அப்பொருளின்கண் வேட்கை (ஆசை) செல்லாமையின், வீட்டின்பச் சிறப்பறியாச் சிற்றுயிர்க்கு அவ்வின்பத்தினுயர்ச்சியை அறிவுறுத்தற் பொருட்டு இறைவன உலகஇன்பம் நிலையுடைத்தன்றி யழிதன்மாலைத (அழியுந் தன்மைத்) தேறும ஒருபுடை வீட்டின்பத்தோடொத்தல் கருதியச் சிற்றுயிர்க்குப் புலனாக அதை வைத்தான என்பார் "அனபடைத்தான் றனகவிடர்தானே" எனக கூறினார். உயிர் சிற்றின்பத்தை நுகருங்கால் அவ்வின்பத்தின வயமாய் அதை யின்னதெனப் பிரித்துணராது ஏனையவற்றையும அறியாது நிற்குமாறுபோல, வீட்டினும் நிற்குமாமெனபது. 'வீட்டிற்குக் கருவியாயமைந்த உலகின் பத்திலேயே மக்கள் உறுதிகொண்டார்; இஃதென்!' என ஆசிரியர் இரங்கிக் கூறினார். பெருமானை என்பது ஈண்டுச் சுட்டுப்பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது; "பொருளொடு புணராச் சுட்டுப்பெயராயினும், பொருள் வேறுபடாது தொன்றும்மே." எனுந் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரச் சூத்திரத்தில் நச்சினார்க் கினியார் உரைத்த உரையான் இவ்வாறு வருதல் அறிந்துகொள்க. வன்பு, வன்மை, ஈண்டு உறுதிப் பொருண்மேற்று. இத அகலிடம் வாழ்வினில் வன்படைத்தெம்பெருமானை யறிகிலார் எனவும், தன் அகலிட வாழ்வினில அன்படைத்தான் எம்பெருமான் எனவும் பொருட்கேற்ப மாற்றியுரைக்க; இவவாறு கொளளுங்கால், வாழ்வினில் என்பது தாப்பிசைப் பொருள்கோளாய் இடைநின்று முன்னும் பின்னும் இயைந்து பொருள்தரும். உதவிசெய்தோன் பால் அன்பு செலுத்தல் மரபென்ப திதனாற் கூறினார். (எ)

கருத்துறு செம்பொன்செய் காயத்திற் சோதி
யிருத்தியும் வைத்து மிறைபென் றேத்தியும்
அருத்தியு ளீசனை யாரருள் வேண்டில்
விருத்திக் கொடுத்திடும் விண்ணவர் கோனே.

(பொ-ரை.) பொன்செய் கொல்லன் கருவில் செறிந்து விளங்கும் செவ்விய பொன்னைப்போல, இறைவனால் படைக்கப்பட்ட இவ் உடலினகத்தே ஒளிப்பிழம்பாயுள்ள பெருமானை நிலைபெயராது வைத்துத் தலைவனே! எமக்கருள்செய்க; என்றன்பி னுள்ளிருக்குமிறைவனை அவ்வன்பால் வழிபட்டு அவனருளை வேண்டினால் தேவர்க்கரசாம் மாதேவன் நமக்குப் பெருஞ்செல்வத்தைக் கொடுத்தருளுவன; எ-று.

(கு-ரை.) கருவிலுள்ள பொன்போல் காயத்திலுள்ள சோதியென உவமை கொள்க. கொல்லன் கருவினலெய்தும் பயன் பொன்னுருக்குதலேபோல் இம்மக்கள் யாக்கைபெற்றதனாற் பயன் அவனை அதனுள்ளிருத்தி வழிபடுதலே யாமென்பார உவமை முகத்தால் விளக்கினார். அவ்வாறிருத்தி வழிபடா வழியதனாற் பயனில்லை யெனபதாம். ஞானமெய்துவார் கடவுளுக்கு வடிவங் கற்பித்துக்கொண்டு வணங்குதல் கூடாமையானும், வடிவுடைப்பொருள அழிவெய்து மாதலானும், இவரும் (ஞானமெய்துவோரும்) வடிவுகொண்டு தொழின் இவர் வழிபாடு மழிவெய்து மாதலானும் ஈண்டாசிரியர் வடிவுகூறாது 'சோதி' எனப் பிண்டமாத்திரையே கூறியொழிந்தார்; இதுபற்றியன்றே ஆலயங்களில் சிவலிங்கங்களை தாபித்ததூஉம, இந்திரன் முதலாயினோர் சிவலிங்க வழிபாடு செய்ததூஉமெனக. "வேண்டியார் வேண்டியதே ஈவான கண்டாய" என வாகீசப் பெருந்தகையும், "வேண்டுநர் வேண்டியாங் கெய்தினர் வழிபட." என நக்கீரதேவரும் அருளியவாறுபோல ஈண்டும் "வேண்டில் விருத்திகொடுத்திடும்." எனக் கூறினார். கருத்து உறு எனப் பிரிப்பார்க்கு உவமைகோடல் அமையாமையின் அது பொருந்தாது. கரு, குகை, உறு, செறிந்த; உறு செம்பொன வினைத்தொகை. இருத்தல், நிலைபெயராது வைத்தல். அருத்தி, அன்பு. ஆரருள், நிறைந்த கருணை. அன்பின் முதிர்ச்சியே அருளாமாகலான் 'அருத்தியுளீசனை ஆரருள் வேண்டில' என்றார்; இதனால், அன்புடையார்க்கு அருட்பேறு ஒருதலையென விளக்கப்பட்டது. விருத்தி, செல்வம்; ஈண்டு வீட்டின்பமாகிய ஒரு பெருஞ்செல்வம். தனவயமல்லாது பிறர்வயப்பட்டான், தன்னையடைந்தார்க்கு அவர் விரும்பிய பெருஞ்செல்வத்தைக் கொடுதல்கூடாமையின், ஈண்டுக் கூறப்பட்ட இறைவன் அன்னன் அலன் எனபதற்கு அவனதுக் காரண இடுகுறியாயமைந்த 'மகாதேவன்' எனும் பெயரே சான்றெனபார் அதன் பரியாயநாமத்தால் 'விண்ணவர்கோன்' என்றார். ஆக, முழுமுதற் செல்வத்தைக் கொடுப்பானிவனென்றே ஆசிரியர் தெளியக் கூறினாராயிற்று. அன்பின் வழிபடுவார்க்கெய்தும் பெருஞ் செல்வத்தை இதனுட் கூறினார். (அ)

நித்தலும துஞ்சும் பிறப்பையுஞ் செய்தவன்
வைத்த பரிசறிந் தேயு மனிதர்கள்
இச்சையுள் வைப்ப ரெந்தை பிரானென்று
நச்சியே யண்ணலை நாடகி லாரே.

(பொ-ரை.) ஏனைய சங்காரமேயன்றி நாடோறும் இப் பிறவியிலேயே சங்காரத்தொழிலை அவன் நிகழ்த்துமாற்ற

மையை யறிந்தும் மக்கள் எம்மப்பன், எம்பிரான் எனத் தம் அன்பான் வழிபடுவர்; என்று விரும்பியாதல் எம் அண்ணலை யாராய்கின்றிலர் பலர் அந்தோ! எ-று.

(கு-ரை.) ஜீவகைச் சங்காரத்துள் நிசசங்கார மொழித் தொழிந்தவெல்லாம் புறச்சமயத்தார்க்கு உடன்பாடன்மையின், ஈண்டாசிரியர் நிசசங்கார முகத்தானே மாதேவனுக்கு இறைமை (தலைமை) கிளத்தலை விளக்குகின்றார். உயிர் தன்வயத்ததாயின் நெடுநாள் துயிலொழிந்திருக்கவுங் கூடும்; அங்ஙனங் காணப்பெறாமையின் பிறர்வயத்ததேயாம். அவ்வாறு பிறர்வயத்ததாம் உயிர் துயில்கூடும்பொழுது தன்னை மறந்து அதற்குட்படுதலானும், அத்துயில்தானும், (செய்வோரின்றிச் செய்வினை யின்மையின், குயவனின்றேல் குடமின்றாடியது போல) தன்வினை நிகழ்ச்சியை யுண்டுபண்ணுமொருவனை யுடைத்தாமாதலானும் சங்காரகர்த்தாவெனப்படு மிறைவனே நிசசங்காரத்தைச்செய்வோன் என்பது பெற்றாம். பெறவே, பகல்முழுதும் தொழில்செய் திளைப்புற்ற உயிர்க்குப் பெருங் கருணையினால் இறைவனே அவ் விளைப்பாறுதற்பொருட்டுத் துயில்கூட்டுகின்றானென்பதாம். எனவே, சங்காரமெனபது இளைப்பாறுதலைக் கூட்டி வைக்குங் கருவியாமென்பதிதனால் இனிது விளங்கும். சித்தியாரினும் "அழிப்பிளைப்பாற்றல்" எனப்போந்தவாறுணர்க. இவ்வாறு நாடோறும் நம்முயிர்க்குறுதியாவனவற்றையே நாடிச்செய்யும் எம்பெருமான்பால் அன்புவைத்தல் எத்துணைச் சிறந்ததென இதனால் ஏதுக்காட்டியவாறும். (௬)

அன்பினுள் ளான்புறத் தானுட லாயுளான்
முன்பினுள் ளான்முனி வர்க்கும் பிரானவன்
அன்பினுள னாகி யமரு மரும்பொருள்
அன்பினுள் ளார்க்கே யணைதுணை யாமே.

(பொ-ரை.) முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னாயும், பின்வரும் பொருட்குப் பின்னாயுமுள்ளான்; தேவரேயன்றிப் பெருந் தவத்தினர்க்குந் தலைவனாயுள்ளான்; இத்தகையான், அன்பினுள்ளு மிருப்பான். புறத்துமிருப்பான, அன்பே உடலமாகவும் கொண்டான்; இதுவேயுமன்றி, அன்பென்னுங் கருவூலத் (பொக்கசம்) துட்பொதிந்த பெறற்கரும்பொருளாகலான், அவன் அன்புடையார்க்குத் தாங்குந் துணையுமாகும்; எ-று.

(கு-ரை.) ஒரு பொருளே அன்பினுள்ளும், புறம்பும், அன்பாயும் ஆதல் எவ்வாறெனின்;—உருவப்பொருளா (தூலவஸ்து) யினன்றோ அவ்வாறு வியாபித்தல் கூடாது; நுண்ணியதிலும் நுண்ணியனாகிய இறைவன் அவ்வாறியாண்டும் வியாபித்தல் சால்புடைத்தேயாம்; ஞாயிற்றின்ஒளி (சூரியப்பிரகாசம்) கண்ணினுள்ளும், புறம்பும் நிறைந்திருத்தல்போல வென்க. ஒரு பொருட்கு, உள்ளும், வெளியும், அப்பொருட்டன்மையுமென மூன்றின்மேற பிறிதின்மையின் அம்மூன்றையும் ஆசிரியர் எடுத்தோதினார். இவற்றுளொன்றே கூறின இறைவனது வியாபி யாற்றலுடைமைக் கஃது இழுக்காமாதலால். முன்னுள்ளான் என்று கூறின் பின்னிலான் எனவும், பின்னுளானெனின் முன்னிலான் எனவும்பட்டுக் குற்றமாமாகலான் 'முன்பினுளான்' என உடன்கூறினார்; திருவாதவூரடிகளும், "முப்பாணிளையவனை முன்னவன் பின்னவன்" எனத் திருக்கோவையாரிற்கூறி யருளினமை காண்க. அன்பினுள்ளார்க்கு அவன் உற்றுழி உதவும் துணையாமென்பதற்கு ஏதுக்கூறுவார், பொக்கசம பெறுநர்க்கு அதனுட்பொருள் கிடைத்தல் ஒருதலையாமாறுபோல, அன்பாகிய பொக்கசம் பெற்றார்க்கு அதனுள்ளிருக்கும் எம்மிறைவனும் அரும்பெரும்பொருள் எளிதிற் பெறல் கைகூடும் எனக் கூறினாராகலான் "அன்பினுளாகி யமரு மரும்பொருள்" என்பது கூறியது கூறலன்மையுணர்க. 'அரும்பொருள்' என்பதனால் அன்பைப் பொக்கசமாக உய்த்துணர வைத்தாராகலான் இஃது ஏகதேச வுருவகமாமென்க. அணைதுணை, உற்றுழியுதவுந்துணை. முடிந்தது முடித்தல் என்னு முத்தியால், முதற்செய்யுளில் கூறிய கருத்துப்பொருளே இதனுள்ளும் போதருமாறு முடிவுகூறி, 'அன்புசெய்வாரை யறிவன் சிவன்' எனுங் கிழகிளாத்திற்கு "அன்பினுள்ளார்க்கே யணைதுணையாமே" எனத தோற்றுவாய் செய்தார். இதனால் அன்புசெய்வார்க்கு இறைவன் பேரின்பம் எளிதில் கிடைக்குமென்று கூறியருளினார் ஆசிரியர் திருமூலனார் எனபது.

அன்புடைமை முற்றும்.

அருணந்தி சிவாசாரியார் அருளிச்செய்த
'சிவஞான சித்தியார்.'

முகவுரை.

இது, சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரம் பதினான்கனுள் இரண்டாவது; இதனாசிரியர் மெய்கண்ட தேவ சிவாசாரியர் மாணாக்கரும் அவரது தத்துவவுண்மைகளை விரித்து விளக்குபருவமான அருணந்தி சிவாசாரியர். சிவஞான போதம் "முதனூல்" என்றும், இது அதன் "வழிநூல்" என்றும் சொல்லப்படும். மெய்க்கண்ட தேவ சிவாசாரியர் அருளிய சிறியவும் சுருங்கியவுமான சூத்திரங்கட்கு இந்நூல் விரிவாகப்பொருள் எழுதிவிளக்கும். மேலும், இதனாசிரியர் சந்தான குரவர்கட்குள் இரண்டாவதாகவுள்ளவர். இவர் காலம் சற்றேறக்குறைய கி. பி. ௧௨௦௦ என்றுறுதிப் படுத்தலாம். இவர் "இருபாவிருபஃது" என்றவோர் சிறி நூலும் அருளிச் செய்திருக்கின்றார்; இதில், இந்திய தத்துவ சாஸ்திரங்களில் மிகமயக்குவனவாய்க் கிடக்கும் அருங்கொள்கைகளைத் தன்னாசிரியரை வினாவுதல் முகமாக விளக்கியருளினார். அருணந்தி சிவாசாரியரெனனும் பெயர் இவருக்குத் தமதாசிரியரான மெய்கண்ட தேவரைச் சந்தித்து அவரால் கடாட்சிக்கப்பட்டுச் சூட்டப்பட்ட பெயர்; இவரது மற்றொரு பெயா சகலாகம பண்டிதர்; இதுவும் சைவக் கல்வியில் அளவிறந்த புலமையும், ஆராய்ச்சியும் இருத்தல்பற்றி யிவர்க்குச் சூட்டப்பட்ட பெயராகத்தோன்றுகிறது. தாமியற்றியருளிய நூலில் தமது விரிந்த கல்வித் திறத்தையும் அறிவின்வன்மையையும் இனிது காட்டியிருக்கிறார் என்பதில் யார்க்கும் ஐயம்

நிகழாது. பரந்ததமிழ் மொழிக்கடலில் திரண்டெழுந்த தத்துவ சாத்திரங்களில் "சித்தியார்" ஒன்றே மிகப்பெரிதும் கல்விசத்திறம் விளங்கப் பெற்றதுமாகவுள்ளது; இவ்விஷயத்தில் மட்டும் வடமொழியில் மிகப் பெருங் கிரந்தமாயுள்ளவற்றோடு மிஃது வமிக்கப்படுந் தகையதன்று. அதல்லாமலும், உமாபதி சிவாசாரியார் தமிழ் மொழியில் நிறைந்த புலமை பெறுதற்குப் பயிலும் அரும்பெரு நூல்கள் ஆறென வகுத்து அவற்றுட் 'சித்தியா'ரையும் ஒன்றாக வைத்தருளினார்; அவை, திருக்குறள், பரிமேலழகர் உரையுடன், தேவாரந், திருவாசகம், தொல்காப்பியம், சேக்கிழார் பெரிய புராணம், சிவஞானசித்தியா ரெனபனவாம இந்நூலையும், இதன் ஆசிரியரையும் பற்றிச் செய்யுள் முகமாகக் கூறப்பட்ட துதிகள் கணக்கிறந்தனவேனும்,

"ஆறாறு தத்துவமுமாணவமும்வல்வினையு
நீறாக முத்திநிலை நிற்போர்க்குப்—பேறாகப்
பார்விரித்த நூலெல்லாம் பார்த்தறியச்சித்தியிலே
யோர்விருத்தப் பாதிபோதும்"

எனும சிவபோகசாகரச் செய்யுளாலும்,

"பாதி விருத்தத்தாலிப்பார்விருத்தமாகவுண்மை
சாதித்தார் பொன்னடியைத்தாள பணிவதெநாளோ"

எனுந் தாயுமானார் பாடலாலும் அதன புகழ்மை நன்கு எளிதிற விளங்கற்பாலவென்பது. அரிய சித்தாந்தசாத்திரம் பதினான்கனுள்ளும் சித்தியார்க்குரை யியற்றிய ஆசிரியர் பலருளர், அவர்களுள் அறுவர் இயற்றிய உரைகள் சென்னை சிந்தாத்திரிப்பேட்டை ம-ள-ள-ஸ்ரீ,கொ. சண்முகசுந்தர முதலியாரவர்களால் மிகுநன்குமதிக்கத்தக்கதாகத தமது "சிவஞானபோத யந்திரசாலை"யிற் பிரசுரிக்கப்பட்டன. நிற்க.

இனி யிந்நூல் இரண்டு பிரிவுடையதாய் முதற பிரிவு 'பரபக்க'மென்றும், இரண்டாம் பிரிவு 'சுபக்க'மென்றும், பெயர் பெறும. வடமொழியிலுள்ள 'சாயணாசாரியர் சர்வதரிசன சங்கிரகமே' போல, பரபக்கம் உலகாயிதம் முதலாக பாஞ்சராத்திர மிறுதியாக உக மதக் கொள்கைகளை எடுத்து விதந்து அவற்றை மறுத்துரைக்கும்; சுபக்கம் மெய்கண்டதேவ சிவாசாரியாரருளிய சிவஞான போதச் சூத்திரங்கட்கும், வெண்பாக்கட்குமு, விருத்தப்பாவால் விரிவுறப்பொருள் விளக்கி யிடையிடையே புறமதத்தார் என்றும் ஆசங்கைகளைப்பரிகரித்துத் தன் மதத்தை நிறுவும். இதில் (சுபக்கத்தில்) அளவையியல் என ஒன்று பிரத்தியேகமா யிருப்பதாலும், இந்திய தத்துவ சாத்திரங்களை யறிந்து கோடற்கிது மிகவுஞ் சிறந்த கருவியாயிருத்தலாலும், இதை யீண்டெடுத்து விளக்கி பின்னர்ப் பரபக்கத்தைக் கூறியதன் பின்னர்ச் சுபக்கத்திற செல்வோமாக.

விநாயகஸ்துதி.

ஒரு கோட்டனிருசெ வியன் மும்மதத் தன்
நால்வாயைங் கரத்தனாறு
தரு கோட்டம் பிறையிதழித் தாழ்சடை யான்
றரு மொருவாரணத்தின்றாள்கள்
உரு கோட்டன்பொடும் வணங்கி யோவாதே
யிரவு பகலுணர்வோர் சிந்தைத்
திரு கோடமயனதிருமால் செல்வமு
மொன்றோவென்னச் செய்யுந் தேவே.

(பொ-ரை.) கங்கையையும் வளைந்தபிறையையும் கொன்றைத்தார் தங்கிய சடையையு முடைய மகாதேவனால் பிள்ளையாகத் தரப்பட்டு, ஒரு கொம்பு, இரண்டு செவி, மூன்று மதம், தொங்குகின்றவாய், ஐந்து கை முதலியவற்றை யுடையனாய் யானைமுகத்தொடு விளங்கும் விநாயகப் பெருமான திரண்டு பதங்களும், தம்மைக்கரைந்த அன்புடையராய் இரவும் பகலும இடையறாது தியானிப்போருடைய அறிவின் கண்ணதான மலத்துன்பத்தை நீக்கும்; அதுவல்லாமலும் அயன் அரிமுதலியோர வாழ்வும் ஒரு பொருளுடையதாமா? என்று சொல்லும்படிச் சிவமாந்தன்மையையும் உண்டுபண்ணு மென்பதாம்.

(விசேடவுரைக் குறிப்புகள்). தனக்குமேற் பிறிதொரு கடவுளின்மையின் கணபதியை விநாயகரெனப் பட்டது. யானை முகமும், ஒரு கோடும், தும்பிக்கையும் அவருடைய பிரணவ வுருவத்தைக் குறிப்பனவாம். மும்மத மென்றது அவருடைய ஆற்றல்களான இச்சா ஞானக்கிரியைகளையாம். அவரது ஐந்து கரங்களும், படைப்பு, நிலை, இறுதி, மறைப்பு, அருள் என்னும் ஐந்து தொழிலைக் குறிப்பன. பாசநாசமும், பதிஞான விளக்கமும் எய்துவிக்கும அவரது கருணைத்திற மிரண்டையும் "சிந்தைத் திருகோட்டமே" என்றும, "செய்யுந் தேவே" என்று இப்பாட்டில் கூறியபோந்தவா றுணர்க.

மகாதேவர் கங்கையைச சூடிக்கொண்டிருத்தல் அவர் அகங்காரத்தை வெற்றிகொண் டிருந்தமையைக் குறிக்கின்றது; பிறைமுடித்தல், உண்மையடியாரை உயர் நிலைக்குய் பயதை விளக்குகின்றது; கொன்றைமலர் அணிதல், மந்திரவுருசான பிரணவவுருவத்தைக் காட்டுகின்றது. இங்ஙனங் குறிக்கப்பட்ட அடையாளங்கள் யோகிகட்கு வேறு பொருளுடையவாய் விளங்குமென்க.

அளவை.

அளவை காண்டல் கருதலுரையபாவம்
பொருளொப்பாறென்ப
ரளவை மேலுமொழிபுண்மையையிதிகத்
தோடியல்பென நான்
களவை காண்பரவையிற்றின்மேலு
மறைவரவை யெல்லாம்
அளவை காண்டல் கருதலுரையென்
றிம்மூன்றினடங்கிடுமே. (க)

(பொ-ரை.) பிரமாணங்கள் பிரத்தியட்சம், அனுமானம், ஆகமம், அபாவம், அருத்தாபத்தி, உபமானம் என ஆறு வகைத்தென்ப ஒருசாரார், மற்றொருசாரார் பாரிசேடம், சம்பவம், ஐதிகம், சுவாபிகம் எனு நான்கையும் அவற்றொடு

கூட்டிப்பத்தென்பர்; பிறிதொருசாரார் இக்கூறியவற்றின் மேலும் பலவுண்டென்பர்; இங்ஙனம் பலவகைத்தாய பிரமாணங்கள் உண்டெனக் கூறுவாருளராயினும் அவற்றினுடல்லையுய்த் துணரவல்லார்க்குப் பிரத்தியட்சம், அநுமானம், ஆகமம் என்னும் மூன்றனுள்ளும் ஏனைய அடங்குமாறு இனிது புலப்படுமென்பதாம்.

(கு-ரை.) ஆசிரியர் அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் தாமெடுத்துக்கொண்ட பொருளை யுறுதிப்படுத்தற்குப் பொதுவாக எல்லாராலும் ஒப்பப்படும் அளவைப் பாகுபாடும் அவற்றினிலக்கணமும் ஒருவாறு சுருக்க உரைக்கின்றார். அளவை, அளப்பது; தொழிலடியாகப் பிறந்தபெயர் அள (பகுதி) ஐ (வினைமுதற் பொருண்மை விகுதி) வ (உடம்படுமெய்) அது, எண்ணல், எடுத்தல், நீட்டல், முகத்தல் என நான்கு வகைத்தும் உலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் இந்நான்களவைகளானு மளந்தறியப்படுமாறுபோல, ஈண்டாசிரியர் தாமெடுத்துக்கொண்ட பொருளையும் அளந்து காட்டுவான் புகுந்தாராதலின் அளவையெனப் பிரமாணத்துக்குப் பெயர் கூறினார். அற்றேல், ஈண்டுக்கூறிய பிரமாணங்கள் எண்ணல், எடுத்தல், நீட்டல், முகத்தல் எனும் நான்கனுள் எதன் வாய்ப்படுவனவெனின்;—இந்நூலுள் ஆசிரியர் அளந்து காட்டுவான் எடுத்துக்கொண்ட பொருள் இறைவனும், உயிரும், வினையுமாதலான் இவை ஐம்பொறியானுங் கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்றறிதற்கமையாதன. எடுத்தல், நீட்டல், முகத்தல் என்பன உருவுடைப் பொருளை யளந்தறிதற்குப் பயன்படுவவல்லது அருவப்பொருளை யறிதற்குப் பயன்படா. ஆகவே மனத்தாற் குறித்துணரப்படுவனவாய அவற்றையளத்தற்குக் கருவியாவது எண்ணல் அளவையே யாமென்பது. வேறு பிறவும் அளவையெனப்படினும் ஈண்டுச் சிறப்புக்கருவியாகப் பயனுறுவது எண்ணலாதலின்றே "எண்ணென்ப வேனையெழுத் தென்பவிவ்விரண்டுங், கண்ணென்பவாழு முயிர்க்கு" எனவும் "எண்ணு மெழுத்துங் கண்ணெனத் தகும்" என்றும் பெரியோர் அருளிச்செயவாராயினர். எண் என்பதற்குப் பரிமேலழகர் கணிதம் என்று பொருள் கூறினாரெனின் அவ்வாறு கூறுதலுமாம். கணிதம் என்பது பொருள்களையளந்தறிதற் கருவியன்றே. சிறிது வேற்றுமையுடைய வேனும் கணிதமும் தர்க்கமும் உய்த்துணருங்கால் ஒன்றேயாம். ஆதலின் அம்முப்பொருள்களையும் குறித்துக்கொள்ளும் அளவைகணித மென்றலில் ஈண்டைக்காவதோர் இழுக்கில்லை. இங்ஙனமாயினும் எடுத்துக் காட்டிய குறட்பாவில் எண் என்பதற்கு உலகப்பொருளை யளக்குங் கணிதமென்றே கோடல் பொருந்தாது என்னை? 'ஆற்றினளவறிந்துகற்க' என்ற குறட்பா வுரையில், பரிமேலழகர் ஆற்றின் என்றதற்குச் சொல்லிலக்கண வழியது தர்க்கமாதலின் எனப் பொருள் வரைந்தமையானும், எழுத்து (இலக்கணம்) அறிவார்க்குக் கணக்கால் பெரும்பயன் விளையாது, தர்க்கத்தால் விளைதலானும் அவ்வாறு கூறுதல் பொருத்தமின்றென்றொழிக. காண்டல், கருதல், உரை இம்மூன்றையும் ஆசிரியரே விரித்து விளக்குதலின், ஈண்டொழிந்தவற்றை விளக்குவாம். இவ்

பொருளென வொன்றுண்டாயின் அன்றே யதனை யளந்தறியும் பிரமாணமும் இன்மையளவை (அபாவபிரமாணம்) வெனப் பெயர்பெறுமெனின்;—அற்றாயினும், உண்மையென்பது இன்மையென வொன்றிருந்தால்மட்டும் அறியப்படுதலானும் உதாரணமாகப் பொயயென்பதே யறியாத ஒருவனுக்கு மெய்யென்பது இன்னதெனப் புலப்படாதாதலானும் இன்மையும் உண்மையைச் சாதிக்கவே எழுந்ததா மெனக. மாயாவாதி பிரமம் ஒன்றேயுள்ளது ஏனை உலகுயிரெல்லாம் இல்லன வென்று வேதம் கூறுகின்றதென்பன். மற்றைப் பொருளிவவாயிடத்துப் பிரமத்தைப் பற்றிய ஆராயச்சி கூடாமையின், அவன் மறுத்துரைக்குமதே யவற்றினுண்மையைப் புலப்படுக்குமாயிற்று. ஈண்டு அபாவம் என்றதற்குப் பாழ் அல்லது சூன்யம் எனப்பொருள்கொண்டு இடர்ப்படுவர் ஒருபாலார் அபாவம் (பாவம=உள்ளது. அ-எதிர்மறைப் பொருளுணர்த்தும இடைச்சொல்) உள்ளதல்ல எனப்பொருள் படுதலின் அவ்வாறு கோடலபெரிதும குற்றமாமென்க. பொறிக்கு இலக்காகா உள்பொருளின நிலைமையே ஈண்டபாவ மென்றதாம். ஆதலின்றே இவைச் தருக்க நூலார் நான்கு வகைவாய்ப் ,
அவை, முன்னின்மை அல்லது ,
அல்லது பிரதித்துவமிசாட
அத்தியந்தாபாவம்
யே
இ
மை
லத.
கோ
றின
ர்வு
மை
வன்
மைு
டலி
மைய
யும்
உள்
ளமைய
புலப்
லின
திபட்
சொ
பொ
இதை
யினர்
யர் உ
பத்தி
"அருத்
பலவுன்
திராலுக்
யாம்.

மட்டும் ஒரு பயன் குறித்துச்சொல்லி ஒழிந்தால், அதை யறிபவன் இரவை விளக்குவது சந்திரன் என்றறிவான்; தோழியுந் தலைவியுங் கூடி விளையாடுமிடத்துத் தோழி தலைவியைநோக்கி நெறிச்செலும் ஆடவரை ஒவ்வொருவராய்ச் சுட்டி "இவர் நின் தலைவரா? இவர் நின் தலைவரா?" என்று வினவ, அவள் "அவரல்ல; அவரல்ல" என விடையிறுத்துத் தன் கொழுநன் வந்தவிடத்தும அவ்வாறே யவள் வினவ மொழிகொடாது வாளாவிருந் தறிவுறுத்தலும் இதுபோல வென்பது. இனம் பலவுள் வழியருத்தாபத்தி பயன்படாது ஆவாழ்கவென்றால் ஏனையவெல்லாம் இறந்துபடுகவென்று அருத்தாபத்திப் பிரமாணம் இதை யளக்காது, ஆவுக்கு மறுதலையான பொருள் ஒன்றாகாது பலவிருத்தலா னென்க. இதுவும் உய்த்துணரப்படுதலின் அனுமானத்துளடங்கும்.

மூன்றவது—உவமானம் அல்லது ஒப்பு.

இருபொருளின் றன்மையுணர்ந்தான் ஒருபுலவன், அவற்றி லொன்றேயறிந்தாற்கு மற்றதையும் அவனறிந்த பொருட்ட
...ொடுசார்த்திக் காட்டலாம். ஆ (பசு) இன்னதென
... சிலர் மரையென்னும் விலங்கின்பெயர்
இன்ன வடிவினதெனபதறிய
...றி யவர் 'ஆவின் வடிவறி
... கேட்
... கூ
...ர்ளை
...ளுள்
...ரண
...பொ
...வழ
...டாப்
...றிந்த
...விளக்
...ஆயி
இவை
...ன்று
...றின்,
...புண்மை
...வமை,
...ல்லன்
...தொல்
...டிடத
...விரிந்
...க முத
...தாலுல்
...அடங்
...
...மாராய்
...வலைது

டைப்பொருளின்கண் அதை ஏற்றுவதாம். உதாரணமாக, ஐந்து பூதங்களினும் ஓசைக்குப் பற்றுக்கோடாவதெதுவென் றாய்வுழி, நாற்றத்திற்கு மண்ணும், சுவைக்கு நீரும், ஒளிக்குத் தீயும், ஊற்றிற்கு (பரிசத்திற்கு) வளியும் (வாயுவும்) பற்றுக்கோடாதல் இனிதறியப்படுதலின், இவையொழிந்த விசும்பே (ஆகாயமே) ஓசைக்குப் பற்றுக்கோடென் றறிதல். அங்ஙனமாயின், முன் அருத்தாபத்திக்குக் காட்டியதில் தலைவி தன் கொழுநனொழிந்த ஏனையோரை மறுத்துக் கழித்து, இறுதியாக ஓர் ஆடவனை வாளாவிருந்து குறித்தமையின், இதற்கும் அருத்தாபத்திக்கும் வேற்றுமை கண்டிலமாலெனின்;—அறியாது கூறினாய், ஆண்டு ஏனையோரிற்பிரித்து வாளாவிருந்த தனமாத்திரையானே அவனைக் குறிப்பாலுணர்த்தினாள், ஈண்டவ்வாறன்றி மற்றவற்றினின்றுமகழித்ததன் மாத்திரையி னொழியாது கழிக்கப்பட்டதை ஒன்றனோடு சார்த்திக் கிளந்தோதுதலின அவற்றின் வேற்றுமை பெரிதெனபதாம. இதுவும் ஒருபுடை அனுமானததுள் அடங்குமாறறிக.

ஐந்தாவது—உண்மை அல்லது சம்பவம்.

அது, ஒன்றை (முழுப்பொருளைச்) சொன்னவிடத்து அதனுள் மறறொன்றும் (அதனுறுப்பும்) அடங்கிக்கிடத்தல். உதாரணமாக, நூறென்று சொல்வுழி யதனுள் ஐம்பது அடங்கிக்கிடத்தலும், உப்பங்கட்டிய கோலை எவி நின்றதெனின், அப்பத்தையும் நின்றதென்ப ததனுள் அடங்குதலும்போல்வன. இதுவும அனுமானத்துள் அடங்கும்.

ஆறவது—ஐதீகம்.

அது, பொறியா னறியவராதாயினும் பெரியார் வாய்ச்சொல்லானும், அவரெழுதிய நூலானும் அறியப்படுவது. (உ-ம்.) இம்மரத்திற் பேயுண்டு. இது, உரையா லனுமானத்துள் அடங்கும்.

ஏழாவது—சுவாபிகம் அல்லது இயல்பு.

அது உலகவழக்கானும் செய்யுள் வழக்கானும் அவ்வவ்வமயத்திற்கு இயைந்தவாறு பலபொருட் பொதுச்சொல் ஒரு பொருளையே சிறப்புறத் தருவது. (உ-ம்.) குதிரைமீதொருதோன்றலேறி நின்று ஒரு கோல் தாவென்றால், தடிக்கம்பைக் கொணர்ந்து கொடுக்காது குதிரைச்சம்மட்டி கொடுத்தலும, ஒரு ஓவியன் சோறுங்கறியுமயின்றி எழுகையில் ஒரு கோல் தாவெனின் குதிரைச்சம்மட்டி கொடாது தடிக்கம்பைக் கொடுத்தலும் போல்வன. இது காட்சியனுமானத்துளடங்கும்.

ஆங்கிலேய தருக்கநூலுக்கும் இந்திய தருக்கநூலுக்குமுள்ள வேற்றுமை பெரிதும் ஞாபகத்தில் வைத்தற்பாலது. முன்னையது பெயர்களினாலும், வாக்கிய பட்சங்களினாலும், அனுமான வாய்பாடுகளினாலும் பொருளைத் தருக்கித்து உண்மை தெளித்துரைக்கும்; பின்னையது பொருளினாலும், பொருட்பட்ச அனுமான ஏதுக்களினும் உண்மையையுள்ளது விளக்கும். ஈண்டுக் கிளந்தோதிய பத்துவகைப் பிரமாணங்

களிலும் சிலவற்றையே சில பல சமயத்தார் ஒப்புக்கொள்வர். உதாரணமாக, உலகாயிதன் காட்சியளவை ஒன்றையுமேகொள்வன்; பௌத்தனும் வைசேடிகனும் காட்சி அநுமான மிரண்டையுந் தழுவுவர்; சாங்கியர் இவற்றோடாகமத்தையும் ஏற்றுக்கொள்வர். நையாயிகர் இவற்றோடு உவமானத்தைக் கூட்டிக்கொள்வர்; சமணரும் பிரபாகரும் முன்னையவற்றோடு அருத்தாபத்தியையுந் தழுவுவர்; வேதாந்திகள் அவற்றோடும் அபாவத்தையும், பௌராணிகர் சம்பவத்தையும், ஐதிகத்தையும் ஏனையவற்றோடும் ஒருங்குசேர்த்துக்கொள்வர். இச்சமயிகள் ஒவ்வொருவரும் உண்மையையளந்து காட்டுங் கருவியாகவே தர்க்கநூலைக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; சிவஞான சித்தியாரிலும் இவ்விஷயம், கடவுளையும், உயிரையும், வினையையும் அளந்தவற்றி னியல்பறிதற் குதவியாம்படியே கூட்டப்பட்டது; முன் காட்டிப்போந்த தொகைையினருள் வைசேடிகநையாயிகர் தருக்கநூல்வழியே உண்மை காணப்போய், அதனாலேயே உயிர்க்கு வருந்துன்பமும் வேதனையும் ஒழியும் வழியை எய்தலாமென் றுரைப்பர்.

"என்று ஒருவன் ஆகாயத்தைத் தோல்போற் சுற்றுவான்
அன்று, சிவத்தையறியாமல் துன்பத்தினின்றும் நீங்குவான்."

(சுவேதாச் சுவதரம் அ-௨௦)

என்பதுபோல,

இனி, முன்னர்ப்பொருள்களை அளந்தறியும் வழக்கினிடத்து இடையிடையே வந்துறும் சிலபெயர்களையும் ஈண்டுவிளக்குவாம். அவை, பிரமாணம், பிரமேயம், பிரமாதா, பிரமிதி யென்பன. இவற்றுள், பிரமாணம் என்பது அளவை, இதன் திறமெல்லாம் மேலே குறித்துப்போந்தாம் ஆண்டுக்காண்க; பிரமேயம் அளக்கப்படுபொருள், அவை, திரவியம, குணம், கன்மம், சாமானியம், விசேடம், சமவாயம், சுபாவம் என எழுவகைத்து; இவற்றிற்குத் தமிழ்ப் பெயர் முறையே, பொருள், பண்பு, தொழில், பொது, சிறப்பு, ஒற்றுமை, இன்மை என்பனவாம். இவற்றி னியல்பெல்லாம் முன்னர் "அன்னியசாதியுந் தன்சாதியும்" என்னுஞ்சூத்திரத்தில் விரித்தெழுதுதும். பிரமாதாவெனினும் அறிஞெறவன் எனினுமொக்கும். பிரமிதி அறிஞெறவற்குக் கருவியாகச் சவிகற்ப நிர்விகற்பம் செய்துநிற்பது. (க)

மாசறு காட்சியை யந்திரியின்றி
விகற்ப முன்னு
ஆசற வறிவதாகு மநுமானம்
அவினு பாவங்
பேசுறு மேதுக்கொண்டு மறைபொருள்
பெறுவ தாகும்
காசறு முரையிம்மானந் தடங்கிடாப்
பொருளைக் காட்டும்.

(க-ரை,) மேற் செய்யுளில் பிரமாணம் இத்துணைத்தெனக் காட்டி அவற்றைக் காண்டல், கருதல், உரை என்னும் மூன்றனுள் அடக்கிக்காட்டினார்; ஈண்டவற்றின் இலக்கணங் கூறுவானெடுத்துக் கொண்டார்,

(பொ-ரை.) பிரத்தியட்சப்பிரமாணம் எனப்படுவது, சந்தேக விபரீதங்களின்றி விகற்பத் திறிதலையே முதலாகக் கொண்டு அசைவற (குற்றமற) ஓர்பொருளை அறிவதாம்; அநுமானம் எனப்படுவது, தன்னைவிட்டு நீங்காத காரணத்தையுடைய கரந்த (மறைந்த) பொருளை அக்காரணத்தாற் பெறுவதாம்; ஆகமம், காட்சி யநுமானம் இரண்டாலும் பெற அரிதாய பொருளைத் தெரித்துக்காட்டும். எ-று.

(கு-ரை.) காட்சியென்பதற்குச் சிறப்புப் பொருள் கண்ணாற் காண்பதாமேனும், பொதுவாகக் கண்ணிற் கண்டது போல் தெளிவுறப் புலப்படுதலின் அதை வாயிற்காட்சி, மனக்காட்சி, வேதனைக் காட்சி, யோகக்காட்சி, யெனக் கீழ்ப்பலவற்றோடு கூட்டிப் பகுப்பாராயினர்; நாவால் றுய்க்குஞ் சுவையே இனிமையாமேனும், பொதுமை நோக்கிக்கட்கினிமை செவிக்கினிமை எனப்பலவற்றோடுக்கூட்டி ஆன்றோர்வழங்கினாற்போலவென்பது;

"மாசறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே
காசறு விரையே கரும்பே தேனே"

எனச்சிலப்பதிகாரத்தும் போந்தவாறுணர்க. இதுவோ அதுவோவென ஐயுற்றுத் தெளிந்தும்,ஒன்றையொன்றாகக் கருதித் தெளிந்தும அறிதலின் 'விகற்பமுன்னு' வென்றார் இதனை (விகற்பம்) நிர்விகற்பத்தின் குறையெனக் கொண்டு பொருள் உரைத்தல் பொருந்தாது; வாயிற்காட்சியொன்றுமே நிர்விகற்பத்தோ டறிதற்பாலது என "உயிரினோடுணர்வு வாயில்" எனுஞ் சூத்திரத்து விதித்தலின், ஈண்டுப் பொதுவாக எல்லாக்காட்சிக்கும் இலக்கணங்கூறுவார் விகற்பமின்றி யறிவதாகுமெனக் கூறுதற்கோர் இயைபின்மையானும், ஐயந்திரிபின் நீங்கித் தெளிந்தறிதலும் விகற்பத்தறிதலே யாதலானுமென்க. முன்னுக என்பது கடைக் குறைந்து முன்னுவென நின்றது; முன் (இடைச்சொல் ஈண்டு வினைப்பகுதியாய் நின்றது) பகுதி ஆக குறைந்த ஆவினையெச்ச விகுதி. இதைச் செய்யா யென்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சமாகக் கொண்டு முன்னி (சுட்டி.) யெனப் பொருளுரைப்பாருமுளர். அவினுபாவம் பாவம், உள்ளது விநா, விட்டு நீங்குதல். அ, எதிர்மறை இடைச்சொல். ஆக, உள்ளதை விட்டு நீங்காமை. காரணத்தால் அக்காரணத்தையுடைய பொருளை அது வெளிப்பட்டிலதேனுமறிதலே அநுமானம். துறக்கம் (சுவர்க்கம்) உளதென்றும், நிரயம் (நரகம்) உளதென்றும், மேலேழ், கீழேழ் உலகமுள வென்றும் இவைபோல்வன பிறவும் காட்சியானும், அநுமானத்தானும் அறிதற் கியலாமையின் ஆகமம் அல்லது உரைப்பிரமாணமே அவற்றினுண்மையை யறிவுறப்பதாயிற்று. மானம் எனினும் அளவையெனினு மொக்கும. (௨)

கண்ட பொருளை யிரட்டுறவே
கருதலையந் திரியவே
கொண்டறிவாம் பெயர்சாதி குணமேகன்மம்
பொருளென் னவந்
துண்டல்விகற்ப வுணர்வினுக்குப் பொருளின்
னுண்மை மாத்திரத்தின்
விண்டலின்றி யறிவாகும் விகற்ப
மில்லாக் காட்சியே.

(க-ரை.) மேற் செய்யுளில் காட்சிக்குத் தடையாவன விலையெனப்பட்டது. இச்செய்யுளில் அவற்றி (தடையாவனவற்றின்) இலக்கணங்கூறி விகற்பத்தை யிரண்டுவகையாகப் பகுத்தல் நுதலிற்று.

(பொ-ரை.) ஐயம் அல்லது சந்தேகம் என்பது, காணப்பட்ட பொருளை இதுவோ அதுவோ என இரண்டு தன்மைப் படக்கருதல்; காணப்பட்டவொரு பொருளினிடத்து வேறொரு பொருளினின் தன்மையை ஏற்றியதுவே யெனக்கோடல் திரி அல்லது, விபரீதம் எனப்படும்; ஒரு பொருளை விகற்பித்தறியுமிடத்து அதன் பெயர், சாதி, குணம், தொழில், பொருள், என ஐந்துவகையானும் வேறுபடுத் துணரப்படும், இதுவே, சவிகற்பக் காட்சியெனப்படும்; நிர்விகற்பக்காட்சியென்பது, இவ்வாறு வேறுபடுத்தறிதலின்றிப் பொருளை மாத்திரம் அறிதலாம். எ-று.

(கு-ரை.) வழிப்போவான் ஒருவன் சேய்மையில் (தூரத்தில்) ஒன்றைப் பொதுமையாகக் கண்டு அஃது இன்னதெனத் துணியாது "குற்றியோமகனோ" என்று ஐயுறும்; இது ஐயம். மாலைக்காலத்துக் குறைந்த பார்வையுடையானோர் ஆண்மகன் நகரிமறுகில் (பட்டனத்தெரு) அந்திப்போது செல்கையில், ஒரு மடவரல் (பெண்) தன்கொழுநனோடு (கணவனோடு) ஊடி யறுத்தெறிந்த பூமாலையொன்றை வழியில் கண்டு "பாம்போ மாலையோ" என்றையுறாது அதைப் பாம்பென்றே கருதுட் கோடல் கண்டாயற்றே; அது திரிவாமெனக. காட்சி எழுவாய்க் காட்சியும (நிர்விகற்பம்) வேற்றுமைக் காட்சியும் (சவிகற்பம்) என இருவகைத்து; என்னை? பாலைநிலத்துச் செல்வான் மிகச்சேய்மையான ஓரிடத்தில் பலவாறு கவடு (பிளவு) பட்டு அடர்த்தியாகத் தோன்றும் ஒரு பொருளைக் கண்டான்; அப்பொருளின் பெயராதல, அப்பொருட்சாதியில் அது இன்னதென்றுதல், அதன் வண்ணம், வடிவு, அளவு, சுவை முதலிய பண்புகளையாதல், அதன் நடத்தல், இருத்தல், கிடத்தல், எழும்பல், வளைதல் முதலிய தொழிலையாதல், உலகத்துப் பலவகைப் பொருள்களுள் அஃது இன்னதென்றுதல் அறிந்திலன்; இஃது எழுவாய்க் காட்சி அல்லது நிர்விகற்பக் காட்சியென்றறிக. அவன் பின்னர் அப்பொருளைப்பற்றியவெல்லாம் அறிதற்கு அதன் அண்மைக்கட் (சமீபத்தில்) சென்றான்; சென்று உலகத்துப் பல்வகைப் பொருள்களுள் இது மரம் என்றப்பொருளுணர்ந்தான்; பின்னர் அதை யுற்றுநோக்கி மாமரம் என்று அதன்சாதியும், மரச்சாதியுள் இஃதின்னதெனத் துணிதற்கு அதன் பழத்தைப்பறித்துச் சுவைத்து அது கழியவும் (மிகுதியும்) இனிமை பயக்கக்கண்டு தேமாவென அதன் பண்புமுணர்ந்தான்; உலகத்தில் அறிபொருள் பலவுந்தத் தமக்குரிய தொழில் சில பல உடையவன்றே? ஓரறிவுடைய இத்தேமா எத்தொழில் செய்வதென்றாராய்கையில், அது நீரை வேரின்வழியே யிழுத்துப்பாலாகமாற்றிக் கொம்புகளின் வழிச்செலுத்தித் தளிர ஈன்று பின்னும் அத்தளிரை இடையறாது பாலூட்டி இலையாக வளர்த்து, அதன் பின்முகை முகிழ்த்து (அரும்புதள்ளி) அதை வாய்விரிமலராக்கி, அம்மலர் கவிவில் பிஞ்சு, இளங் காயாகவும், அது செங்காயாய் நறும்பழம் ஆகவும், உயிர்கள் வெளிவிடும் நச்சுக்காற்றைப் பகலில்தான் வாங்கியுட்கொண்டு நன்மைதரும் இனியகாற்றை வெளிவிட்டும் பெரும்பயன் விளையும் தொழில்செய்தலை யுணர்ந்தான். இவ்வாறொரு பொருளைப் பலவாறு வேறுபடுத் தறிதலே வேற்றுமைக்காட்சி யல்லது சவிகற்பக் காட்சியென்றறிக. மரத்தின் றொழில் அசைதல் நிற்றலென உதாரணங் காட்டுவாருளராலெனின், அசைதல் தன்றொழிலாகாது காற்றின்றொழிலாற் றோன்றுதலானும், நிற்றல் இறைவன் படைத்தற்றொழிலால் நிகழ்தலானும் அவ்வாருரை போலியென்றொழிக. இரண்டு, "மென்றொடா மொழியுட் சில வேற்றுமையின் றம்மின வன்றொடராகாமன்னே" என்பதனால் இரட்டு என வலித்தது. சாதி குணம் கன்மம எனும் வடமொழிக்கு இனம், பண்பு, தொழிலென்பன சேரியசொல். விகற்பவுணர்வெனினும் பகுதுணர்வெனினு மொக்கும. நிர்விகற்பக்காட்சியை எழுவாய்க் காட்சியென்ற தென்னையெனின்; பொருளினுண்மை யறிவெழுந்த விடத்தில் மாத்திரையை தோன்றலின் அவ்வாறு கூறினும்; தன்னிலையில வேற்றுமைப்படாது நிற்குஞ் சொலலுக்கு இலக்கணநூலார் எழுவாயெனப்பெயா தந்தவாறு போலவென்க. விண்டல், பிளத்தல், ஈண்டும், பலவாறாகப் பகுத்தல், காட்சிதொழிற பெயர், காண் (பகுதி) சி (விகுதி) ணகரம் டகரமாதல் வலித்தல் இஃதறியாதார் காட்சியைக் காக்ஷியென வடவெழுத்தானெழுதப. (௩)

காண்டல்வா யிம்மனந்தன் வேதனையோ டி-
யோகக் காட்சியென
ரண்டுநாள் காமனுமானந்தனக்குப் பிறர்க்கு
மென் றிரண்டா
மாண்டவுரை தந்திரமந்திரத்தோ டுபதேசமு
சொலென மூன்றும்
பூண்டவளவைக் கெதிர்புலன் றன்னியல்பு
பொதுவென் றிரண்டாமே.

(க-ரை.) மேறசெய்யுளில் லெல்லாம் காண்டல் முதலியவற்றி னிலக்கணங் கூறினார். ஈண்டு, அவற்றின் பாகுபாடும் இப்பிரமாணத்தால் அளக்கப்படும் பிரமேயத்தின் பாகுபாடு முணர்த்துகின்றார்.

(பொ-ரை.) காட்சியளவை, இந்திரியக்காட்சியெனவும், உள்ளக்காட்சி யெனவும், நுகர்ச்சிக் காட்சியெனவும், தவக்காட்சி எனவும் நான்குவகைப்படும்: கருதலளவை, தன்பொருட்டுக் கருதலும், பிறர்பொருட்டுக் கருதலும் என இருவகைத்து: ஆகமப் பிரமாணம் இறைவனருளிய வேதாகமும் மந்திரமும், உபதேசமும் என மூன்றும்; இப்பிரமாணங்களால் அறியப்படும பொருள்களெல்லாம் சிறப்பும் பொதுவுமென இரண்டு தன்மையுடையனவாம்; எ-று.

(கு-ரை.) வாயிற்காட்சி, பொறிக் காட்சி, இந்திரியக் காட்சி யென்பன ஒரு பொருட்கிளவி. வேதனை யென்பது ஈண்டு இன்பத் துன்பங்களை நுகர்தலே யாமாகலான், அக்

காட்சிக்கு துறக்கக் காட்சியென்றும். இயோகம் எனும் வடமொழிக்கு நேரிய தமிழ்ச் சொல் தவமேயாகலான் அக் காட்சியைத் தவக்காட்சி யென்றும். அறியாதார்தபஎ என்னும் வடமொழியே தமிழில் தவம் எனத்திரிந்த தென்றுரைப்பர். தவம் எனுஞ்சொல் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினென் கீழ்க்கணக்கு முதலிய ஆன்றோர் தனித்தமிழச் செய்யுட்கள் மிக்கு வழங்குதலானும், கூறியநூல்கள் இஞ்ஞான்றை (இக்காலத்து) த்தமிழ் நூல்களில் வடசொற்கள் மிக்குவிரவி வழங்கப்படுதல்போலாது செழுவிய தமிழ்ச் சொற்களினாலேயே புணர்க்கப்பட்டிருத்தலானும், அன்னசெய்யுட்களில் வடமொழிச் சொற்கள் வந்து வழங்கப் பெறுதல் வழுவாமென வீரசோழிய உரையாசிரியர் தெற்றிவழக்கொடு தேர்ந்துணர்வார்க் கின்பஞ் செய்யலின்றிப்பற்றி வடநூலெழுத்துக்களோடு என்று எடுத்தோதி விலக்குதலானும், பெருந்தேவனாரும் அதற்கிவ்வாறே உரைவரைதலானும் அதுதவு என்னும் வினையடியாகப் பிறந்து உலகின்பங்களைக் கெடுப்பது எனப்பொருள் படுதலானும் அது தமிழ்ச் சொல்லேயாமென்க. "அவாவென்ப தெல்லாவுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றுந் தவாப்பிறப்பீனும்வித்து" எனுந்திருக்குறளில், தவா எனும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்திற்கு முதனிலை தவு என்பதறிக. மாண்ட எனபதில் முதனிலைமாண் ஆகலான் (மாட்சிமைமுதலியவற்றிற்போல) பெருமையுள்ள எனப் பொருள் கொள்க; அது இறந்த எனும் பொருள் படுமிடத்து முதனிலை மாள் என்பது பெரிதும் நினைவுகூரத்தக்கது. புலன், அறிவு ஈண்டறியப்பட்ட பொருண்மே னின்றது. தன்னியல்பு, சிறப்பு. தருக்கசங்கிரகதீபிகையார் பதார்த்தங்களை ஏழென்று பகுத்து அவற்றுட் சாமானியம், விசேடம் எனும் இரண்டையும் கூறியிருக்க ஈண்டுப்பதார்த்தங்கள் அவையிரண்டுமென்று கூறுதல் மலைவாம்பிற வெனின்;—அறியாது கூறினாய்; ஆண்டுப் பதார்த்தங்களாவன இவை யென்பதூஉம், அவை இத்துணைத் தென்பதூஉங் கூறப்பட்டன. ஈண்டு, அப்பதார்த்தங்களின் றன்மையைச் சிறப்பென்றும் பொதுவென்றும் பகுத்து இவ்வியல்பிரண்டனுள்ளும் அவற்றை அடக்கப்பட்டது; ஆகலான் அதனோடிதுமலைவுறுமா றில்லை யென்றொழிக. (ச)

அன்னிய சாதியுந்தன் சாதியு
 மகன்று நிற்றல்
தன்னியல் பன்னியத்தைத் தவிர்ந்துதன்
 சாதிக் கொத்தல்
துன்னிய பொதுவியற்கை சொன்னவிவ்
 விரண்டி னுள்ளே
மன்னிய பொருள்களியாவு மடங்கிடு
 மான முற்றால்.

(க-ரை.) மேற்றன்னியல்பு பொதுவியல்பு என்று பகுத்தவற்றி னிலக்கணங் கூறுதல் றுதலிற்று.

(பொ-ரை.) தன்னியல்பு அல்லது சிறப்பியல்பு எனப்படுவது, தன்னின் வேறினமாயுள்ள பொருளையும், தன்னினமாயுள்ள பொருளையும் அகன்று நிற்றலாம்; பொதுவியல்பு, வேறினப்பொருளின் நீங்கித் தன்னினத்தைத் தழுவுதலாம்; இவ்விரண்டு பொருட்டன்மையினும் உலகியற் பொருள்களியாவும் அளந்து பார்க்கின் அடங்கும்; எ-று.

(கு-ரை.) தேமாவென்பது. வேறினமான இருப்பைமரத்தையும், தன்னினமான மாமரத்தையும் தழுவாது விலகி நிற்றலால்சிறப்பியல் புடையது. மாவென்பது வேறினமான இருப்பையை மாத்திரம் ஒருதது நிற்றலாற் பொதுவியல்புடையது. மரமென்பதே அன்னிய சாதியான விலங்கை யொழித்து நிற்றலால் பொதுவியல்பென்றும், மாமரம் சிறப்பியல்பென்றுங் கோடும் பிறவெனின்;—அவவாறு கூறின் தேமாவை இன்னவியல்பெனறுரைத்தற் கமையாமையின், உயர்வுடைய தேமாவினின்றுமே இயல்புவகுத்தறபாலது. அல்லதூஉம், ஒருவர்க்கு மைந்தனாயினான் பிறிதொருவற்குத் தந்தையாயினாறபோல, விலங்கு முதலியவற்றோடு நோக்குங்கால் மாமரம சிறப்பாகவும், தேமா முதலியவற்றோடு நோக்குங்கால் தான் பொதுவாகவு மாமென்று கோடுமாகலான் அதுபற்றி யீண்டைக்காவதோர் இழுக்கில்லையென்க, காட்சியளவையின் பாகுபாடும், கருதலளவையின் பாகுபாடும். அளக்கப்படு பொருட்டன்மையின் பாகுபாடும் முறையே கிளந்தோதிய ஆசிரியர் முன்னிரண்டின் இலக்கணங் கூறாது, இறுதியினுள்ள தன் இலக்கணமாத்திரம் ஈண்டுக்கூறியது இயைபின்றால் எனின்;—காட்சி கருதல்களின் பாகுபாட்டிலக்கணம் முன்னர் விரித்துரைக்கப்படுதலானும், அவற்றையெல்லாம் விரித்துரைத்தபின் இச்சிறிய இலக்கணத்தையோதின் மாணாக்கன் இயைபறியாது மயங்குமாதலானும்* சூசிகடாக நயம்பற்றிப்† பருந்தின் வீழ்கடாக ஈண்டுக்கூறியருளினார் ஆசிரியர் அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகளென்பது. சாதி, "ஒரு நிகரணவாய பலபொருட்குப் பொதுவாவதோர் தன்மை" எனச் சிவஞானசுவாமிகள் கூறியதனான் அஃதுணர்க. மானம் அளவு. (ரு)

உயிரினோ டுணர்வுவாயி லொளியுரு
 வாதி பற்றிச்
செயிரொடு விகற்பமின்றித் தெரிவதிந்
 திரியக் காட்சி
யயர்வில்இந் திரியஞான மைம்புலன்
 சார்ந்துயிர்க் கண்
மயர்வற வந்தஞான மானதக்
 காண்ட லாமே.

* சூசிகடாக வழக்கென்பது ஒரு கருமான் (இரும்பு செய் கொல்லன்) ஊசியையும் ஒரு பெருங் கொப்பரையும் செய்ய வேண்டியிருந்தால் சிறியவேலையான ஊசியைச் செய்து முடித்துக்கொண்டே பின்னாக்கொப்பரையைச் செய்யத்தொடங்குவதுபோல, நூல்களுள் அரும்பெறும் பொருள்களுள் எளியவற்றை முறைபிறழ்ந்தேயும் முன்னர்க் கூறி அரியவற்றைப் பின் கூறுவது.

† பருந்தின் வீழ்க்கா டென்பது. "ஆற்றொழுக்கரிமா நோக்குத்தவளைப் பாய்த்துப் பருந்தின்வீழ வன்ன சூத்திர நிலை" எனும் சூத்திரநிலை நான்கனுள் ஒன்று, அது ஒரு பயன்குறித்துப் பருந்தின் வீழ்ச்சிபோல் தெல்லென இடையில் முறைபிறழக் கூறிப்போதல்.

(க-ரை.) இச்செய்யுளாலும் கீழ்ச்செய்யுளாலும் மேல் பகுத்த நால்வகைக்காட்சிக்கும் இலக்கணங் கூறுவானெடுத்துக் கொண்டார்; அவற்றுள், இது இந்திரியக்காட்சி மானதக்காட்சியி னிலக்கணங் கூறுதல் நுதலிற்று.

(பொ-ரை.) உயிரோடொற்றுமைப்பட்ட அறிவு ஐம்பொறிவழியே சென்று ஐவகைப் பூதங்களில் ஐம்புலனையும் ஐயந்திரிபுக் குற்றங்களின்றி வேறுபடுத்துணராதறிதலே இந்திரியக்காட்சியாம்; இவ்வாறு உணர்ந்த ஐயறிவையும் குற்றமின்றி வேறுபடுத்தாராய்ந்தறிதலே மானதக்காட்சி அல்லது உள்ளக்காட்சியாம்; எ-று.

(கு-ரை.) 'மனமாதியாலுணர்தல் மன்னுபுலன்கள்' என்று சிவஞானபோதத்திற கூறியிருத்தலாற் பொறிவழிச்சென்றுணர்வது மனவுணர்வென்றே பெறற்றாம். பெறவே பொறியினும் நிகழ்வது மனவுணர்வேயாக அதையும் மானதக்காட்சியெனவே கூறற்பாற்று, அவ்வாறு கூறாது இந்திரியக்காட்சியென்றதென்னையெனின்;—நன்று கடாயினாய்; மனவுணர்வு சிறப்பும் பொதுவுமென இருவகைத்து. அவற்றுள் சிறப்புணர்வெனப்படுவது பொதுமையின் அறிந்தபொருளைப்பகுத்துணர்தலாம்; பொதுவுணர்வு, ஐம்பொறிவழியறியும் புலனுணர்வாம், யாண்டும் பொருட்கிலக்கணங் கூறுங்கால் சிறப்பாகவே கூறற்பாலது. அது பற்றியே சவிகற்பம் பண்ணும் உணர்வைமானதக் காட்சியென ஈண்டாசிரியர் மிக ஆழ்ந்து கூறுவாராயிற்று. மற்றைப்பொறியுணர்வில மனம் பொதுமையினிற்றலானும், பொறிகளின்றேல் அவ்வுணர்வு நிகழாமையின் ஆண்டுச் சிறப்புறுவது ஐம்பொறிகளேயாமாதலானும் அச்சிறப்புப்பற்றி ஆசிரியர் வாயிற்காட்சி யென்றோதினார். இது தலைமைபற்றிய வழக்காம்; என்னை? ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ஒரு பெயர்ப்பொதுச்சொல்லை பொருளொழியத், தெரிபுவேறுகிளத்தல் தலைமையும் பன்மையும், ''உயர்திணைமருங்கினுமஃறிணைமருங்கினும்'' என்று கூறினாராகலின், ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியாரும் தொல்காப்பியம் மரபியலில் மனவுணர்வோடு மக்கட்காறறிவுளதென்று தொல்காப்பியருரைத்ததைத் தழுவியும அற்றேல் மனவுணர்வான் அறியப்படும் ஐம்புலனுணர்ச்சியும் அம்மனவுணர்வில்லா விலங்குமுதலியனவற்றிற்கும், புன் மாமுதலியவற்றிற்கும் நிகழ்தல் கண் கூடாயறியப்படுதலின் அவற்றிற கெல்லாம் மனவுணர் வில்லையென்றதென்னை' யெனக்கடாவுவார்க்குத் தான் விடையிறுக்காது அவ்வவரே அறிந்து கொள்ள விடுத்தார்; இவ்வழக்கில் மாறுபாடுஞ்சமயிகள் பலருளராகலானும், எடுத்த நூல் தொல்காப்பியம் பொதுவாதலானும், அதில் தம் கொள்கை யிருந்தபடியை விளக்கின் பலர் முரணிக் கூறுவ ரென்னும் அச்சம் மீதூர்தலானும் வாளாவொழிந்தார். யா மேற்கூறியதே யவர்க்குங் கருத்தாதல் அவர் உரையில் உய்த்துணர்ந்தறிந்து கொள்க. சிலர் செயிர் என்பதற்கு ஐய மென்றும், விகற்பமென்பதற்குத் திரிவென்றும், தெரிவதென்பதற்குச் சவிகற்பத்தோடறிதல் என்றும் பொருள் கூறுபவாலெனின்;—செயிர் என்பது குற்றமெனப் பொருள்படுதலின் காட்சிக்குக் குற்றமாவது ஐயமுந்திரிவுமாகலால் செயிர் என்ற மாத்திரையானே அவையிரண்டும் அடங்குமாம்; வேறுபிரித்துரைத்தல் பொருந்தாதாம்; விகற்பமின்றி யென்பதற்குச் செவ்வனே பொருள் கொள்ளாது நலிந்து பொருள் கொண்டதனோடாதல் அமையாது தெரிவதென்பதற்குச் சவிகற்பத்தோடறிதல் எனப் பொருள் கூறல்போலியாம். என்னை? ஐம்பொறியும் ஐம்புலனை அறிதற்குக் கருவியாவதல்லது பகுத்துணர்தற் கருவியன்றென்பதூஉம், பகுத்துணர்தற் கருவி மனமென்பதூஉம் முற்காட்டினமாதலான், பகுத்துணர்தலான் சவிகற்பம் மனத்திற்கன்றி இந்திரியத்திற் கின்றென்றும், அதனால். மானதக் காட்சிக்கே சவிகற்பமுண்டென்றுங் கொள்க; இக் கூறியவாற்றான் அவர் உரைபோலியென் றொழிக. காட்சியெனுஞ் சொல் சிறப்பாகக் கண்ணாற் காண்டலுக்கே பெயராயமைதலின் ஈண்டு சுவை, ஒளி, யெனத்தொடங்கிக் கூறாது ஒளியென்க் கண்ணறிவினையே முற்கூறிய நுண்மையையும், ஆசிரியர் சகலாகம பண்டிதரின் ஆழ்ந்தகருத்தமைதியையும், கண்டு கொள்க. வாயில், மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி சுவை ஒளி யூறு ஓசை நாற்றம் என்பன ஐயறிவு புலன் அல்லது இவ்வறிவைப் பயக்கும் பொருள் அவை, மண்புனல் அனல் கால் விசும்பு (பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம்) மயர்வு, மயக்கம்; இது ஐம்பொறியாற் கவரும் உணர்விலுள்ள ஐயந்திரிவுகளாம். இக்குற்றந் தீரவந்த ஞானமே உள்ளக்காட்சியாமென்க. (ரு)

அருந்தின்பத் துன்பமுள்ளத்
தறிவினுக் கராகமாதி
தருந்தன வேதனையாங் காட்சி
சமாதியான் மலங்கள் வாட்டிப்
பொருந்திய தேசகால வியல்பகல்
பொருள்க ளெல்லா
மிருந்துணர் கின்றஞானம் யோக
நற் காண்டலாமே.

(க-ரை.) இது நுகர்ச்சிக்காட்சி, தவக்காட்சியிரண்டன் இலக்கணங் கூறுதல் நுதலிற்று.

(பொ-ரை.) உயிரறிவில் அராகதத்துவம் பொருத்தத் துய்க்கும் இன்பத்துன்பமே தன்வேதனைக் காட்சி; மலத்தினெழுச்சியை மனவொருமையாற் றொலைத்துப் பல்வகை நாட்டினும் முக்காலத்தும் நிகழும் இயல்பையும் பொருள்களையும் தாமிருந்த விடத்தேயிருந்து அறிதல் இயோகக்காட்சியெனப் பெயர்பெறும்; எ-று.

(கு-ரை.) ''விச்சையினராகந் தோன்றி வினைவழி போகத்தின்கண், இச்சையைப் பண்ணிநிற்கும்'' என வினையைச் செலுத்தித் துய்ப்பிப்பது அராகதத்துவமென்று இரண்டாவது சூத்திரத்துக் கூறுதலின் அதற்கேற்ப ஈண்டும் அராகமாதிதரும் என்றார். தவக்காட்சி யுளதென்பதற்குச் சான்றென்னை யெனின்;—அரசேய்மை நாட்டிலுள்ள நம் நண்பர்க்காதல், தாய் தந்தை மனைவி மக்கட்காதல், சுற்றத்தார்க் காதல் இன்பத் துன்பங்கள் நிகழின் நாமவற்றை யறியாதிருக்கையிலும் நம் முள்ளத்துள்ள அவற்றிற் கேற்ற குறிகள்தா

மே தோன்றல் இனிது காண்டுமன்றே; நமதறிவிற்கத்தகை யயறிதலைமை யிருத்தலாற்றான் அவை அங்ஙனந் தோன்றாவாயின அங்ஙனந் தோன்றினும் அவற்றை உறுதிப்படுத்தற் குரியவன்மை நிகழாவாறு மலம் நம்மை மறைத்தலான், அவற்றை நழுவவிடுகின்றோம். விலங்குமுதலியவற்றிற்கும், மக்களில் ஒரு சாரார்க்கும் அத்தகைக் குறிகள் தோன்றாமைக்குக் காரணம், அவற்றினறிவு முழுதும் மறைக்கப்பட்டிருத்தலும், மக்களிலொருசாராரும் (மிக மூடராய் விலங்கின்றன்மைப்பட்டிருப்போர்) கழிந்தபிறப்புக்களில் விலங்குமுதலியவாய்ப் பிறந்துழன்று இன்னுமளவாகாமல் நீங்குதலின் அப்போதுதான் மக்கட் பிறவியல் வந்திருத்தலால் அவர்க்கு மலநீக்கம் மிக வின்மையுமேயாம். இத்தகைக் குறிகளும் பலமக்கட் பிறப்புக்களால் அறிவுமிகப் பெருகி மலவன்மை குறைந்தவர்கள் மாட்டே காணப்படுதலின், மலநீக்கமே அவ்வறிவு நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமாமென்க. "காணிக்கொத்தது கோடிக்கு" என்னும் வழக்கால் (நியாயத்தால்) சிறிது மல நீக்கத்திறகே யத்துணையறிவு நிகழ்ச்சிகள் தோன்றுமானால், முழுதும் மல நீங்குமேல் பொருந்திய தேசகாலவியல் பகல் பெருள்களெல்லாம் இருந்தறியப்படும் தவக்காட்சி நிகழ்தற்கோர் தடையுமில்லை என்பதாம். எனவே, தவக்காட்சி மெய்ம்மையதென்பது எண்பித்துக் காட்டினும். இன்னுமிதைக கடாவிடைகளால் விரித்துக் கருதி யுண்மையறிந்து கொள்க. ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும். உள்ளம், உயிர் ஆராகமாதிதரும் என்பதை ஆராகமாதிதர எனத்திரிக்க. உள்ளதறிவினுக் காராகமாதிதா அருந்து இன்பத் துன்பம் எனமாற்றிப் பொருள்கொள்க. அறிவினுக்கு குவ்வுருவு ஏழாம் வேற்றுமை மயக்கம் பொருட்கேறப ஏழாம்வேற்றுமை கொள்க; "யாதனுருபிற் கூறிற்றாயினும் பொருள் சென்மருங்கில் வேற்றுமைசாரும்" என்றார் தொல்காப்பியனாராகலின் சமாதி, மனவொருமை நற்காண்டல் என விசேடித்தார், அது மல நீக்கததா லெய்துவதாகலி னென்க. (எ)

ஓர் துரை.—அய்யா, வாருங்கள், தங்களுக்கு மிகவும் கஷ்டம் கொடுத்தேன்.

வித்வான்.—அப்படிச்சொல்லவேண்டாம். அன்பர்கள் ஒருவரை ஒருவர் கசக்கினால் தானே இனிமை வெளிப்படும்

புலவர்.—ஆம் அவரை எவ்விதமாய் கசக்கினாலும், அவருக்கு கசக்காது.

***

ஒருவர்.—வேதநாயகன் என்பவர் தன் ஆசிரியனாகிய சுப்பிரமணியன் என்பவரை புகழ்ந்தார். சூரியமூர்த்தி என்பவர் கூட இருந்தார்.

புலவர்.—சுப்பிரமணியனை வேதநாயகன் தவிர மற்றோர் புகழ வல்லார். இது பொய்யல்ல. சூரிய மூர்த்தியே சாட்சி.

தாயுமான சுவாமிக ளருளிச் செய்த பாடல் உரை.

பரிபூரணானந்தம்.

சந்ததமு மெனதுசெய லினதுசெய லியானெனுந்
    தன்மையினை யன்றியில்லாத்
தன்மையால் வேறலேன் வேதாந்த சித்தாந்த
    சமரச சுபாவ மிதுவே
இந்தநிலை தெளியநா னெக்குருகி வாடிய
    வியற்கைதிரு வுளமறியுமே
இந்நிலையி லேசற் றிருக்கவென் றான்மடமை
    யிதசத்ரு வாக வந்து
சிந்தைகுடி கொள்ளுதே மலமாயை கன்மந்
    திரும்புமோ தொடுவே ழக்காய்ச்
சென்மம்வரு மோவெனவும் யோசிக்கு தேமனது
    சிரத்தையெனும் வாளு முதவிப்
பந்தமற மெய்ஞ்ஞான தீரமுந் தந்தெனைப்
    பாதுகாத் தருள் செய்குவாம்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
    பரிபூர ணானந்தமே.

(பொ-ரை.) எங்குப் பார்க்கினும் அங்கெல்லாம் பிரிவற நிறைந்துள்ள இன்பப் பொருளாயுள்ளவனே, எனதும்! எனது செயலெனப்படுவன வெல்லாம் நினதேயாம்; நான் எனச் சொல்லு மியல்பு உன்னின் வேறாக இல்லாமையால் நான் உனக்கு வேறு மல்லேன். இதுவே, வேதமுடிவும் ஆகமமுடிவும் ஒன்றுபடும் நிலைமையாம்; இவ்வரிய நிலைமையை ஐயந்திரிவின்றித் தெளிதற்கு அடியேன் மனமுடைந் துருகி வாடிய தன்மையும் தலைவனது திருவுளம் அறியுமன்றோ? இத்தகைய அரிய நிலையில் மனதொருக்கிச் சிறிதிருக்கலாமெனினும் அறியாமை என்னுட் புகுந்து குடிகொள்ளுகிறதே! அதனால், எங்கே மாயாமலங் கன்மமலங்கள் மீண்டும் என்னை வந்து பற்றுகிறதோ வென்றும், அதன் காரியமாக எங்கே பிறப்புக்கள தொடர்ச்சியாய் வந்துவிடுகிறதோ என்றும் என்மனமானது மிகவும் சிந்தித்து வருந்துகின்றது: ஆகலான், சிரத்தை யென்னும் வாளையென் கையிற்கொடுத்து, மெய்ஞ்ஞான மெனுந் தைரியத்தையு முதவிப் பிறவி வேர் அறுக்குமாறருள் செய்து நாயேனைக் காப்பாற்ற வேண்டும் ஐயனே! எ-று.

(கு-ரை.) அன்றே ஆணவமல மென்னும் இருளினுளழுந்தி ஒன்றையு மறியாது மாழ்கிகிடந்த உயிருக்குப் பெருங் கருணையினாற் கருவிகரணங்களைத் தந்து அறிவு நிகழப் பண்ணும் இறைவன் செயலன்றித் தனக்கொரு செய்கையின்மையானும், "ஆட்டுவித்தாலாரொருவர் ஆடாதார்" எனப் பெரியாரும் உரைத்தமையானும் எனது செயல் நினது செயல் என்றார். யானென்னுமறிவே இறைவன் றொழில் பெறக்கிடைத்த தாதலானும் அங்ஙனம் அறியுமறிவும் அதற்கிலக்கான பொருளும் இறைவனைப் பிரிந்து ஒன்று செய்யுமாற்றலுடையவல்லவாதலானும் நின்னின் வேறலேன் எனக்கூறப்

பட்டது, வேதாந்தம் வேதமுடி வெனக்கூறிய ஆசிரியர் சித்தாந்தம், ஆகம முடிவெனக் கூறுதலென்னை யெனின்;—வேதங்களெல்லாம் பலபெருஞ்சமயங்களைக் கிளந்தோதி யவற்றிற்கு அதிகாரியைச்சுட்டி அவற்றைச் சிறப்பித்துவே தமுடிவான உபநிடதங்களில் அவற்றை யெல்லாம் மறுத்துரைத்து உண்மை பொருளை நிலைபெறுத்தியதுபோலாது, ஆகமங்களின் முதல் இடைகடை யென்னுமெவ் விடங்களிலும் சிவபரஞ்சுடரின் பெருமையே கூறி முழக்கப்பட்டதாகலான் ஆகமமுடிவு என்று கூறுராயினர், எனவே, வேதாந்தமும் ஆகமமும் பொருந்தியொன்றும் நிலைமை இதுவேயென்பது பெற்றும். மலங்கழன்று சாக்கிரத்தில் அதீதத்தைப்புரியுந் தமக்குமலமாயை கன்மம் வாராமை யறிந்தாராயினும், 'நான்மலங்கழன்றேன், ஆதலால், அவை யெம்மை வருத்தா' என்று கருதுதலே மறித்தும் பிறவிக்கு வித்தாமாதலானும், "இங்குளிவாங்குங் கலமபோல ஞானிபால், முன்செய்வினைமாயை மூண்டிடினும்" என மெய்கண்ட தேவசிவம் அருளியவாறுபோல எங்கே அவை மறித்தும் வந்து வருத்துமோ எனும் அச்சம்மீதூர்தலானும் அவ்வச்சந்தீர்க்கும் அரிய 'மருந்தைநோக்கி மனம்யோசிக்குதே' என மிக இரங்கிக்கூறினார். பிறப்பென்பது கன்மநுகர்ச்சியின் பொருட்டெய்துவதாகலின் மலமாயை கன்மந் திரும்புமோ 'தொடேவழக்காய்' என்பதன்பின் சென்மம் வருமோ வெனக்கூறினார். ஊக்கமில்லார் கைவாள் "பேடிகைவாள்" போல்பயனின்றாதலின் தீரமும் உடன்கூறினார். 'பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற' என்பதனால் இறைவனதுவியாபக இலக்கணங் கூறினார். சிரத்தை, நூறபொருள் கேட்டற் கண்மனவெழுச்சி இடையறாது நூற்பொருள்கேட்பார்க்குக் கழிந்தொழிந்த மலமாயை கன்மங்கள் வருதல் கூடாமையின் இங்ஙனங் கூறினார். ஔவையாரும் "கேள்விமுயல்" என்றதூஉம் இப்பெற்றி நோக்கியே யாமென்க. (௫)

பூதலய மாகின்ற மாயைமுத லென்பர்சிலர்
பொறிபுல னடங்கு மிடமே
பொருளென்பர் சிலர் கரணமுடிவென்பர் சிலர் குணம்
போனவிட மென்பர் சிலபேர்
நாதவடி வென்பர் சிலர் விந்துமய மென்பர் சிலா
கட்டாநடு வேயி ருந்த
நாமென்பர் சிலருருவ மாமென்பர் சிலா கருதி
ஞடிலரு வென்பர் சிலபேர்
பேதமற வுயிர்கெட்ட நிலயமென் றிடுவர் சிலர்
பேசினரு ளென்பர் சிலபேர்
பின்னுமுன் னுங்கெட்ட சூனியம தென்பர்சிலர்
பிறவுமே மொழிவ ரிவையாற்
பாதரச மாய்மனது சஞ்சலப் படுமலாற்
பரமசுக நிட்டை பெறுமோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே.

(பொ-ரை.) பூதங்கள் ஐந்தும் ஒடுங்குதற்கு முதற்காரணமான மாயையே முதற்பொருளென்பர் ஒரு சாரார்; ஐம்பொறியானுங்கவரப்படும் விடயாதிகளைந்தும் ஒடுங்குமிட மேமுதற்பொருளென்ப பிறிதொருசாரார்; அந்தக்கரண முடிவென்பர் சிலர்; முக்குணமும் அடங்கியதென்பர் சிலர்; சிலர் நாதவடிவென்றும் விந்துவடிவென்றும், வேறு சிலர் நானே பிரமம் என்றும், சிலர் உருவப்பொருளென்றும், அருவப்பொருளென்றும், சிலர் வேற்றுமையறச் சிவபோதம் நசித்தவிடமும் ஜீவகிருபையு மென்றும், பின்னுஞ்சிலர் முன்னும்பின்னுமில்லாப் பாழென்றும் பிறவாறும் உரைப்பர்; இவ்வாறு பல்வகைச் சமயிகளும் பலவாறுகூறுங் கொள்கைகளைத் தழுவுவதால் மனம் ஒரு வழிப்படாது பாதரசம்போற் சலனமுறுமேயன்றி, மேலான இன்பத்தைப் பயக்கும் நிட்டை கூடுதற் கண் அதற்கு ஊக்கஞ் செல்லாது; எ-று.

(கு-ரை.) ஈண்டுக்கூறிய சமயிகளின் பெயரும் அவருரைக்கும் வேறு பிறகொள்கைகளும் அவற்றை மறுத்துரைக்குஞ் சித்தாந்தமும் ஈண்டுக் கூறப்புகின் வரம்பின்றிப் பெருகுமாதலாற் சமயனோர்ந்தழிவிரிப்பாம்; அல்லதூஉம், இப்பதிரிகையிற் சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம் எழுதுங்கால்இவை புபற்றியாங்காங்கு விரித்துவிளக்குதும் ஆண்டுக்காண்க. இவ்வாறு பல்வகைச் சமயத்தையும் உடன்படாது மறுக்கும் ஆசிரியர்மதம்என்னையோவெனின்;—உலகத்துள்ளவெச்சமயங்கட்கும் பொதுவாயும் அவற்றிற்கெல்லாம் பிறப்பிடமாயுமுள்ளசைவசித்தாந்தமே இவர்சமயமா மென்பது "சைவசமயமே சமயம்" "இராசாங்கத்திலமர்ந்தது வைதிக சைவமழகிதந்தோ" "அந்தோ வீதநிசயமிசசமயம் போலின் றறிஞரெலா நடுவுரைக்க" என்று இவ்வாசிரியரே பல்வகையிடத்துங் கிடந்தோதலானும், இவர் ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் கூறியிருக்குங் கொள்கைகளனைத்தும் சைவசித்தாந்தத்தாற கூறப்படுவனவாதலானும் நன்கு துணியப்படு மென்க. மேலும், இச்செய்யுள்களில் வரும் மகுடவாக்கே, சிவஞானபோதம் இரண்டாம் சூத்திரம், "நீக்கமின்றி நிற்குமன்றே" என்னும் பரிபூரண லட்சணத்தை எடுத்து ஆளுதலானுமென்க. பொறிபுலனடங்குமென்பதற்குச் சிலர்பொறியும்புலனுமெனப்பொருள் விரித்து அவை முடியுமிடமென்பர்; புலனென்பது பொறிக்கு அறிவை யெழுப்புதலானும், பொறி மேற்கூறிய பூதத்தின் அடங்குதலானும், புலனொடுக்கத்தில் பொறிக்கு அறிவு நிகழாமையானும், புலனொடுக்கங் கூறியமாத்திரையானே யதுவும் பெறப்படுமாதலானும் அது போலியுரை யென்க. பாதரசம், சூதம். (௬)

அந்தகா ரத்தையோ ரகமாக்கி மின்போலென்
னறிவைச் சுருக்கினவரார்
அவ்வறிவு தானுமே பற்றினது பற்று
யழுந்தவுந் தலைமீதிலே
சாந்தமா யெழுதப் படித்தார் மெய்ஞ்ஞான
சுகநிட்டை சேராமலே
சோற்றுத் துருத்தியைச் சதமெனவு முண்டுண்டு
தூங்கவைத்தவ ரார்கொலோ
தந்தைதாய் முதலான வுலைப் பிரபஞ்சத்
தனைத்தந்த தெனதாசையோ
தன்னையே நோவனோ பிறரையே நோவனோ
தற்காலமதை நோவனோ

பந்தமானது தந்த வினையையே நோவனோ
 பரமார்த்த மேதுமறியேன்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
 பரிபூரணா னந்தமே.

(பொ-ரை.) அறியாமையாகிய தோர் இருளையே ஒரு வீடாகச் சமைத்து அதில் எனதறிவைப் பொதிந்து அதனை அறிதற்றொழிலைக் குறைத்தவரார்? ஒருவருமில்லை; அவ்வறிவு தானுஞ் சிறிது விளங்கிய வழிச்சார்ந்ததன் வண்ணமாமாறும் என் தலையிலெழுதினவர் யாவர்? ஒருவருமில்லை; இவ்வாறிருக்கவும் மெய்ஞ்ஞானமாகிய இன்பநிட்டைகூடி முத்தியெய்தாமல் சோற்றையடைத்துவைத்த துருத்திபோலும் இவ்வுடலை நிலையுடையதென்றெண்ணி மேலுமேலுந்தின்று அதைத் தூங்கவைத்தவா தாமாரோ? ஒருவருமில்லையே. தாய் தந்தை முதலான எல்லாச் சேதனப் பிரபஞ்சத்தையும் தருதற்குக்காரணமாயுள்ளது என்னாசையன்றோ? ஆதலால், என்னைத்தானே நொந்துகொள்வேனோ, அன்றிப் பிறரை நொந்துகொள்வேனோ, நிகழ்காலத்தை நொந்துகொள்வேனோ, பிறப்பிறப்பாகிய சிறையிற் றகைந்து வைத்த இருவினைகளை நோவேனோ, என்றிவ்வாறு பிதற்றுவதல்லால் சிறந்தபொருள் இதுவென் றறிகிலேன்; எ-று.

(கு-ரை.) மக்களைப் படைத்து அவர்க்கு அறியாமையையும் இறைவன் உடன்கூட்டினனென்னுஞ் சமயிகளை நோக்கி யிவ்வாறுகூறின் இறைவனுக்கு நடுவு நிலைமையின்மையும், கருணையின்மையுமாதி குணங்கள் ஏற்பட்டு அவன் அக்குணங்களுடைய மக்களொடு சேர்க்கப்படுதலின் அவ்வாறு கூறுவார் கூற்றுப்போலியென்பார் எதிர்மறுத்தல் வினவாக 'அந்தகாரத்தையோரகமாக்கியின் போலென்னறிவைச் சுருக்கினவரார்' என்றார். எனவே அவ்வறியாமை யுயிர்க்கநாதியே செம்பிற் களிம்புபோல் உளதாயிற்றென்பது பெற்றாம். இவ்வாறே ஆன்மாவின் அறிவும் சார்ந்ததன்பாலாம் இயல்புடைத்து அவ்வாறாம்படி யதைச் செயற்கைப்படுத்தினர் ஒருவருமில்லையென்றுங் கூறினர். ஆன்மாவுக்குச் சுதந்தர அறிவு சிறிது நிகழினும் அது நிலையின்றி நினைப்புமறப்பொடு கூடி மாறுந்தகைய தென்பார், கடிதிற்றோன்றிமறையும் மின்னலையுவமை கூறினர். அவ்வாறாயினும் பேரின்பநிலையெய்தற்குக் கருவியான நிட்டைகூடாது; இவ்வுடலினின் பொருட்டேயுழைத்து வாணாள்கழித்தல் பெரிதும் இழுக்குடைத்தென்றுங்கூறினர். பிறப்பார்க்கன்றித் தந்தைதாயின்மையின், தந்தைதாயெனற மாத்திரையானே பிறப்பெனக் குறிப்பானுணர்த்தி அப்பிறப்பைக் கூட்டியது ஆசை என்றார். 'அவாவென்பதெல்லாவுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றுந், தவாப்பிறப்பீனும் வித்து' எனப்பிறரும் பிறப்புக்குக் காரணம் அவாவெனக் கூறினர். பிரவாகாநாதியாய் இவை வந்துகொண்டிருத்தலின், தான் பிறர் காலம், வினைமுதலிய ஒன்றையும் நோதற்கு ஏதுவில்லையென்றதாம். (எ)

வாராதெலா மொழிய வருவனவெலா
 மெய்த மனது சாட்சியதாகவே
மருவநிலைதந்ததும் வேதாந்த சித்தாந்த
 மரபு சமரசமாகவே
பூராயமாயுணர வூகமது தந்ததும்
 பொய்யுடலை நிலையன்றெனப்
போத நெறிதந்ததுஞ் சாசுவத வானந்த
 போகமே வீடென்னவே
நீராளமாயுருக வுள்ளன்பு தந்ததும்
 நின்னதருளின்னு மின்னும்
நின்னையே துணையென்ற வென்னையே காக்க
 வொரு நினைவு சற்றுண்டாகிலோ
பாராதி யறியாத மோனமே யிடைவிடாப்
 பற்றாகநிற்க வருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
 பரிபூரணா னந்தமே.

(பொ-ரை.) வாராதனவெல்லாம் அவ்வாறே யொழிக; வருவனவந்தெய்துக; என இவ்விரண்டினும் சமநிலையுண்டாகவும்; இச்சமநிலையே வேதாகமத்துணிவாகலின் அவற்றினிடத்தெனக்கு அபேதவுணர்வு தோன்றவும், யாக்கை நிலையாமை நெறியையெனக் கறிவுறுத்ததும், நிலையுமின்பநுகர்ச்சியே முத்தியெனவும், அதைப்பெறுதற்கு அன்பாய்க் கரைந்துருகுதலே வழியாமென அவ்வன்புகொடுத்து விளக்கக்காட்டியதும நின்னருளல்லவோ? பெருமான்! இன்னும் நின்னையே அருந்துணையாகக் கொண்டிருக்கும் புழுத்தநாயினுங் கடையேன் நின்னைவழுத்துதற்கு நினைவுகொள்ளுமிடத்து, அதனால், உலகாதிகள் என்னறிவிற் றோன்றாவண்ணம் மறைத்து மோனநிட்டை கலையாது அதில் நான் ஒழியாது பொருந்தி நிற்கத்திருவருள் புரிந்து என்னைக் காப்பாற்றுவாயாக, எ-று.

(கு-ரை.) "நன்றாங்கால் நல்லவாக்காண்பவன் அன்றாங்கால், அல்லற்படுவதெவன்" எனப்பெரியருரைத்தாராகலின் நல்லனவருங்கால் களித்தலும், வாராக்கால் துன்புறலும் தீயனவருங்கால் துன்புற்றும் ஒழியுங்கால் இன்பமுறுவதும் நடுவுநிலைமையுடையார் செய்கையாகாமையானும் தீயன நல்லனவாகிய எவற்றினும் சம அறிவுகோடலே சத்திநிபாத மெய்துதற்குக் கருவியாதலானும் "வாராதெலா மொழியவருவனவெலாமெய்த" என்றார், இத்தகைய உணர்ச்சிகளெல்லாம் நாமே கொண்டா மென்பார்க்கு அகப்பற்றும் அதனாலெய்தும் பிறப்புமாறாமையின், தன்னறிவாற்ற லழியத் திருவருளைத் துணைகொண்டு அது விளக்கியாங் கறிதலேபேரின்பம் பயக்குமென்பார் 'தந்ததும் நின்னதருள்' என்றார் உலகம், இல்பொருளென்பார் மதத்தை மறுத்து மோனநிட்டைகூடுங்கால் அவையறிவிற்றோன்றா வெனத் தோற்ற மின்மையே கூறியொழிந்தார். பாசி கல்விழும்போது சிறிது விலகிப்பின்னுங் கூடுமாறுபோல நிட்டை கொள்ளுழி மறைந்து அது கலைந்துழிப்பின்னும் உலகப்பற்று தன்னைப்பற்றும் என்னு மச்சத்தால் "மோனமே யிடைவிடாப் பற்றாக நிற்கவருள்வாய்" என்றிறைவனை வேண்டிக்கொள்வாராயினர். நீராளம்-நீரின் தன்மை. (அ)

ஆழாழிகரையின்றி நிற்க விலையோ
 கொடிய ஆலமமுதாக விலையோ
அக்கடலின் மீதுவடவனனிற்க வில்லையோ
 வந்தரத்திலகோடி

தாழாமணிலைத்தக வில்லையோ
மேருவுந்தனுவாக வளைய விலையோ
சப்தமேகங்களும் வச்ரதரனாணையிற்
சஞ்சரித்திடவில்லையோ
வாழாது வாழவே யிராமனடியாற் சிலையு
மடமங்கையாக விலையோ
மணிமந்த்ர மாதியால் வேண்டுசித்திக
ளுலகமார்க்கத்தில் வைக்கவிலையோ
பாழானவென மனங் குவியவொருதந்தரம்
பண்ணுவ தனக்கருமையோ
பார்க்குமிட மெங்கு மொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணாந தமே.

(பொ-ரை.) ஆழியகடல் கரைவரம்பின்றியும் பெருகி வந்துலகை யழிக்காது நன்னிலையிலே நிற்குமாறும், கொடிய விடமும் அரியமருந்து அமிர்தம் ஆக உன்னால் உணணப்பட்டவாறும், அக்கடல் மேகத்தால் பொழியப்பட்ட நீரையுண்டு பொங்கிவழியாமல அதன் நடுவில் வடவைத்தீ (வடவாமுகாக்கினி) அதை யுரிஞ்சும்படி நின்னால் அமைக்கப்பட்டவாறும் அந்தரத்தில் எத்தனையோ கோடி அண்டங்கள் மதலை தூணின்றியும் கீழ்விழாது நின் சங்கற்ப மாத்திரையானே நிலை பெற்றிருக்குமாறும், திரிபுரசங்கார காலத்து மேருமலைவில்லாக நின்றுள வளைக்கப்பட்ட வாறும், எ பெருமான்! நின் இறைமைத் தன்மைக்கும் அளவிலாற்றலுடைமைக்கும் எளிய வேனும், கேவலம் இந்திரனாலும் செலுத்தப்பட்டு ஏழு மேகங்களும் காலத்திற் பெய்வதையும, ஸ்ரீஇராமன் காலடியால் அகலிகைக்கல் மறித்தும் பெண்ணுருவெழுந்ததையும், 'மணி மந்திராதிகளால்' விரும்பியாங்குப்பலசித்திகள் எளிதிற்பெறப் படுவதையும் நோக்குங்கால் செயற்கரியசெய்யும் நினக்குஎன் மனம் ஒரு வழிபடுமாறு செய்தல் அருமையல்லவே; எ-று.

(கு-ரை.) "செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர், செயற்கரிய செய்கலாதார்" என்றாசிரியபெருநாவலர் உரைத்தவாறு, எம்பெருமானது செயற்கரிய செய்கையில் ஐந்தனை முதலிலும் பிறர் தம் தேவரெனக் கூறும் ஆன்மாக்களின் செய்கை மூன்றனையும் பின்னும் வைத்து, பேதையாயினார் அரியவெனக் கூறும் எளிய செய்கைகளை அவ்வான்மாக்களாம செய்தார்கள்; உண்மையில் அரியவான செய்கைகளை நீயும் எம்பொருட்டுச் செய்தனை. இவ்வாறு தற்பயன் குறியாது அரியசெய்கை புரியும் நீயே என்மனத்தை ஒருவழிப் படுத்த வல்லை யென்பது கருத்தாகக் கூறினா. கல்லைப் பெண்ணாக்கினமை செயற்கரிய செய்கையன்றோ வெனக் கூறுவார்க்கு, இராமன தனக்கெழுந்த இரக்கத்தால் முற்கூறியதைப் பெண்ணாக்கினன் என அவன் சதையிலேயே கூறப்படாமையானும், கௌதமர் சாபவிடையில் "இராமன் பதம் பட்டதும் எழுக" எனக் கூறினமை அதிற கூறப்படுதலானும் அவ்வாறு கூறுதல் அரியாமையாம எனவிடுக்க. ஒருகாரியமும் நல்ல கருவிகளன்றி முற்றுபெறுமையின், கௌதமரும் அச்சாப விடைக்கேற்ற சிறப்புககருவியே கூறினரென இவ் எதக் கொள்ளின், அரவக்கொடியோன் (துரியோதனனை) புழுச் சோற்றை மாற்றிய ஆயிரங்கதிரப்பரிதி மகனை (கர்ணன்) மாட்டும் அவ்வேதுக்காணப்படுதலின் அவனும் அரிய கடவுளாமெனப்பட்டு அனேகேஸ்வரவாத மாமாதலின் அதுபொருந்துமா றியாண்டைய தென்க. வச்ரதரன், வச்சிராயுததைச் சுமப்பவன்: வாழாது வாழ்தல், ஊனுடம் பொழியப் புகழுடம்பு நிற்றல்; "ஒன்றாவுலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற், பொன்றுது நிற்பதொன்றின்" மையின் இவ்வாறு கூறினர். (க)

ஆசைக்கொரளவில்லை யகிலமெல்லாங்
கட்டியாளினுங் கடன் மீதிலே
ஆணைசெலவேநினைவர் அளகேசனிகராக
வம்பொன்மிகவைத்தபேரும்
நேசித்து ரசவாதவித்தைக் கலைந்திடுவர்
நெடுநாளிருந்தபேரும்
நிலையாகவேயினுங் காயகற்பந்தேடி
நெஞ்சு புண்ணாவரெல்லாம்
யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீரவுண்பதும்
உறங்குவதுமாக முடியும்
உள்ளதேபோதுநானா னெனக் குளறியே
யொன்றைவிட் டொன்றுபற்றிப்
பாசக்கடற்குளே வீழாமன்மனதற்ற
பரிசுத்தநிலையை யருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொருநீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந் தமே.

(பொ-ரை.) அவாவெனுங் கடலுக்குக்கரை யின்றென்பது, எல்லாவுலகங்களையுங் கட்டியரசு செலுத்தும் பெரும் வேந்தர் கடலின் மீதும் தமதாணை செல்ல விரும்புதலும, குபேரனுக்குச் சமானராய்ப் பொன்னைக் குவியலாய்க் கொட்டிவைப்பார், மேலும் பொன்பெறுதற்கு எளிய நெறியான இரசவாதவித்தைக் கலைதலும், நெடுநாள் இம்மை யின்பத்தைத் துய்த்த கிழவர்கள் பின்னும் இவ் வுடலை நும்பிநிலையாக இருத்தற்குக் காயகல்பந் தேடி வருந்துதலும் போல்வனவற்றில் வைத்துக் கண்டுகொள்ளப்படும்; இவற்றை யெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் பசிநோய தீர வுண்பதும், பிறகு உறங்குவது மென்னு மிரண்டினுள்ளும் அவை அடங்கும; ஆதலால் உள்ளனபோது மென்று மனநிறைதலே அறிவுடைமைக்குப் பயனும். ஆதலால், முழுமுதற்பெருங் கடவுளான எம்பிறைவா! நான் நான் என்று கூறிச் செருக்கி மறித்தும் பாசமாகிய கடலில் வீழ்ந்து அடியேன் அமிழ்ந்திப் போகாமல், மனதீதமான நுயமோன நிலையாகிய நாவாயை (சப்பலை) எனக்கருள் புரிந்து முத்திக் கரையில் நாயேனைச் சேர்க்கவேண்டும். எ-று.

(கு-ரை.) நிலம், பொருள், போகமெனும் மூன்றின்வழியாகப் பெருகும் அவாவின் நிலையை முறையே முதல்நான் கடியானுங் கூறினார். கட்டியாளல், அரசுபுரிதல்; இதுஉலகவழக்கு. அளகேசன், அளகை நகர்த்தலைவன், குபேரன். இரசவாதம் எனும் வித்தை மெய்ம்மையுடையதேனும் பொருள் விருப்புடையார்க்கு அது கைவரப் பெருமையின் அலைந்திடுவர் என்றார். பொருள் விருப்புடைமைக்கும், இரசவாதக்கல்வியெய்தாமைக்கும் இயைபென்னையோ வெனின்;— அவவித்தை, துறவியாவார் இயற்கையில் தாம் பொருள் விருப்புடையாரல்லரேனும், ஒவ்வோர்கால் தம் துறவொழுக்கம் நிறைவேறுதற்பொருட்டு வேண்டப்படும் பொருட்குறைகளை முடித்தற்கு கையாடுபவராதலான், அவர் அவ்வியல்பில்லாப் பேராசைப் பேய்கட்கு அவ்வித்தையைக் கற்பிக்காரென்ப தேயதன் கருத்தாசக கொள்க. காயகற்பம், உடலை மூப்பிறப்புக்களினின்றும் நீக்குவதோர் அரியமருந்து, இவரும் இரசவாத விருப்பினர்போல் அது பெறாது வருந்துதலின் நெஞ்சு புண்ணாவர்' என்றார். இவ்வனைம் பலவாறு வருந்துவதெல்லாம் உண்பதற்கும் உறங்குதற்குமே யாகலான் அவை பயனிலவெனறதாம். ஆகையால் உள்ளது போதும் என உள்ளத்தில் அமைதலே முத்திநெறிக்கு வழியென் றாசிரியர் ஓதினார். 'கூகைகுழறல்' எனும்பட்டினப் பாலையிற் போல குழறல எனற்பாலது குளறல் எனவழக்கடை பெற்றது. ஆசிரியர் இங்ஙனஞ் சொற்களைக் கெடுத்து வழங்குதல் பலவிடத்துக் காணப்படும். அதுபற்றிய வரையிகழற்க, எவ்வாறு வழங்கினும் அது பெரியோர்க்கா மென்றலின் மனமொழிகளால் அறிந்துரைக்கப்படுவனவெல்லாம் அசத்தென்று 'அறிவறிந்தவெல்லாமசத்தாகும்" 'பாவகமேற்றுன சத்தாம்' என்பவற்றால் மெய்கண்டசிவம் விலக்கியருளுதலின் இவ்வாசிரியரும் ஈண்டு "மனதற்ற பரிசுத்தநிலை" யென்றார். (௧௦)

பரிபூரணானந்தம் முற்றும்.

உண்மை விளக்கம்

அல்லது

சித்தாந்த தீபிகை.

1897ஞு ஜூன்மீ 21உ திங்கட்கிழமை

பூவும் மணமும்.

இவ்வுலக மாதினிடத்துச் சிறந்து விளங்கும் பொருள்களுள் பூவினைப்போலப் பொலிவுடையதும், நம்முள்ளத்தின் (இருதய கமலத்தின்) தூய்மை, அன்பு, இன்பமாதியவற்றை இனிது விளக்குவதும் எதுவுண்டு? இதைப்போல நமது தனிப்பெருங் கடவுளுடைய அளப்பரிய சிறப்பையும் பேரருளையும் செம்மையையும் விளக்கிக் காட்டுவது எது? அப்பூவின் புதுமையும், இயைபும், அழகிய அரிபரந்த இதழின் மென்மையும் எவ்வளவோ நம் மனத்தைக் கவர்ந்து உள்ளக் கிளர்ச்சியை யெழுப்புகின்றது. ஆதலின், நம்மவர்களும் அதன்மேல் மிகவும் விருப்புடையவர்களாய் அதனைத் தாங்கள் அணிவதும் கடவுட்குச் சாத்தியும் தத்துவ உண்மைகளில காட்டாக எடுத்து வழங்கியும் வருகிறார்கள். அன்றியும் நம்மவர்கட்குத் திருவிழாக்களிலும் நித்திய நைமித்தியாதிகளிலும் இன்றியமையாதனவாயுள்ளன பூக்களேயாம். அவர்கள் இறைவனுக் கிவற்றை மிக உவப்போடும் அணிகிறார்கள்.

> " சித்தந்தெளிவீர்காள்
> அத்தனாரூரனைப்
> பத்திமலர்தூவ
> முத்தியாகுமே."

என்று ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பெருமானும் பத்தியாகிய மலரைக் கொண்டு நமதப்பனை அருச்சிக்கவிளித்தவாறுங் காண்க. அஃதல்லாமலும் பூவின் மூக்கூறாகிய பூ, பூவின் நிறம், பூவின் மணம், சத்துச் சித்தானந்தமாகிய பரம்பொருளினது அருள்வெளி நிலைக்கு உவமிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

> " பூவண்ணம் பூவின் மணம்போல மெய்ப்போதவின்ப
> மாவண்ண மெய்கொண்டவன்."

என்றார், போணியும் இனிய நடையும் அமைந்துள்ள திருவிளையாடற்புராணம் செய்த பரஞ்சோதி மாமுனிவர். இத்திருவுருவை நமதப்பரும்,

> " ஆவாகி ஆவினிலைந்துமாகி அறிவாகி
> அழலாகிய வியுமாகி
> நாவாகி நாவுக்கோருரையுமாகி நாதனுய்
> நால்வேதத் துள்ளோனுகிப்
> பூவாகிப் பூவுக்கோர் நாற்றமாகிப் புக்குளால்
> வாசமாய் நின்றானைத்
> தேவாதித்தேவர் முதலுமாகிச் செழுஞ்சுடராய்ச்
> சென்றடிக வளின்றவாறே."

என்று சிறப்பித்து அதன் வலப்பு நிலைமை கூறியவாறுங் காண்க. தத்துவவுண்மை தெளிந்த நமதிறைவன்பால்பேரன்பு தழைத்தருகிய ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கு பூவுக்கும் அதன் மணத்திற்குமுள்ள மிக நுண்ணிய இயைபு வேறோர் விதமாக விளங்கி

> " பூவினாற்றம் போன்றுயர்ந்தெங்கும்
> ஒழிவற நிறைந்து மேவியபெருமை."

என்றெடுத்துப் பாடியருளினார்கள். மற்றோரிடத்தும் இவ்வொற்றுமை நயத்தையே உடலுயிர்க்கு ஒப்பிட்டு, அவ்வாறொப்பிட்ட உவமான உவமேயங்களாகிய இரண்டையுமே பரம்பொருளின நிலையிற்கொப்பிட்டு அவற்றின் வேற்றுமையை (பூமணம் உடலுயிரின் பேதத்தை) விளக்கியருளினார்கள். அது,

> " உற்ற வாக்கையி னுறுபொரு ணறுமல
> ரெழுதரு நாற்றம்போற்
> பற்ற லாவதோர் நிலையிலாப் பரம் பொருளப்
> பொருள் பாராதே
> பெற்றவா பெற்ற பயனது நுகர்ந்திடும்
> பித்தர்சொற் றெளியாமே
> யத்த னண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய
> வதிசயங் கண்டாமே."—என்பதாம்.

உலகுயிரோடிறைவன் பெற்றிருக்கும் அத்துவித சம்பந்தம் உடலுமுயிரும் ஒற்றுமையுற இயைந்திருக்கும் சம்பாதத்திற்கு உவமிக்கப்படினும், உடலெங்கணும் நிறைவுற்றிருக்கும் உயிர் உடல் வரம்புக்குட் படுதலானும், அவ்வொற்றுமையால் உயிர் பெறுவது நிலையாவின்பமே யாதலானும், தன்னியல்பறிய வல்ல அன்பர்கட்குத் தனது பேரருளையும் நிலையுள்ள பேரின்பத்தையும் விரைந்தளிக்க முந்தும் பரம்பொருள் எவற்றினும் நிறைந்து அவற்றையுங் கடந்து, கறுணையும் பேரின்பமுமே யுருவாய் நிற்குந் தனது பெருந்தன்மையை உண்மையாகவும் நிலையாகவும் அவற்றினின்றும் பிரித்துப் பொருள் விளக்காமையானும் அதினின்றும் வேறுபடுத்திக் கூறுவர்; ஆகஇறைவன்பால் அயரா அன்பு இன்றுண்டேல் அன்றே

" சீவனுக்குள்ளே சிவமணம் பூத்தது."—என்று திருமூலருங் கூறுவாராயினர்.

மேலும், மகாயோகிகளாகிய திருமூலதேவர் அனேக விடங்களில் இப்பூமண உவமானங்களைத் தெளித்துரைத்திருப்பதில், இறைவனது பரிபூரணத் தன்மையை விளக்கிஇப்பூக்களை ஒன்றின்மேலொன்றாக அடுக்கித் தொடுத்துக் காட்டியிருக்கும் ஒன்றை வரைவாம்.

> " காலி னூறுங் கரும்பினிற் கட்டியும்
> பாலி னுண்ணெயும் பழத்து விரதமும்
> பூவினு னாற்றமும் போன்றுள னெம்மிறை
> காவல னெங்குங் கலந்து நின்றானே."

தாயுமான சுவாமிகள் (இவர்கள் அடைமொழித் தொடையினிமையும், இனியமொழிப் புணர்ப்பையும் வேறோர்கால் எடுத்துப்பேசுவாம்) அன்பு நிலையாயுள்ள அசலப்பொருளை விளித்துக் கூறுமிடத்து இவ்வுவமானத்தை மிகவும் அழகாக உரைக்கின்றார்.

" ஆகார புவனமின் பாகாரமாக அங்ஙனே
யொரு மொழியா லகண்டாகார
யோகானு பூதிபெற்ற அன்பராவிக் குறுதுணையே
யென்னளாவு முகந்த நட்பே
வாகாரும் படிக்கிசை கிண்கிணிவாயென்ன மலர்ந்த
மலரிடைவாச மருவு மாபோற்
றேகாதி யுலகமெங்கும கலந்துதானே திகழனந்தா
னந்தமயத் தெய்வக் குன்றே."

தேறுந் தொறுமினிமை தரும் அருந்தமிழ் மொழியாகிய செல்வக்குழவியைச் சங்கப்பலகையாம் தொட்டிலிற்கிடத்தி வளர்த்த தாயராகிய சங்கப் புலவருட்டிலகம் போன்றவரும், சேக்கிழார் பெருந்தகையாலும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாலும் புகழ்ந்து துதிக்கப்பட்ட பொய்யடிமையில்லாப் புலவர்களுட்டலைமையுடையவரும், மாதேரவனருளிய பொருட்கு உரைகண்டவருமாகிய நக்கீரதேவர் கைலைபாதி காளத்திபாதியந்தாதியில்

" உரையும் பொருளும் உடலு முயிரும்
விரையு மலரும் போன் விம்மிப்—புரையின்றிச்
சென்றவா றெங்குந் திருக்கயிலை யெம்பெருமா
னின்றவா றெங்கு நிறைந்து."

என்று ஏனைய உவமானங்களோடு பூமண உவமானத்தையும் தந்தருளினார்கள்.

தருமபுர ஆதீன ஆதிமூர்த்தியின் "சிவபோகசார" பூங்காவினின்றும் அத்துவித இலக்கணத்தை அருமையாக விளக்கும் ஓர் பூவை யெடுத்து நம்மாலையில் தொடுப்பாம.

" இந்தனத் திலங்கி யெரியுறுநீர் தேனிரதங்
கந்தமலரப் போதுவான் காலொளி கண்—சந்ததமும்
அத்துவித மாவதுபோ லான்மாவு மீசனுமாய்
முத்தியிலே நிற்கு முறை."—நிற்க.

பெருங்கருணைத் தடங்கடலாகிய எம்பெருமானது திருவருளின்றியும, அவனது திருவடி நீழலை யெய்திபேரின்பக் கடலிற்றிளைத்து விளையாடும் பேரன்பர்களது கடைக்கண் நோக்கமின்றியும ஒரு காரியமும் முற்றுப்பெறுதென்பது உறுதியாதலின், அவ்வன்பர்கள் காவாகிய இளமரக்காவில் மலர்ந்து கமழும் நறுமலர்களை எடுத்து ஒரு மாலிகையாகத் தொடுத்து, தன்னையனைந்தோர், வேண்டுவன வற்றை விரும்பி யளித்து ஆதரிக்கும் எப்பொருட்கும் இறைவனும் பரமேசுரனது செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடியில் அதைப்பணிந்து அவனை முழுவன்போடு சாத்தமு தமுக்க வழுத்தி நாம் எடுத்த காரியம் இனிது நிறைவேறு மாறு பிரார்த்திப்போமாக.

இப் பத்திரிகையின் கருத்து.

இப் பத்திரிகையை நாம் நடாத்தப் புகுமளவில், நம்மாற்றலுக்கு ஏலாதவிஷயத்தில் தலைப்படுவதாகச் சிலர் கருதுதல் கூடும். அது வுண்மையேனும், உலகத்தில் சேதனங்களுக்கு அறிவையும, அசேதனங்களுக்குத் தொழிலையும் அளித்துக் கிருபா நோக்கம் பாலிக்கும் சகதீசனது திருவருளைத் துணையாகக்கொண்டமையின் நமது நன்முயற்சி ஒருவாறு வெற்றி பெறுமென்பதற் கையமில்லை. நெடுந்தூரத்திலுள்ள ஐரோப்பிய வித்துவசிரோன்மணிகள் "எப்பொருள் யாயார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண், மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு" என்னும் மேலோர் கருத்துக்கிணங்க உண்மைப்பொருளைக் கண்டறியப் புகுந்தபோது, இப்பரதகண்டமாகிய இந்தியா தேசத்தின் வேதாகம புராண இதிகாசங்கள், அளவிறந்த மதபேதங்கள், கல்வித்துறைகள் ஆகிய இவற்றின் உண்மைகளை வியப்புடன சிரமேற்கொண்டு பயனடைவதை நமமனோர் கண்கூடாகக் காணுமிடத்து "இஃதென்னை ? ; நமக் கனுதியாயக்கிடைத்த உண்மைப்பொருள்களை அன்னியர் உணர்ந்து பயனடைய, யாம் வாளுளை வீணுட்படுத்திக், கமலத்திலுள்ள தேனின் சுவையறியா மண்டூகங்களைப்போல், இருப்பது தகுதியன்" றெனநினைந்து அபிமானமேலீட்டினால் சுயமத ஆராய்ச்சி செய்வதற் கிடமிருக்குமன்றோ? பலவகைச் சாத்திரங்கள் மூலமாக ஞானத்தைத தெள்ளிதில் உணர்வதற்கு இடையூறுகளோ பலவுள. நம்மனோர், சர்வகலாசாலைகளில் பொதுவான லௌகிக கல்வி பயின்றபின்னர்த் தமக்கு அதிக விருப்பத்தைத் தரத்தக்க ஏதேனுமொரு கலாசாகையில் அபிவிர்த்தியடைவதற்கு முயல்வதில்லை. எந்த சாகையிலும் தீர்க்க ஆராய்ச்சியும் ஆழ்ந்த கல்வியு மிராமையால், நம் தேசத்து அளவிறந்த கலைகளை வாசித்து அவற்றின் உண்மைப்பொருளையறிதற்குக் கூடாமையாயிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்டவர்களுக்குச் சுலபசாதனமாயிருக்குமாறு இப்பத்திரிகையைத தொடங்கலாயிற்று.

இது, இடையூறின்றி நடைபெறுவதற்கு, விஷயங்களை ஐயந்திரிபறத் தெளிவாய் எழுதுவோரும், மொழிபெயர்ப்போரும, அதுபோன்ற தருணசகாயம் புரிவோரும் கருவிகளா யிருக்கின்றனர். இத்தகையோர், தறகாலத்தில் எளிதிற கிடைப்பது துர்லபம். அன்றியும், தக்க புத்தகசாலைகள் முதலிய துணைக்கருவிகளும் மிகச் சிறுபான்மையாயிருக்கின்றன. இவ்வளவு சாதகக் குறைவுகளோடும இங்கிலாந்து ஜர்மானி முதலிய பிரதேசங்களிலுள்ள பண்டித சிரோன்மணிகள் நம் தேசத்து பற்பல கலாசாலைகளில் தேர்ச்சியடைந்து வேத வேதாந்தங்களி னுண்மைகளை யுணர்ந்த நம்மிற் சிலர் அவற்றையறிய இருப்பது நமக்குச் சிறுமையும் அவர்களுக்குப் பெருமையுமாவன்றோ இருக்கின்றது. சுயநலங் கருதாது, நம்தேசத்துக் கலாஞானத்தேனைத்தாமருந்துவதுமன்றி நமக்குப் பகட்டவும் முயலும் அத்தகையஐரோப்பிய விற்பன்னர் நீடூழிவாழ்க.

மேலே, யாம் காட்டிய குறைவுகளைப் பரிகரித்து நம்மனோர் நம் தேசத்து கலாஞானத் தேறலை சேர்க்க வாய்மைத்

தூண்டு இன்பமடைய விரும்பி யாம் இப்பத்திரிகையை நடத்தத் தொடங்கினோம். இதில், ஆரிய வடமொழிக் கிரந்தங்களின் மொழிபெயர்ப்பும், தமிழ்க்காவியங்களின் அகல வுரைகளும், விசேடக் குறிப்புகளும் பிரசுரிக்கப்பட்டுவரும். அன்றியும், ஞானதபதார்த்த சொரூபலக்ஷண சாஸ்திரங்களும் உண்மையான மத சித்தாந்தக் கருத்துக்களும் அப்போதப்போது வெளியாகும். பெரும்பாலும், பூர்வ திராவிடர்களுடைய தத்துவசாஸ்திரங்களின் உண்மைகளையும், மதக் கோட்பாடுகளையும் வெளிப்படுத்துவதுமன்றி, அவைகளில தற்காலத்துக் காணப்படுங் குறைவுகளை நீக்கும்பொருட்டு ஐரோப்பிய சாஸ்திரங்களை மொழிபெயர்த்து ஆங்கிலேய பாஷையிற் பயிலாதவர்க்குதவிபுரியவேண்டுமென்பதும் இப்பத்திரிகையின் நோக்கம். இவ்வாறு செய்வதனால், பூர்வீக கிரந்தங்களின் உண்மைகளை நம்மனோர் எளிதில் தெரிந்துகொள்வதேயன்றி, உலகத்தில் யாவருமவியக்கத் தற்காலத்து மேம்பாடடைந்துள்ள ஆங்கிலேய சாஸ்திரிகளின் அரிய கருத்துக்களையும் புலப்படுத்துவதற்கு இடமுண்டாகும்.

இராஜாங்க விஷயங்களைப்பற்றி இதில் ஒன்றாவது வியவகரிக்கப்படமாட்டாது. "வேந்தனுமோங்குக" என்று பரமாசாரியசுவாமிகள் வாழ்த்திய வாழ்த்தைச் சிரமேற் கொண்டு நமது மகாராணியாரவர்கள்பால நன்றியறிதலும், ராஜ விசுவாசமும் முற்றும் பாராட்டிவருவதே இப்பத்திரிகையின் முக்கியமான அங்கமாகும். சுருதியுக்தி அநுபவாயிலாக யாம் கண்டறிந்த சாஸ்திர உண்மைகளை "நெஞ்சத்து நல்லம் யாமென்னும் நடுவுநிலைமையால்" அஞ்சாத் துணிவுடன் வெளியிடப் பின்னிடோம். ஏனெனில்,

"சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி."

"கெடுவல்யா னென்பதறிக தன்னெஞ்சம்
நடுவொரீஇ யல்ல செயின்."—என்னும் அமுத வசனங்களைக் கடைப்பிடித்து, யாம் பிரவர்த்திக்கும்போது தமது கோட்பாடுகளுக்கு விரோதமானவற்றைக் காண நேரிடும் கனம்பர்கள் சினங்கொள்ளாது "எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு" என்பதை மறவாது உண்மையறிந்து பயனடையத் திருவருள் துணைபுரிக. சுபம்.

குறிஞ்சிப்பாட்டு.

இந்நூல், அருந்தமிழ்ச் சங்கப்புலவர்களாற் கோக்கப்பட்ட பத்துப் பாட்டினுள் ஒன்று. இப்பத்துப்பாட்டு முதலியன ஏறக்குறைய ஆயிரத் தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் மிக இனியவாகப் புணர்க்கப்பட்டிருத்தலை நோக்குமிடத்து, வடமொழியில் மிகச் சிறந்தனவாக மதிக்கப்படுங் காளிதாசர் முதலிய புலவர் இயற்றிய அரும்பெருங் காவியங்களெல்லாம் புதியனவென்பது தெள்ளிதிற் புலப்படும். ஆங்கிலேய பாஷையின் மிகச் சிறந்தனவான காவியக் கதை முதலியவற்றிற் கிடந்துள்ள அருமை பெருமைகள் இந்நூலைப் படிக்குந்தோறும் இனிப் பூட்டப்பட்டு மன வெழுச்சியை மிகுதியும் பயந்து இன்பத்தை விளைக்கின்றது. இனிய செய்யுள் நடையும், அருளுலம்போற் சமயத்திற் கேற்ற சொற்களும், உயர்ந்த கருத்துக்களும், பிறபாஷைச் சொற்கள் கலவாத் தூய்மையும், சொற்சுவை பொருட் சுவையும் பொதிந்து கிடக்கும் இந்நூலைக் காண்டொறும் கேட்டொறும் இதுபோல்வன பலவற்றைச் சங்கப் புலவர் இயற்றித் தராமைக்காக நாம் மிகவும் இரங்கவேண்டியதன்றோ! அது கிடக்க, பிற்காலத்துப் புலவர்களாவது இத்தகைய நூலின் நடையைத் தழுவிச சில பல நூல்களாவது இயற்றி வெளியிட்டனரா? அதுவுமில்லை. சமயவைராக்கியம் மிக்கு எத்தனையோ பிள்ளைத் தமிழ்! எத்தனையோ கலம்பகம்! எத்தனையோ அந்தாதி முதலியவற்றையே இயற்றிவைத்துப் போனார்கள். இங்ஙனமியற்றிய நூல்கள் தாம் எளியனவா? அன்று. தமிழ் மொழியின் வனப்பையும் பெருஞ் சிறப்பையும் அறிய விரும்புவாருக்கு அவற்றைத் தெளிவாய் எடுத்துக் காட்டி விளக்கி அதைப் பயில்தற்கு மன ஊக்கத்தை எழுப்புந்தகையன. தொன்மையாய உலக வழக்கம் பெற்று அதுபோலவே இன்னும் நடைபெறுந் தன்னன்மை ஒரு சிறிதுங் குன்றாப் பழம்பாடை தமிழைத் தவிரவேறிலதென்று எத்தனையோ பெரும பண்டிதர்கள் உரைக்கக் கேட்டிருக்கிறோம். சமஸ்கிருதம, கிரீக, இலாட்டின் முதலிய எத்தனையோ அரிய பெரிய பழம்பாடைகள் இப்போது உலகவழக்கின்றி உயிர் நீத்துக் கிடப்பது கண்கூடாயறியப்படுவ தொன்றும். இவ்வாறு தன்றன்மை குன்றாத் தகையதாய் நிலவுதலுடன் அல்லாமல் தன்னை வழங்கும் மக்களால் பழமையே வரைக்கப்பட்டு இளமை கழியாதிருப்பதுந் தமிழேயாம். எத்தனையோ ஆயிரம் வருடங்களுக்குமுன் தாம வழங்குந் தமிழைப் போற்றி வளர்த்துச் சிறப்பெய்திய மக்கள் உலகில் தமிழரைப்போலொருவரிலர். இவ்வாறு பெருஞ்சிறப்பெய்தியிருந்த தமிழும் தமிழரும தறகாலம் அடைந்திருக்கும் நிலைமிகத் துன்புறத் தக்கதாமென்க. நிற்க.

இனி, இக்குறிஞ்சிப் பாட்டுத் தமிழறியாத ஆரிய அரசன் பிரகதத்தனுக்கு அதன் இனிமை சிறப்புக்களை அறிவுறுத்தற்கு ஆசிரியர் கபிலரால் இயற்றப்பட்டதென்று இதற்குரையெழுதிய ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியார்* உரைத்திருக்குமதனால் இச்செய்யுளியற்றிய நல்லிசைப் புலவர் கபிலரேயாமென்பது நன்கு துணியப்படும். இச் செய்யுள் ஆசிரியப்பா; இது மிகப்பழைய தென்பதுடன், ஆங்கிலேயபடைப் பினாங்கு வெர்சுக்கு ஒப்பான தென்பதனையும் இவ்விரண்டையும் ஒப்பிட்டு நோக்குவார்க்கும் இனிது விளங்கும். இது, நாடகவழக்குற எழுதப்படும் நூல்கட்குப் பொருத்த முடையதென்பது இதனாலும் வேறு பிறவற்றினாலும் எளிதிற்கண்டு கொளத்தக்கதேயாம். இச் செய்யுள் 261 அடிகள் உளவாது. ஒவ்வோரடியும் நான்கு சீரானும், ஒவ்வொருசீரும் இவ்விரண்டசையானும் (மூன்றுவரினுமிழுக்காது.) அமைக்கப்பட்

* இவ்வாசிரியர் உரை விரிக்குந் திறமும், அதன் நுட்பமும், பழந் தமிழ் நூல்கட் குரையெழுதியவற்றில் நிகழும் மயக்கவுணர்ச்சி யறுத்த செய்யாமற் செய்த வுதவியும் எம்மால் மதிப்பிடற்பாலதன்று.

டுள்ளது. அசை, நேரசை யென்றும் நிரையசையென்றும் இருவகைப்படும். அவற்றுள், நேரசையென்பது, ஒருகுறிலாதல், ஒரு நெடிலாதல், இவை ஒற்றடுத்தாதல் வருவது; உ-ம்;-ஆ, ழி, வெள், வேல் என்பன முறையே கண்டுகொள்க. நிரையசை யென்பது, இருகுறில் ஒருங்கிணைந்ததாதல், ஒரு குறிலும் அதனயின் ஒரு நெடிலுங் கூடியாதல், இவை ஒற்றடுத்தாதல் வருவது; உ-ம், வெறி, சுறு, நிறம், விளாம் எனபனமுறையே காண்க. இவ்வசைகளாலியைந்த அகவற்சீர், நேர் நேர் - தேமா, நிரைநேர் - புளிமா, நிரை நிரை கருவிளம், நேர் நிரை கூவிளம் என்பன, பிறவும் அகவலுள் வந்து மயங்கப் பெறுமேனும், அகவற் சீரெனப் படுவன இவையேயாமென்க. இச்சீர்கள் ஒன்றோடொன்று பொருந்துவதே தளையெனப்படும். ஆசிரியப்பாவில் இத்தளை ஒன்றுவதும, ஒன்றாததும் என இருவகைத்து. ஒன்றிய ஆசிரியத்தளை நேரொன்றாசிரியத்தளை நிரையொன்றாசிரியத்தளை என இருபிரிவுறும். மாமுன்நேர், வருதல் நேரொன்றாசிரியத்தளை; விளமுன் நிரைவருதல் நிரையொன்றாசிரியத்தளை; நேர்முன் நிரையும், நிரைமுன் நேரும்வருதல் ஒன்றாத ஆசிரியத்தளையாம்; உ-ம; "போதுசாந்தம", "விறலிழை நெகிழ்த்த", "சால்பும் வியப்பும", "ஆசறு காட்சி" என்பன முறையே கண்டுகொள்க. "வெண்டளைக் கிரண்டடி வஞ்சிக்கு மூன்றடி மூன்றகவற்கு" என்றதனால் ஆசிரியப்பாவுக்கு இழிபு மூன்றடியும், உயர்வுசெய்யுட் புலவன் கருத்துப்படியும் வருமென் றுணர்க. உயர்வு, ஆயிரம் அடிவரையில் வருதல் சிறப்பென்ப ஒருசாரார். ஆதலின, ஈண்டாசிரியர் 261 அடியாகப் பாடிமுடித்தார். இப்படியே மதுரைக் காஞ்சி முதலியவற்றில் அடிமிகுந்து வருமாறோர்ந்துணர்க. இனி, இதில் அமைந்துள்ள பொருளியல்பு வருமாறு;—பொருள் என்பது மக்களுயிர்க் குறுதிபயக்கும் அறம்பொருளின்பம வீடு என்பன. இவை. அகப்பொருள், புறப்பொருள் என இரண்டினும் விரித்துரைக்கப்படும். அகப்பொருளில் பெரும்பான்மை இன்பமுஞ் சிறுபான்மை ஏனையவுங் கூறப்படும்; புறப் பொருளில் பெரும் பான்மை பொருளும் அறமும் சிறுபான்மை இன்பமும் வீடுங்கூறப்படும. அகப்பொருள் களவு கற்பென இரண்டு பகுதியுடையது. ஒப்புயர்வில்லாது தமக்குத் தாமே பொரு (ஒப்பு) வுரைக்கப்படும் தலைமகனுந் தலைமகளுங் கொடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றிப் பால் (ஊழ்) வழியோடி இன்பந்துய்ப்பது களவெனபது, அங்ஙனங் களவுவழியாற் கூடியார் தமரும் பிறருங் காணவதுவை அயர்ந்து இல்லறம் நடாத்தல். அவற்றுள் இப்பாட்டுக் களவுபற்றி வந்தது. இதில் உரைக்கப்படுங் களவு, உலகத்தார் கூறுங் களவுபோலாது பேரின்ப நெறிக்கட் செலுத்துதலின் இஃதன்னதன்றென்பது தெற்றெனத் துணியப்படும். களவுங் கற்பும், புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல் ஊடல் இவற்றின் நிமித்தங்களாகப் பாகுபட்டு, இவ் வொழுக்கம் நிகழ்ந்தவிடமே குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என்னும் ஐந்து திணையெனப்படுதலின், தலைமகன் றலைமகட் கிடைப்பட்ட புணர்ச்சி முறைமையைத் தோழி கூறுமின்றாளாக ஆசிரியர் செய்யுட் செய்தமையின் இப்பாட்டிற்குக் குறிஞ்சிப் பாட்டெனப் பெயர் போந்தமை சாலப் பொருத்தமுடைத் தென்றறிக. இனி, இப்பாட்டில் வரும் கதைத்தொடக்கம் வருமாறு:—குறிஞ்சி நிலத்துக் கோடைக்கானலின் அரசன் ஒருவனுக்கு அவனும் அவன் மனைவியும் இழைத்த பெருந் தவத்தால் பாற்கடலில் செழுந்தாமரை மலர்ந்தாற்போல ஒரு பெண்மகவு பிறந்து ஐவகைத் தாயரும்* ஆப்தரும் போற்றி வளர்க்க வளர்ந்து பதினோராண்டும் பத்துத் திங்களும் நிரம்பி அழகுருவெடுத்தாற்போற் கண்டவர் மால்கொளத் தன்றோழியர் புடைசூழச்சென்று விளையாடி வருவாள். இவ்வாறிருக்கையில், அவள் ஒருநாள் பொழில் விளையாட்டு விரும்பித் தன்றோழியர் புடைசூழ நாண்மீன் நடுவில் காண் மதிபோலப் பிடியானை தோற்றுப் பின்னிடைய மெல்லமெல்ல அசைந்து நறுமணங் கமழும் நளிமலர்க்காவொன்றில் புகுந்து அருவியாடுதுமென்றும், அழகிய சுனைமூழ்குதுமென்றும், எழிலவளர் மலர்கள் எடுத்துக்கொள்வோமென்றும, வாசமலர்க் கொடியில் ஊசலாடுவோமென்றும, மயிலொடு மாறாடுதுமென்றும், குயிலொடுமாறுகூவுதுமென்றும், அன்னப் புள்ளோடன்னடை பழகுதுமென்றும் இங்ஙனம் பலரும் பலவாறு கூறி ஒருவர் ஒருவரின் முகநியினைந்து பிரிந்தனர். இவ்வாறு பிரியவே தலைமகளும் தனியே பிரிந்துபோய்நறுமலர்க் கொடியில் கனிமலர் கொய்துகொண்டு நின்றாள். இஃது இப்படி இருக்க, ஒரு நாட்டரசன் மகன் தனக்குத் தானே எவ்வாற்றானும் ஒப்புடையான். அன்னான், வேட்டமாடும் விருப்பினனாய்ப் பல்வேலிளைஞர் தற்சூழப் பய்யை முதலாப் பல்லியந்துவைப் (பலவாச்சியம் ஒலிப்ப) வேட்டை நாய்கள் வெகுண்டு தொடர கரியதாடொன்றிற் புகுந்து பல்விலங்கையுங் கொன்று குவித்து விறல் மிகுந்த வேட்டமாடிக் கொண்டிருக்கின்றான். அப்போது, ஓர் அழகிய மான் அவ்வரசிளைஞன் கையிலகப்பட்டுத் தப்பியோடியது. அது அவ்வாறோடுவதைக் கண்டு மனம் பொறாய இளவேந்தன் கையில் முருகவேள்போல வில்லையும் அம்பையும விளங்க வேந்தி அதன் பிறகே ஓடுகையில், அது பலவாறு வளைந்து வளைந்து இறுதியில் தன்னை விரும்பித் துரத்தி வரும் அரசபுதல்வனுக்கு அவன் பெருமைக் கேற்றமான் "நாம் அல்ல" வென்று கருதி, அவன் றகுதிக் கியைந்த ஓர் அழகியமானை யவனுக்குக் காட்டித் தான் தன் ஆண்மானைத் தேடிச்சென்றது. அது மறைந்ததும், அதன் பின்வந்த அரசிளைஞன் தான்தொடர்ந் தோடிவந்த மானினும் கட்டினிய பெண்மானொன்று பூக்கொய்து நிற்கக் கண்டு (இவள் நாம் முன்சொன்ன தலைமகள்) அவளது அழகின் பொலிவையும் தோற்றத்தின் தகைமையையும் வியந்து அருகணைந்து நல்லுரை கூறினனாக, தலைமகளும் சுடர்வேல் முருகனேபோல் பேரெழில்கொண்டு தன்னருகணைந்து இன்னுரை பகரும் அரசிளைஞனைத் தன்டு தன் வயத்தளன்றிப் பான்மை வழியால் அவன் வயத்தளேயாய் மால் எய்தி நிற்கத் தலைவன் குறிப் புணர்ந்து மார்புற இறுகத்தழுவி ஒருவர் ஒருவரைப் பிரியாப் பெருநட்புக்கொண்டனர். பின் பிவ்வன்புடையார் ஆற்றொணாதோ டொருவரை விட்டொருவர் பிரிந்து தத்தம் பதிநோக்கிச் சென்றனர். சென்று மறுகாட்காலையில் தோழியருந்

* செவிலித்தாய், கைத்தாய், முலைத்தாய், ஊட்டித்தாய், பாராட்டித்தாய்.

தலைவியும் முன்போலவே பொழிலிடைப்புகுந்து விளையாடுகையில், தலைமகளும் அவளுயிர்ப் பாங்கியும் ஒழிந்தொழிந்தோரெல்லாம் பிரிந்து விளையாடச் சென்றனர். முன்னாட்போலவே, தலைமகன் அவர் இருவரும் நின்ற இடம் போந்து, தோழியையும் உடன் கண்வைப்பெய்தித் தோழிக்குந்தான் தலைமகள் பாட்டுவைத்த கை அன்பின் மிகுதியைக் குறிப்பானும் வெளிப்படையானும் உணர்த்தி அவளையுந் தன் களவொழுக்கத்திற் குடன்படுத்திக் கொண்டான். பின் அரசன் குறிஞ்சிநிலத்தில் விளையுந் தினைப்புனத்தில் பறவைகளும் விலங்குகளும் வந்து வீழ்ந்து அழித்துப்போவதை நீக்கும்பொருட்டு அவ்வரசன் மனைவியாராம் கொடிச்சி தன் மகள் தலைவியையும் அவளுயிர்ப் பாங்கியையும் உடன் கூட்டியதற்குக் காவலாக அனுப்புவள். அன்னணமே அவர்கள் போந்து தினைப்புனங்காத்துத் தலைமகன் வரவு நோக்குழியவனும் அங்குவந்து தலைமகட்கு இன்பந்தந்து போவான். இவ்வாறு களவொழுக்கத்தால் நிகழும் இன்பத்தை விலக்கி யவர் இருவரையும் வதுவையிற் புணர்த்த விரும்பித் தோழி, "தலைவனே! நீ நின் தமரையனுப்பி எம் சுற்றத்தாரை உடன்படுவித்து, நின் மனைவியை மணமுடித்து இன்ப நுகர்ந்து வாழ்க; நாளை எத்தமர் இத்தினைப்புனங் கொய்யக்கருதினர்" என்று வற்புறுத்தவுங் கேளானாய்த் தலைமகன், தான் களவொழுக்கத்தாற் பெறுமின்பத்தையே நன்குமதித்துப் பின்னுஞ் சிலநாள் அவ்வாறே நடந்துகொண்டிருந்தான். இதற்குள், தினைப்புனங் கொய்யப்பட்டுத் தலைவியுந் தோழியும் வெளிச் செல்லாது வீட்டிலிருக்குமாறு தாயாரால் விதிக்கப்பட்டனர். தலைவனும் தினைப்புனத்தைவந்து வந்து நோக்கி ஆண்டுத்தன் உயிர்க்காதலியைக் காணாது வருந்திச்சென்று தன்சுற்றத்தை யனுப்பி அவளை மன்றலிற்கொள்ள முடிவுசெய்தான். இதற்குள், தலைமகள் தன் காதலனைப்பார்க்க முடியாவாறு தனக்கு நேர்ந்த இடையூற்றையும், "அவன் தன்றாழ்வரையடிநோவ வந்து யாமில்லாமை கண்டு வருந்தித் திரும்புவனே" என்பதை நினைந்தும், அவனையன்றியும் வேறோர் ஆடவனுக்கு நம்மை மணம்பொருத்த நேர்வரோ தாய்தந்தையர்" என்பதை எண்ணியும் நெஞ்சுபுண்ணாகிக் கண்ணீர்வார மெய்ம்மயிர்ப் பொடிப்ப, வளை கழல, வளை துகில்நெகிழ; கூந்தல் அலைய, திருமேனிவாட, நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து நெடுந்துயர்க்கடலுள் அழுந்தி வருந்தாநின்றாள். இங்ஙனம் காலும் நாளும் தன் செல்வப்புதல்வியின் மேனி சோர்ந்து தளர்கொளி மழுங்குவது கண்ட செவிலி; "என் மகளுக்கிஃது எற்றினால் (எதனால்) ஆயிற்று" என்று குறிசொல்வாரைக் கேட்டறி யதற்கவர் "இது முருகனென்பான் (சுப்பிரமணியக்கடவுளால்) வந்தது" என்றுரைக்க, அது தீர அவனுக்குச்சாந்தி விழாச்செய்து வெறியாடி வெண்மறி (வெள்ளாடு) யறுத்தும், அதனாலும் இறைவரும் தன்மகட்குற்ற நோய் தீராமை கண்டு மனமுடைந்துருகி வைகினாள். இங்ஙனம் அயருகின்ற செவிலித்தாயையும், ஆற்றாமையால் வருந்தும் தலைவியையுங் கண்டதோழி அவர் பெரும் அன்பத்திற் இரங்கிக் களவு நடந்த உண்மையைச் செவிலிக்கறிவுறுத்தி, அத்தலைமகனுக்கே தலைமகளை மணம் முடித்தற்காம் ஏதுவுங்காட்டி, அவ்வாறவரிருவர்க்கும் இடையின் நிகழ்ந்த களவொழுக்கத்தில் தனக்காதல், தலைவிக்காதல், தலைவனுக்காதல் குற்றம் நிரம்பாமையுந் தெளிவாயெடுத்து விளக்குவான் புகுந்து 'அறத்தொடு நிற்றல்' எனும் பொருளிலக்கண விதிப்படிச் செவிலித்தாயை நோக்கிக்கூறுகின்றாள்.

(இன்னும் வரும்.)

(அங்கிலேய பல்மல் மாதாந்தப் பத்திரிகையினின்றும் மொழி பெயர்ப்பு.)

எண்சீர்க்கழில் நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

வளையது நாபபணுருக் கரந்ததுவோவாறுநீ
விதானத்தின் கீழாக்
களியது கெழுமியிருந்ததோமாந்தர் காமுறுநெஞ்
சோகரிய தொல்கடலின்
றெளிதிரை மடியோ மண்ணடி நடுவோ செறிதரு
தீத்தனை வளர்க்கவோவாது
நளிதாவியங்கு மண்ணினுன்முழைஞ்சோ
நசை கிடந்துறங்குவ திசைவுற நவில்வீர் (க)

கதிர்திறமெனவும் யாழிசையெனவுங் கட்டியலன்
குலவிடா தெம்முனே கலந்து
முதிர் சுவை யின்ப மறிவு மெய்யுருவாய முழுமுதல
நின்ற மூவிலா வியல்பி
னதிர்விலா தொன்று மிருளினுளன்றேயழுந்
தினங்கிடந்தே மங்கன்மா ஞாலம்
பொதிர்வுற வொளிரும் பரிதியின் முன்பும்
பொங்கொளிக் கோள்களுதித்த முன்பும். (உ)

உலகெலா மெமதே யாங்ஙனமெனின ஃதிறை
வன தவனிலுருதவில்லாது
நிலவுறு கூறுயமை குவமலை விதப்புறுநெஞ்
சோடாடவன் வழுத்தும்
பலமதக் கொள்கை கிழிக்கினுங் குறைபாரந்தனைத்
தாக்கிலு மலைவெளித் தோற்றங்
கலகவக் கொள்கை யனைத்தையுங் கடந்தகரு
தருமெய்ம்மையனுயவனுறையும். (௩)

மெய்ப் பொருளறிவைப் பயந்தழிவில்லாமே தரு
நிலையைத் தெளிவுற விளக்கி
வைப்புடைச் சாக்காடெனும் வழியிலைழுந்தக்
கனவென நிலையாவலகியல் பறுத்துப்
பொய்ப் பொருண்மறைக்கும் பணியென நலியப்
புகலரும் வரம்பிலறி விஞலிறைவற்
றுய்க்குமா கடவுமன் பெறு மென்றாழ்தலன்ன
தல்காண்டும் வருகிரோ அனைவீர். (௪)

R. S. V.

குறிப்புகள்.

நமது பத்திரிகையில் டாக்டர் போப் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் விளம்பரத்தை நண்பர்கள் கூர்ந்துபடிக்குமாறு வேண்டிக்கொள்ளுகிறோம். சிலர் அத்தகைய ஆங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பு ஒன்று வேண்டற்பாலதோ வென்றும் அது படிக்கத்தக்கதோ வென்றும் கேட்பாராயினர். ஆனால், செந்தமிழ் மொழியின் அரும்பொருளை உலகமெல்லாமுணர்ந்து கொள்ளவும் அதனால் அதன் பெருமை நன்கு சுடர்விரிந்து விளங்கவும் அது ஏதுவாயிருப்பதால், அதை நாம் நன்கு மதிக்கத் தடையில்லையே. இதுவன்றியும், வடமொழியிலுள்ள அரும் பெரும் நூல்கள் மொழி பெயர்ப்பு உருவமாக உலாவியதனாலன்றோ, இப்போது வடமொழிப் பயிற்சி மறுபடியும் தலையெடுக்கத் தொடங்கியது? இன்னும "திருவாசகத்"தில் ஒருபாகம் 'இண்டியன் மாகஸின்' ரிவியூ என்ற பத்திரிகையில் மொழிபெயர்த்துப் பிரசுரிக்கப்பட்டதைப் படித்து, அதன் நடைமிக மெல்லிதாகவும், இத்தகைய மொழிபெயர்ப்பு நூல்களிலும் எத்தனையோ முறை சிறந்ததாகவும், பயிலத்தக்கதாகவும், அதன் விசேடவுரைக் குறிப்புகள மிகச்சிறந்தவாகவும இருக்கக் கண்டோம. அதனை இம்மாதப்பத்திரிகை ஆங்கிலேய பகுதியில் அச்சிட்டிருக்கிறோம். "திருவாசகம்" தத்துவ வுண்மைகளையும், மானததர்மங்களையும் விளக்குவதில் தனக்குத்தானே ஒப்புடையதாயிருத்தலின், டாக்டர் போப் அவர்கள் இயன்ற விரைவில அதை முற்றிலும் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவார்களென்று நம்புகிறோம். தமிழில் புலமையுடைய இன்னொரு துரையவர்கள் "திருவாசகத்தை" மனதுருக்கி அல்லது மனுஷனையுருக்கிப் புஸ்தகம் என்று சொன்னதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்.

***

மிஸ்டர். ஆர். என். கஸ்ட் என்னும் ஆங்கிலேய மகாவித்வான சென்ற ஐம்பது வருஷங்களாக சமயம், சாஸ்திரம், சரித்திரம முதலியவற்றில் நிகழும் ஆராய்ச்சியைக் குறித்து க்கல்கட்டா ரிவியூ என்னும்பத்திரிகையின் 8-வதுஇலக்கத்தில் மிகச் சிறந்த விஷயம ஒன்றெழுதியிருக்கிறார். சமய ஆராய்ச்சி விஷயத்தில் இந்த காலவரம்புக்குள் அடைந்த அபிவிர்த்தி திறமும் மிகவும் வியக்கத்தக்கதாம். கிறிஸ்து சமயத்தைத் தவிர நற்சமயம் வேறொன்றிலது எனும அத்தியட்சகுரு (ஆர்ச்பிஷப்) வின் அபிப்பிராயம் கடந்து கடவுள் ஒரு நாட்டில் உள்ள ஒருபாலார்க்கு ஒருவிதமும் வேறொரு நாட்டார்க்கு வேறுவிதமுமாக நடுவுநிலைகோணி நடக்கும் தன்மையரல்லவென்னும் விஷயத்தெளிவும், எச்சமயங்களிலும் முத்தி கைகூடற்பாலதேயாம எனும் உண்மையும் இக்காலத்துணிபானது என்ன விசேஷம் எனவே, ஈண்டுக் கூறியவற்றால் எந்த உண்மையும ஆங்கிலேய பாஷைக்கும் ஆங்கிலேயர்க்குமே உரியவாகா வென்பது ஆங்கிலேய பாஷாவாதிகள் ஞாபகத்தில வைக்கவேண்டியது.

***

அதே பத்திரிகையில் சார்லஸ் ஜான்ஸ்டன் அவர்களால் வேதாந்தத்தைப்பற்றியும், ஐரோப்பிய நாட்டிலும் இந்திய நாட்டிலும் நிகழ்ந்த அவதார முறைமையைப்பற்றியும் ஒரு சிறந்த விஷயம எழுதப்பட்டிருக்கிறது. வேதாந்த உண்மைகள் ஆரியர்கட்குமட்டும் உரியபொருளல்ல வென்பது அவரதபிப்பிராயம் விவிலியநூலில் (பைபிலில்) இத்தகைய சமயக்கொள்கைகள் பல இருக்கின்றன வென்பதற்கு அவர் பல வசனங்கள் எடுத்தெழுதிக் கடைசியில், அத்தகைய ஞானங்களெல்லாம் பயனற்றன வென்பது கிறிஸ்துவின் அபிப்பிராயம் என்று கூறுகிறார். புத்தனுடைய அபிப்பிராயம் நல்லொழுக்கம் ஒன்றையே கருதியிருந்ததுபோலக் கிறிஸ்துவின் அபிப்பிராயம் அன்பு (பக்தி), நல்லொழுக்கம் இரண்டையுங் கருதியிருக்கிறது. மக்களின் மூலகாரணம் இன்னதென்றறிய வழுவிவிட்டதனால், இவ்விருவரு சமயங்களின் அஸ்திபாரம் குறைந்தது. அதனையறிந்தே இவர்களுக்குப் பின்விட்டார். இவ்வஸ்திபாரத்தை எடுப்பாராயினர்.

***

கும்பகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதர் பிரம்மஸ்ரீ வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் கெல்லூரி (College) இல தன் கடமையைக் கழித்தகாலம்போக எஞ்சியவற்றில் ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் பனையோலைச் சுவடிக் குவியலில் முன் இறந்துபோன பழந்தமிழ் நூல்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருத்தலிலேயே கழித்துவருகிறார்கள். அத்தகைய பனையோலைப் பழஞ் சுவடிகளிற்றானும் வரிகள் குறைந்தும், வார்த்தைகள் பிறழ்ந்தும், செல்லரித்த புள்ளியன்றி மெய்ப்புள்ளி யில்லாச் சொற்களும, இவைகளினாலும் ஏடெழுதுவோராலும் நிகழ்ந்த சொற்குற்றம் பொருட்குற்றங்களும் தன்னகத்திலெங்கும் பாணவாய்ப்பட்ட சுவடிகளைத் திருத்துவதிலும் அவற்றின் குற்றங்களைக் கண்டுபிடித்துச் செம்மை செய்வதிலும் ஐயரவர்கள் படுங்கஷ்டம் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. இத்தகைய அருஞ்செய்கைகளை முடிப்பித்தற் குரிய சிறந்த கருவிகளாவ திருக்கின்றனவா? அந்தோ! அவையும் இல்லை. அவர்கள் காவிரிக் கரையில் உள்ள ஒரு சிறிய வீட்டின்மெத்தைமேல தரையிலுட்கார்ந்துகொண்டு, சுடுகாற்றுத் தன்மேல்வெரிந்து வீச சிறியமேசை யொன்றின்மேல் கடிதங்களை வைத்துக்கொண் டெழுதுவார்கள். அவர்கள் திவ்வியதேகத்தின்மேல் எரிந்துவந்து வீசும் காற்றின் வன்மையைக்குறைக்கத்தக்க குளிர்ந்த பந்தல் அவர்கள் வீட்டு முகப்பிலில்லை படர்கொடிகளில்லை; க்ரோடன்ஸ் இல்லை, வெட்டிவேர்த் தட்டிகளில்லை, குளிர்காற்று வீசும பங்கா இல்லை. இவ்வாறாகவும், இத்தகைய துன்பங்களின் நடுவிலிருந்துகொண்டே பண்டிதரவர்கள் தமிழ்ச் சுவையறிந்து அச்சுவையை எல்லார்க்கும நுகரக்கொடுக்க வேண்டுமென்னும் பொது நன்மையைநாடி அரிய பெரிய நூல்களை யாராய்ந்து அச்சிட்டு வெளியிட்டு வருகிறார்கள். இவர்கள் ஐரோப்பியராய்மட்டும் இருந்தால் அந்நாடுகளிலுள்ளோர் இவருக்குச் செய்யும் மரியாதையும், நன்குமதிப்பும் இவ்வளவென றெடுத்துரைக்க முடியாது; கவர்ன்மெண்டாரும் எத்தனையோ உயர்ந்த பட்டங்களும், உத்தியோகங்களும் கொடுத்துவிடுவார்கள். நங்காருண்ய கவர்ன்மெண்டார் நமது கல்லூரியில் பண்டிதர் அவர்களது நிலையையுயர்த்தி, இத்தகைய அரியவேலைகளினின்றும் அவர்களைச் சிறிது இளைப்பாறச் செய்து பிரஜைகளுக்கும் மாணவகர்களுக்கு அவர்கள் நீடிய ஆயுள்பெற்றுப் பயனை விளக்குமாறு உதவிசெய்வார்களென்று நம்புகிறோம்.

***

பிரிட்டிஷ் ஆளுகையில இரண்டு விசேஷ காலங்கள் மிகவும் நன்கு மதிக்கப்படுகின்றன. இவ்வருஷம் ஜுன்மீ 20உ மிகமகிழ்ச்சி விளைக்கும் விசேஷநாள் ஒன்று பிரிட்டிஷ் ஆளுகையின் பெருமையைச் சுடர்விடச்செய்து நமது வாணாளைக் கணக்கிடும் புதிய சகாப்தம் ஒன்றையும் பிறப்பித்துக் கொண்டாடப்படும். அந்நாளின் நல்வருகையைக் குறித்து நாம்நாடோறும்கடவுளைவேண்டிக்கொள்ளுகிறோம். அரசியார் அவர்கள்பால் நாம் உண்மையன்புடையேம் என்பதற்கோர் அறிகுறியாகவும், நாமெடுத்தகாரியம் இனிது நடைபெறுமாறும் இப்பத்திரிகையை அந்நன்னாளிலேயே ஆரம்பிக்கின்றோம்.

***

திரிசிரபுரம் சைவசித்தாந்த சபையின் பன்னிரண்டாவது வருஷ பூர்த்தி மகோற்சவமும், மஹாராணியின் வைரஜூபிலி மஹோற்சவமும் மேற்படி சபையாரால் நேற்றும், இன்றும் கொண்டாடப்பட்டது. திருமுறைப்படனம், ஸ்ரீபெருமானது அபிஷேகம், தீபாராதனை சபையின் பாடசாலை பிள்ளைகளுக்கும் சிறுமியர்களுக்கும் பரிசளித்தல், அன்னமளித்தல், வருஷ அறிக்கை வாசித்தல் முதலிய வைபவங்கள் நடத்தப்பட்டது. பின் பத்திரிகையில் அதிகம் பேசுவாம்.

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை

1897ஆு மகாராணியாரின் வைர ஜூபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க } 1897ஆு ஜூலைமீ 21௳ புதன்கிழமை. { இலக்கம்-உ

கைவல்யோபநிஷத திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை.

கைவல்லியம் என்னும் மொழி முத்தியெனப் பொருள்படும். படவே, கைவல்லியோபநிஷதமானது—தான் விதித்தவாறு பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர் என்னும் காரியமூர்த்திகளுக்குக் காரணராகிய துரிய உமாசமேதராகிய சிவபிரானை அன்பினோடு இதய கமலத்தின்கண்ணே உபாசிக்கின்ற (வைதிகபாசுபத) யோகிகளுடைய பாச இருளையோட்டிச் சிவத்துவத்தை விளக்குவது உறுதியேயாமென்க. இதுபற்றியே சிவதத்துவ விவேகம்—

மலைமக டுணைவன முக்கண னீல
மணிமிடற் றவனென வானோர்
திலகனே யுன்னைத் தகரமாங் குகையுட்
டியானஞ் செய்திடுமுறை செப்பி
யலரவன் முகுந்த னீசனோ டெவையு
மையநின் விபூதியென் றுரைக்கு
மலவிருண் மித்தாச் சிவச்சுடர் விளக்க
வந்தகை வல்லிய மறையே,—என்று கூறிற்று

யசுர்வேதத்தைச் சார்ந்த கைவல்லியம், சுவேதாசுவதரம், காலாக்கினிருத்திரம், அதர்வண வேதத்தைச் சார்ந்த அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை என்னும் ஐந்து உபநிஷதங்களையும் பஞ்சருத்திரமென்று பெரியோர் கூறுவர். ஆதலால், இந்தக் கைவல்லியோபநிஷதம் ருத்திரோபநிஷதமெனப் பெயர்படைக்கும். (வைதிகபாசுபத) உபநிஷதங்களிலே புகழப்பட்ட பல திருநாமங்கொண்டு சிவபெருமான் கைவல்லியோபநிஷதத்திலே போற்றப்படுதலால், இது சதருத்திரீயமென மற்றோர் பெயருமுடையதாயிற்று எனவுங் கூறுப.

இந்த உபநிஷத உபதேசங் கேட்டற்குரியார் வைதிக பாசுபதவிரதம் எனப்படும் மந்திர சமஸ்கார தீக்ஷையை அங்கமாக வுடையார் என்பது இக்கைவல்லியோபநிஷதத்தினாலே அறியப்படுதலால், இவ்வுபநிஷதம் வைதிகபாசுபதோபநிஷதம் எனவும் படும்.

இந்தக் கைவல்லியோபநிஷதத்திலடங்கிய உண்மைகள்:—

I. (க—ங) ஆசுவலாயனமுனிவர் பிரமாவை அடுத்துத் தமக்கு அதிரகசியமாயும் மேலானதாயுமுள்ள பிரமவித்தையை உபதேசிக்குமாறு வேண்டினமை.

II. (ச—ரு) பிரமா ஆசுவலாயனருக்கு அந்தப் பிரமவித்தையை அறிதற்கு அருகராகிய துறவிகள் இயல்பைக் கூறினமை.

III. (சு) துறவிகள் உளக்குகையின்கண்ணேயுள்ள சிவபிரானை உபாசித்தடையு மியல்பைக் கூறினமை

IV. (எ—அ) சிவோபாசனை செய்யுந் துறவிகள் யாவையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்து முடித்துப் பின் விசுத்ததேகராய (மகா சிவலோகமடைந்து) பாமிர்த சிவரூபராய் முத்தியடைதலைக் கூறினமை.

V. (ரு—கசு) மகாசிவலோகத்தை அடைதற்கு உபாயங் கூறுமாறு புகுந்து உபாசகர் முதற்கண்ணே எங்கிருந்து எவ்வாறு எவ்வங்கமுடையராய், பிண்டமாகிய சரீரத்து இதய கமலத்திலே தகரோபாசனை செய்யவேண்டும் என்பதனையும், உபாசனை செய்யப்பெறும் சிவபெருமானுடைய இலக்கணங்களையும், அவரைத் தியானித்தலால் அடையும் பேற்றையும் பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு உபதேசித்தமை.

VI. (கஎ—ககூ) காரியமூர்த்திகளாகிய பிரம விஷ்ணு ருத்திராதியோரை எடுத்துக் கூறுதல் வாயிலாகப் பிண்டமாகிய சரீரத்து இதயகமலத்தின்கண்ணே தியானிக்கப்பட்டவர் காரணமூர்த்தியாகிய துரிய உமாசகாய சதாசிவனாராம் என்னும் உண்மையுணர்தல் வேண்டுமென அறிவுறுத்தினமை.

VII. (உ0—உக) உமாசமேதராகிய சிவபிரானே பசுபாசங்களாகிய சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் அகத்தும் புறத்துமாகித் தாங்கி நிற்கு முண்மையை அறிந்து, அதனாற பாச நீக்குதற்குரிய மற்றோர் உபாயம் உபதேசித்தமை.

VIII. (உஉ—உரு) இவ்வாறு அண்டத்திலும் பிண்டத்திலும் உமாசமேதராகிய சிவபெருமான் நின்ற முறைமையைச் சார, பிரணவ (பஞ்சாக்ஷர)த்தில் வைத்து அவ்வுண்மை உணர்தலே, அதுவாயிலாகப் பாசத்தைச் சேதிக்கும் மற்றோர் உபாயம் கூறினமை.

IX. (உசு—ஙசு) மாண்டூக்கிய நிருசிம்மோத்தரதாபநி உபநிஷதமுறையானே அம்பிகா சமேதராகிய சிவபெருமானோடு ஆன்மா ஐக்கியமா முறையும், அதனால் அடையும் பாசநீக்க பலமும் கூறினமை.

X. (ஙஎ—சரு) பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு விபூதியோகம் உபதேசித்தமை.

இக்கைவல்லியோபநிஷதத்தை வைதிக பாசுபத தீக்ஷாநுஷ்டான முடையோன் செபித்துத் தூயனாய், அதனாற் சிவஞானமுடையனாய்க் கைவல்லிய பயனை அடைகின்றான் என்பது இறுதியாகப் பலம் கூறினமை.

I.

(ஆசுவலாயனமுனிவர் பிரமவித்தை உபதேசிக்குமாறு பிரமாவை வேண்டினமை)

அதாச்வ லாயநோ பகவந்தம்
பரமேஷ்டி நமுபசமேத் யோவாச | (க)
அதீஹிபகவந் ப்ரமமவித்யாம் வரிஷ்டாம
சதாசத்பிச் சேவ்யமாநாம் நிகூடாம் | (உ)
யயாசிராத் சர்வபாபம் வ்யபோஹ்ய
பராத்பரம் புருஷம் யாதிவித்வாந் | (ங)

(இதன்பொருள்) (க. உ. ங) பின்னர் ஆசுவலாயனமுனிவர் பகவானாகிய பிரமாவை அடைந்து எந்தப் பிரமவித்தைவாயிலாக அறிஞனானவன் விரைவிலே தன் பாபமெலா மொழிந்து நாராயணர்க்கு மேலோராயுள்ள சிவபிரானை அடைகின்றானோ, அப்படிப்பட்ட இரகசியமாவதும், சத்துக்களாலே எக்காலமும் ஆதரிக்கற்பாலதும், மேலானதுமாகிய அந்தப்பிரமவித்தையைப் பகவானே அருளுகவென்றார்.

(திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை.)

1. பின்னர்—எந்த உத்தமனிடத்திலே குருபக்தி சிவபக்தி உறுதியாயுளவோ அவனுக்கே வேதார்த்தம் பிரகாசிக்குமென்பது பொருள்படச் சுவேதாசுவதரோபநிஷதத்து ஆறும் அத்தியாயத்து இருபத்துமூன்றாம் மந்திரம்

யச்யதேவே பராபக்திர் யதாதேவே ததாகுரௌ |
தஸ்யைதே கதிதாக்யர்த்தாஃ ப்ரகாசந்தே மகாத்மநஃ ||

என்று உரைத்தவாறு, யசுர்வேதிய வைதிக சைவ கைவல்லியோபநிடதப் பொருளைக் கேட்டற்கு ஆசைமீதூர்ந்து தமது ஆசாரியராகிய பிரமாவை வந்தன பூர்வமாக அடைந்த ஆசுவலாயனமுனிவர், முன்னரே அந்தக் குருபக்தி சிவபக்திகளிற் சிறந்த தீவிரபக்குவராய் விளங்கினாராதலில், அதப பக்குவதசையை அடைந்த "பின்னா" அந்தச் சிவஞானத்தைக் கேட்டற்கு அருகராயினார் என்பதைக் குறிப்பித்தற்கே ("பின்னர்" எனப பொருள்கொள்ளும்) "அத" என்னும் ஆரிய மங்கலமொழி இம்மந்திரங்களின் முதற்கண்ணே தலைமையாய் நின்றதாமென்க.

2. பகவான்—ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ் (யசஸ்), திரு (ஸ்ரீ)ஞானம், வைராக்கியம் எனனும் ஆறு குணங்களையுடைய சிவபெருமானுக்கே "பகவான்" என்னும் நாமம் செல்லுமேனும், வைதிகபாசுபத தீக்ஷை வாயிலாக வாய்த்த சிவஞானக்கினியனாலே ஆன்மாவைப பற்றிய பாசத்தைப் போக்கிச் சிவத்துவம் விளங்கப்பெறற "மெய்யுணர்வோர்க்கும்" பகவான் என்னும் பெயர் செல்லுமென்று சுருதிசூக்திமாலை கூறுகின்றமையானும், ஸ்காந்த புராணத்தைச் சார்ந்த காளிகா கண்டம்

பசுபாச விமோக்ஷாய சீர்ணந்துமுநிபிஃ புரா |
விஷ்ணுநா ப்ரம்மணாதேவைர் மார்க்கண்டேய ததீசிநா ||

பசுவாகிய ஆன்மாவினின்று பாசத்தை நீக்கும்பொருட்டு வைதிகபாசுபத தீக்ஷையானது விஷ்ணு பிரமா மார்க்கண்டேயர் ததீசி முதலாயினோரால் அநுஷ்டிக்கப் பட்டதென்று கூறுதலானும், உமாசமேத சிவத்தோடு வேறறக்கலந்து சிவத்துவம் எனப்படும் அமிர்தத்துவத்தை அடைந்தவர்பிரமாவாதலினாலும், அந்தப் பிரமா "பகவான்" என்று கூறப்பட்டாரென்க. சிவபிரானுக்குரிய சர்வஞ்ஞதாதி குணங்கள் விளங்கப்பெற்றுச் "சிவத்துவம்" எய்தினவர் பிரமா என்று கூறுதலும் இழுக்காதென்க.

3. புருஷர்—சுவேதாசுவதரோபநிஷதம்

பதிம்பதீநாம் பரமம் பரஸ்தாத் |

பதிகளுக்கெல்லாம் பதியாயும், "பரம்" எனப்படும் நாராயணருக்கும் பரராயும் (மேலானவராயும்) உள்ளார் என்றும் தைத்திரீயோபநிஷதம்